

မိုးတော်သူ

မှော်တေးသံသာ သိုင်းကွန်ချာ

BURMESE
CLASSIC

တ+စ

ဇာတ်သိမ်း

www.burmeseclassic.com

- ၉၁ / ၂၀၀၃ (၁)

၃ - ၄၀၈ / ၂၀၀၃ (၄)

ထူးအကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်း

၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

အုပ်စု - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးအေးခိုင်(ချိုတေးသံစာပေ)

ရွှေသံကော့ရွာ၊ ဗိုလ်မြို့ (၃)

မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးသန်းဝင်း(ကျော်ပုံနှိပ်စိုက်)

၂၃၉၊ ခေမာသီလမ်း

မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးထွန်းလင်း (မြို့ - ၆၃၆၂)၊ မိုးဝအောင်ဆုတ်

အမှတ် (၁၄၄)၊ (၄၄)လမ်း

မိတ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မိုးတော်သူ

မှော်တေးသံသာသိုင်းကွန်ဒြာ

(တ + ၈ ကတ်ဆိမ်း)

BURMESE
CLASSIC

“မျက်လုံးတစ်ဖက် ယမမင်း”

ဝူးကျားကျေးရွာ...

ဝူးကျားကျေးရွာသည် ရှုန့်ကျွန်းမြို့တော်နှင့် လီပေါင်း
သုံးဆယ်ခန့်မျှသာ ကွာဝေးသည်။

ဝူးကျားကျေးရွာ၏ အိမ်ခြေပေါင်းမှာ တစ်ရာဒုံးပါးမျှ
သာရှိသည်။

ဝူးကျားကျေးရွာတွင်အချမ်းသာဆုံးသောသူမှာ မျက်လုံး
တစ်ဖက်ယမမင်း ဝူးကေးပင် ဖြစ်သည်။

ဝူးကေးသည် ချမ်းသာသောလူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်
သာမက ရှုန့်ကျွန်းနယ်ခြေတစ်ဝိုက်တွင် အကျော်ကြားဆုံး
သော သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

ဝူးကေးသည် စောတူးဖိုး၏ဖခင် စောရီဂတ်နှင့် အလွန်
ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

၆ မိုးတိုက်သွား

သို့သော်...

စောရီဂတ် သေဆုံးသွားပြီးနောက်တွင် သူက စောတုန်း
ဖိုးအား အလွန်အထင်ထင်သော်လည်း

ဤအားဖြင့် သူ့အား ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုခဲ့လေသည်။

ပထမတွင် စောတုန်းဖိုးက သည်းခံနိုင်ခဲ့လေသည်။

နောက်တွင် ဝူးကေး၏ သားဖြစ်သူ ဝူးရှောင်ကျန်းက
စောတုန်းဖိုးနှင့် လက်ထပ်ရန် စေ့စပ်ထားသော ချီအကူ
ပစ္စည်းအား ခိုးပြေးသွားသည်ကို ဝူးကေးက လိုအပ်သော အရေးယူခဲ့
သောကြောင့် စောတုန်းဖိုးက သည်းမခံနိုင်တော့ပဲ။

ထိုမှသာ စောအား လက်စားခွင့်နှင့် အိမ်မှ တိတ်တိတ်ထွက်
ထွက်ခွာသွားပြီး သိုင်းမညာသင်ကြားပေးမည့် ဆရာများကို
လိုက်လံရှာဖွေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကုမ္ပဏီနေ၏။

သို့သော်...

ကေးဒင်းကင်ပေါ်တွင် လခြမ်းစာလေးရှိနေသော ခြောက်
ရင်းကျပ်တစ်ခုလုံးမှာ စိုးတစ်ခုသာ ဖြစ်လေ့ရှိခဲ့လေသည်။

ဇာရာရာမှာ အေးချမ်း၍ တိတ်ဆိတ်နေ၏။
ရှုတ်တရက် လူရိုက်တစ်ခုသည် ဝူးကျားခြင်ထဲသို့ မျော
နေ ခုန်ဝင်သွားလေသည်။

ထိုနေ့က ခြင်ထဲရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ တစ်
ရောက်သွားလေသည်။

သူ့နောက်တွင် လူရိုက်တစ်ခုလိုက်လာနေသည်ကိုမ သူက
သတိမထားမိ။

ပထမလူရိုက်မှာ စောတုန်းဖိုးပင်ဖြစ်သည်။ ဒုတိယဖိုးမ
ဇာရာရာတစ်ခုလုံးသည် အိမ်ထဲက သွားကပ် ရှက်ရှိနေ၏။
ရှုတ်တရက် အိမ်ခြံစီး၏တစ် ဖွင့်သွားလေသည်။

ဗျူကိတ်တစ်ခုလုံးလည်း ဘုန်းဘုန်းသောကတို့သည်
လက်နှစ်ဖက်နှောက်ဖက်ကာ လမ်းထွက်လာလေသည်။

သူက ခြင်ထဲသို့ ဆင်းလာပြီး ဘေးလုံးဖိုး နီအေးဘီး
နေသော သစ်ပင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

"အယ်ကမိတ်အေးလဲ၊ ကိစ္စရှိရင်အောက်က ဆင်းလာပါ။"

ထိုအတိုင်းဆိုသည့် မျက်လုံးတစ်ဖက်လေးမှင်း ဝူးကေးပင်
ဖြစ်သည်။ စောတုန်းဖိုးက အောက်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်လေ
သည်။

သူက မြေပေါ်သို့ ရွေ့ချင်းလိုက်သည်နှင့် မပြုပြင်ဆင်
လေသည်။

"ဦးလေးက... ကျွန်တော်ကို ဗုဒ္ဓမိသေး ဂ္ဂလာဟု"

သူ၏လေးသံမှာ လှောင်ပြောင်သောအသံ ပါဝင်နေ၏။
ဝူးကေးက သူ့အား ကြည့်ကာ မပြုပြင်လိုက်လေ၏။

၈ မိုးကျော်သူ

“ငါတူသေး စောတုးဖိုးကိုး၊ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို
ဒီကိုပြန်ရောက်လာရတာလဲ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

စောတုးဖိုးက အားရပါးရ ချမ်းသာလိုက်သည်။

ဝူးကေးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

“ငါ့စကားက ချယ်စရာပါလို့လား”

စောတုးဖိုးက ရယ်မောရာမှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

သူ၏အသံ ခက်ထန်လာလေသည်။

“ဦးခေးဝူး...ကျွန်တော် အခုသာတာ ခင်ဗျားဆီကနေ
ထိုင်ခွင့်ပြုပါလို့ တောင်းခံတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့”

ဝူးကေးက....

“ဒါဖြင့် ဘာကိစ္စနဲ့လာတာလဲ”

စောတုးဖိုးက...

“လက်စားချေဖို့”

ဝူးကေးက....

“ငါ့ကို လက်စားချေမလို့ တုတ်လား”

စောတုးဖိုးက....

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် အဖေက
တစ်ချိန်တုန်းက အလွန် ရင်းနှီးခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော်
ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတယ်”

ဝူးကေးက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

“ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ၊ ကျုပ်သားကို သက်စားချေမလို့
မတုတ်လား”

မောင်တေးသီသာ သိုင်းကုန်ချာ(တ) ၉

စောတုးဖိုးက....

“ဟုတ်တယ်၊ အရှက်မရှိတဲ့ ချိုကွေ့တုားလဲ ပါတယ်”

ဝူးကေးက....

“မင်းမာ သိုင်းပညာ ဘယ်လောက်တင်းကြပ်လို့ အခုလို
စကားကြီး စကားကွယ် ပြောနိုင်တာလဲ”

စောတုးဖိုးက....

“သိချင်ရင် စမ်းကြည့်နိုင်ပါတယ်”

ဝူးကေးက....

“ကောင်းပြီလေ... မင်းရဲ့ အစွမ်းကို ကြည့်ရသေးတာ
ပေါ့”

စောတုးဖိုးက ရွှေ့သို့ ခြေလှမ်းသုံးလှမ်း လှမ်းလိုက်၏။
လက်ဝါးနှစ်ဖက်သို့ အတုင်းအားကို စုစည်းထားပြီး
တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလေသည်။

“ကျွန်တော် အသင့်ချီနေပါပြီ၊ ဦးခေးကစပြီး ထိုက်
ခိုက်နိုင်ပါတယ်”

ဝူးကေးက စကားမပြောတော့ဘဲ လက်ဝါးနှစ်ဖက်သို့
အတုင်းအားကို စုစည်းလိုက်သည်။

“ကဲ...ခံနိုင်ရင် ခံပေတော့”

ဝူးကေးက စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူ၏လက်ဝါးတစ်ဖက်သည် စောတုးဖိုး၏ ရင်ဝတ်တည်
တည်သို့ တုန်းထိုးလိုက်သည်။

စောတုးဖိုးက လက်ဝါးတစ်ဖက်ဖြင့် ခုပြန်လိုက်သည်။

လူတို့သည် လက်ဝါးသုံးချက်တိတိ အပြန်အလှန် တိုက်
ခိုက်လိုက်ရာ နှစ်ယောက်စလုံးသည် နောက်သို့ ခြေလှမ်း
သုံးလှမ်းခန့် ဆုတ်သွားရလေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ အိမ်ထဲမှ လူတစ်ယောက် ပြေးလွှား
ထွက်လာလေသည်။

ပူးရွှင်ကျန်းမင် ဖြစ်လေသည်။

စောတုးဖိုးသည် ပူးရွှင်ကျန်းအား ဖြင်ညွှတ်လိုက်ရ
သောအခါ ခံငြိမ်းသောစိတ်များ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သူက ပူးကျေးအား တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ အနီးသို့
တောက်လာသော ပူးရွှင်ကျန်းအား အတွင်းအားအပြည့်ဝ
သုံးကာ ဆီး၍ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ပူးရွှင်ကျန်းက ပေါ့ဟန်သောစိတ်ဓားဝံ့ပါ။

အတွင်းအား အစွမ်းကုန်ထုတ်လိုက်ပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်
ဖြင့် ခံပေးလိုက်သည်။

“ဝုန်း”

ပူးရွှင်ကျန်းက မဟန်နိုင်တော့ဘဲ နောက်သို့ခြေလှမ်း
ဆယ်လှမ်းခန့်ဆုတ်သွားရလေသည်။

ပူးရွှင်ကျန်းက ထိတ်လန့်သွားရုံမက ပူးကျေးကလည်း
ထိတ်လန့်တုန်၍သွားလေသည်။

သူကဒေါသမထွက်ဘဲ သူ၏မျက်နှာအစုံလုံးမှာဝမ်းသာ
ပီတိ ဖြစ်သော အရိပ်အယောင်များ ထွက်ပေါ် လာလေ
သည်။

စောတုးဖိုးက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီမှ ပူးရွှင်ကျန်း၊ ဒီကနေမင်းသေမယ့်နေလို့မှ
ထားလိုက်ပါ”

ပူးရွှင်ကျန်းက ဒေါသမထွက်ပါ။

“အစ်ကိုကြီး မှားသွားမှာပေါ့”

စောတုးဖိုးက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟယ်သူက မှားသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်သိတာပေါ့”

သူကပြောပြီး ပူးရွှင်ကျန်းအား ထပ်မံတိုက်ခိုက်လိုက်
သည်။

ပူးရွှင်ကျန်း၏ သိုင်းဝညာသည် မခံနိုင် အမေ့အနှစ်
ရရှိသောသောကြောင့် မညှပ်ပါ။

ဟစ်ဖက်က တိုက်ခိုက်လာသောကြောင့် သူကလည်း
ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

စောတုးဖိုးသည် အပျော်သဘော လှယ်ထဲမှ လေ
ကျင့်ခဲ့သော သိုင်းဝညာရုပ်မျိုးကို အသုံးပြုကာ ပူးရွှင်
ကျန်းအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဟိုသေ...”

စောတုးဖိုး၏ အတွင်းအားမှာ ထူးထူးခြားခြား ပြင်း
ထန်နေသောကြောင့် ပူးရွှင်ကျန်း၏ လက်ဝါးနှင့် ထိတွေ့
လိုက်သောအခါ ပူးရွှင်ကျန်း၏ခန္ဓာကိုယ်သည် နောက်သို့
လွင့်စဉ်သွားပြီး နှစ်လခန့်အကွာသို့ ရောက်သွားလေသည်။

စောတုးဖိုးက ဆယ်မတိုက်ခိုက်ရန် ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်ရာ
လူရိပ်ထစ်ခုသည် သူ့ထံသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ဟန်တီးလိုက်
လေသည်။

BURMESE
CLASSIC

၁၂ မိုးကျော်သူ

“အစ်ကိုကြီး ရပ်လိုက်ပါ၊ မှားသွားထိမ့်မယ်”

ထိုအသံနှင့်အတူ လူရိပ်သည် စောတုန်းဖိုး၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။

စောတုန်းဖိုးက အလိုက်သင့် သိုင်းဖက်ထားလိုက်လေ၏။ စောတုန်းဖိုးသည် သူ့ထံသို့ ‘ရောက်ရှိလာသူမှာ ချိုကွေ့ဟူး ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ကြောင်အမီးအမီးဖြစ်ကာ ငေးခိုင့် သွားလေသည်။

အမှန်တော့ သူသည် သူ၏ဇနီးလောင်းကို အလွန်ချစ်ခင် မြတ်နိုးခဲ့သည့် မဟုတ်ပါလား။

သူ့ရင်ထဲတွင် မကြုံစဖူး လှိုက်လှဲစွာ ခံစားလာခဲ့သည်။ တစ်ချိန်တုန်းက သူတို့နှစ်ယောက်သည် ငယ်စဉ်တောင့်ကျေး ဘဝကပင် အတူတူ ဆော့ကစား၍ ကြီးပြင်းလာကြသည်ကို ပြန်လည်တွေးမိပြီး မျက်ရည်များပင် ဂဲလာလေသည်။

သူက ချိုကွေ့ဟူးအား မျက်ဘောင်မခတ် စိုက်ကြည့် နေ၏။ ချိုကွေ့ဟူးကလည်း သူ့အား ငေး၍ကြည့်နေ၏။

ဝူးရှောင်ကျန်းသည် ဖခင်အနီးသို့ ချောက်သွားပြီး ရပ် လိုက်သည်။

“ဖေဖေ”

ဝူးကေး၏ မျက်လုံးအစုံမှာလည်း စောတုန်းဖိုးနှင့် ချိုကွေ့ ဟူးထံသို့ ရောက်ရှိနေ၏။

သူသည် ရှည်လျားစွာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေ သည်။

သူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းသာ၍သော ဝမ်းနည်း၍ လော ဝေခွဲ၍မရပါ။

စောတုန်းဖိုးသည် ဝူးကေးဘက်သို့ လှည့်မကြည့်မိပါ။ ချိုကွေ့ဟူးမှာမူ အားရပါးရ ငိုကြွေးနေ၏။

စောတုန်းဖိုးသည် ချိုကွေ့ဟူးအပေါ် အလွန်မုန်းတီး နေရာ ယခု သူက အဘယ်ကြောင့် ချိုကွေ့ဟူးအား မသတ် ရက်ဘဲ ယခုကဲ့သို့ ပွေ့ဖက်ထားရပါသနည်း။

အမှန်တော့ သူသည် ချိုကွေ့ဟူးအပေါ် အလွန်ချစ် မြတ်နိုးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ချိုကွေ့ဟူး သစ္စာဖောက် သွားသည်ကို နာကြည်းစွာ မုန်းတီးခဲ့ရလေသည်။

ရုတ်တရက် စောတုန်းဖိုးက ပြန်လည်သတ်ခဲ့လေ၏။ မုန်းတီးသောစိတ်များ တစ်မဟုတ်ချင်း ခေါင်းထောင် လာလေသည်။

သူသည် ချိုကွေ့ဟွားသား တုန်းဖယ်ပိုက်ပြီး သူ၏ ပါးပြင်ကို ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ပြန်...”

သူမသည် နောက်သို့ ယိမ်းဆိုင်သွားကာ ခြေပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်ကျသွားလေသည်။

သူမ၏ နှုတ်သီးပေါ်တိုင် နီရဲသော လက် ချောင်းရာများ ထင်းခနဲ ပေါ်လာလေသည်။
ချိုကွေ့ဟွားက ထရပ်လိုက်လေ၏။

“အစ်ကိုကြီး ကျွန်မက မွန်းနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ နားလည်တယ်။ အကြောင့် ကျွန်မပြောတဲ့စကားကို နားထောင်ဖို့ ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်”

သူမကပြောရင်း စောတုန်းဖိုးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်လေသည်။

စောတုန်းဖိုးက အော်ငေါက်ထိုက်သည်။

“သွားစမ်း...အရွက်မရှိဘဲ မိန်းမ”

သူက အော်ပြောရင်း သူမ၏ ပါးပြင်ကို ထပ်မံရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ဤတစ်ဦးပင် မထင်ရှားချက်ထက်ပို၍ ပြင်းထန်သွားလေသည်။ ချိုကွေ့ဟွား၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် နောက်သို့ လှင့်စဉ် သွားပြီး မက်လက်လန် လဲကျသွားလေသည်။

သူမ၏ ပါးစပ်ထဲမှ ဆွေးများ စီးဆင်းကျလာသည်။

ချိုကွေ့ဟွားက လူးလိမ့်၍ထလိုက်သည်။

သူမက စောတုန်းဖိုးအား တစ်ချက်စိက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင် တစ်နေ့ နောင်တကြီးစွာရလိမ့်မယ်”

သူမသည် ပြောပြီးသည့်နှင့် ခြောက်ထမ်းမပြုလှားသွက်ခွာ သွားလေသည်။

ဝူးကေးသည် စောတုန်းဖိုး၏ လုပ်ငန်းကို သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

“ဟား...”

သူက ခေါ်သံကြီးစွာဖြင့် စောတုန်းဖိုးအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

စောတုန်းဖိုးက မဲပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီ...ကျုပ်အကြောင်း သိသွားလေရမယ်”

သူက တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် သိမ်းကွက်သုံးကွက်လောက် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့လေသည်။

သိမ်းကွက်သုံးကွက် ယှဉ်ပြိုင်ပြီးသောအခါ ဝူးကေးက နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းခန့် ဆုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

သူက အလွန်အံ့ဩသွားလေသည်။
စောတုန်းဖိုးမှာ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ဖြင့် အတွင်း
အားမှာ အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းလောက်အောင် အဆင့်မြင့်
သည်ကို နားလည်သိရှိလိုက်လေသည်။

သူက စောတုန်းဖိုး၏ သိုင်းပညာအဆင့် မည်မျှရှိသည်ကို
စမ်းသပ်လိုသဖြင့် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် စောတုန်းဖိုးအား
တုန်းထုတ်လိုက်သည်။

စောတုန်းဖိုးကလည်း လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ခံပေးလိုက်ရာ
သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတွင်းအားချင်း ယှဉ်ပြိုင်ကြလေ
တော့သည်။

ရှေ့နှေးတစ်ဖိုးကျက်ခန့် ကြာသွားသောအခါ...

“အား...”

ဝူးကေး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် နှောင့်တစ်လံခန့်သို့လွန်စဉ်
သွားလေသည်။

ဝူးရှောင်ကျန်းက ကမန်းကတန်း ပြေးလွှားရောက်ရှိလာ
ပြီး ဖခင်အား တုံ့ထူလိုက်လေသည်။

သူက စောတုန်းဖိုးအား ဆောင်းပန်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး ဒေါသမကြီးပါနဲ့၊ ကျွန်တော်ခံပြောတဲ့
စကားကို ခဏလေးသည်းခံပြီး နားထောင်ပါ”

စောတုန်းဖိုးက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

“ပြောစရာမလိုဘူး၊ နီကနေဟာ ပေးငါ့သတ်မယ်
နဲ့ပဲ”

သူက စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ဝူးရှောင်ကျန်းအားတို့ကို
ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သစ်ပင်ပေါ်မှ လူရိုင်းအစ်မသည် လျှင်
တစ်ပြက် ဆင်းသက်လာပြီး စောတုန်းဖိုးနှင့် ဝူးရှောင်ကျန်း
တို့ကြားတွင် ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ထိုလူသည် မျက်နှာကိုလှာပဝါအနက်ဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားလေ
သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ သေးသေးသွယ်သွယ် ဖြစ်နေ၏။

စောတုန်းဖိုးက....

“ခင်ဗျားဘာကိစ္စ ဝင်ရှုပ်ရတာလဲ”

ထိုလူက....

“ခင်ဗျားကိုကြည့်ရတာ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ပဲရှိသေး
တယ်၊ ဒေါသကြီးလှချည်လား”

စောတုန်းဖိုးက...

“ခင်ဗျားနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

သူက ပြောပြီး ဝူးကေးဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

၁၈ ❀ မိုးကျော်သူ

“ကဲ...အဘိုးကြီး၊ ခင်ဗျားဘာတွေများ ပြောစရာရှိသေးလဲ ပြောထား၊ ခိုကနေတာ ခင်ဗျားတို့ ဗိယားစုတစ်ခုလုံးကို ကျုပ်က ဖျက်ဆီးရမယ်နဲ့ပေါ့”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဇာပဝါနှင့်လူက ရယ်မောလိုက်လေသည်။
စောတုန်းဖိုးက သူ့အား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာရယ်တာလဲ”

ဇာပဝါနှင့်လူက....

“ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ဘာများအောက်မေ့လို့ စကားလုံး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်သုံးရတာလဲ”

စောတုန်းဖိုးက....

“ကျုပ်တို့ကိစ္စ ခင်ဗျားနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ အခုချက်ချင်း ထွက်မသွားရင် ခင်ဗျားကိုသတ်ရမယ်”

ဇာပဝါနှင့်လူက....

“ခင်ဗျား သိုင်းပညာ အယ်သောက်များတတ်လို့လဲ၊ ခေလုံးထွေးလိုက်တာ”

စောတုန်းဖိုးက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားသေချင်ရင် လက်တွေ့ပြမယ်”

သူက စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဇာပဝါနှင့်လူကလည်း တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သိုင်းကွက်သုံးကွက် ယှဉ်ပြိုင်မိသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် နောက်သို့ ခြေဆုံးလှမ်းခန့် ဆုတ်သွားရလေသည်။

စောတုန်းဖိုးက အံ့သြသွားလေသည်။

မော်စေးသံသာ သိုင်းကွန်ချာ(တ) ❀ ၁၉

ထိုခန္ဓာကိုယ် သေးသွယ်သောလူက မိမိဘက် သိုင်းပညာမညံ့မှန်း သိရှိနားလည်လိုက်လေသည်။

ခံပြင်းသောခိုက်များ တစ်မဟုတ်ချင်း ခင်လာသည်။

သူသည် အတိုင်းအားကို စုစည်း၍ ဆင်မ ခိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ရစ်လိုက်”

ဝူးကေးက ဟန်တားရင်း သူတို့နှစ်ယောက်ကြားသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူက ချက်နှာကို ဇာပဝါဖြင့် အထူးထားသူတစ်ယောက်လှည့်၍....

“သည်းခံပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကိစ္စကို ကျုပ်တို့ဘာသာဖြေရှင်းပါမယ်၊ အကုန်အညီပေးတာကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဇာပဝါနှင့်လူက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ဝူးကေးအား အရိုအသေပြုလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီလေ၊ အခုလို အနှောင်အယှက်ပေးမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

သူက ပြောပြီး စောတုန်းဖိုးအား အသိသေးသောမျက်လုံးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“နှောင်အခွင့်အရေးကြုံရင် တစ်စုံတစ်ယောက်တော့ စမ်းကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

သူက စကားဆုံးသွားသည်နှင့် အတိန်ခုံပေါ်သို့ ခုန်ပျံကျော်လွှားကာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

မျက်နှာကို ဇာပဝါနှင့်တူပ်ထားသောလူသည် ထွက်ခွာ
ကုယ်ပျောက်သွားသေးပြီ။

ဝူးကေးကတော့ စောတုန်းဖိုးအား ခိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
“ဒီမှာငါ့တူ မင်းစိတ်ထဲမှာတော့ ဦးလေးဟာ အလွန်
ယုတ်မာတဲ့လူလို့ ထင်နေမှာပဲနော်”

စောတုန်းဖိုးက အပြေခဝေးဘဲ အေးတိအေးစက်ဖြင့် ပြန်
ကြည့်နေ၏။

ဝူးကေးက စိတ်မကောင်းစွာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ မင်းအဖေမသေမီ မင်းကို တာများမှာကြားခဲ့
သေးသလဲ”

စောတုန်းဖိုးက...

“မေးစရာလိုသေးလား၊ ဦးလေးက အသိဆုံးပဲမဟုတ်
လားဗျ”

ဝူးကေးက...

“ထားပါတော့လော၊ ဝေးငါ့ဆီမှာ ဘယ်လောက်ကြာ
ကြာ နေထိုင်ခဲ့လဲ ငါ့အိမ်ကထွက်သွားတာ ဘယ်လောက်
ကြာပြီလဲ”

စောတုန်းဖိုးက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဦးလေးဆီမှာ ခြောက်နှစ်နေခဲ့တယ်၊ ဦးလေး အိမ်က
ထွက်ခွာသွားတာ ခုနစ်နှစ်ရှိသွားပြီ”

ဝူးကေးက...

“ခုနစ်နှစ်ဆိုတဲ့အချိန်မှာ မင်းဟာ အလွန်ပာဆင်မြင့်တဲ့
သိုင်းယုဉာ ရုတ်တရက်တွေ့ရလို့ ဦးလေးဝမ်းသာတယ်တယ်လို့

အဝမှာဆောက်ရှိနေတဲ့ မင်းအဖေကလဲ သိသွားမိ ဝမ်းသာ
နွာ ခဲ့တယ်လား”

သူက ပြောချင်း မျက်ရည်များ အရင်ဖီး ခင်းထူလာ
သည်။

စောတုန်းဖိုးသည် ဝူးကေး၏ဟန်မူရာကို ဤညက ခေး
ခိုင်သွားလေသည်။

ဝူးကေးက မျက်ရည်ကိုသုတ်၍ စိတ်ကိုယ် ချုပ်လိုက်
သည်။

“နောက်ထပ် မေးခွန်းတစ်ခု မေးရဦးမယ်၊ မင်းအဖေ
တာကြောင့်ပဲ သွားသလဲဆိုတာ မင်း သိဘယ်မ ဂုတ်လား”

စောတုန်းဖိုးက ပြန်ခေးလိုက်သည်။

“ဦးလေးက မိုသီမှာပေါ့၊ မေးစရာလိုလား”

ဝူးကေးက ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ပြီးမှ သက်ပြင်းချလိုက်
လေသည်။

“ဒီမှာ ငါ့တူ မင်း အိမ်ကထွက်သွားပြီး ခုနစ်နှစ်အချိန်
မှာ ဦးလေးနဲ့ ဦးလေး၏မိဖုရားတို့ အဘော်လေး စိတ်နှာ
မယ်၊ ခုနစ်ပယ်ဆိုတာ ငါ့သိဘယ်”

သူက ဆက်၍ပြောလိုက်လေသည်။

“အဲဒီတုန်းက မင်း အသက်ငယ်ပါသေးတယ်၊ အခြေ
အနေကို မသုံးသပ်တတ်ဘူး၊ ငါမင်းကို အထင်သေးတယ်၊
နာကျင်အောင်ပြောတယ် တကယ်တော့ ငါ့ဘေဟာ မင်း
ကောင်းလာသောငှာ ခြောက်နှစ်တာပါ”

စောတုန်းဖိုးက မဲပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

၂၂ ❀ မိုးကျော်သူ

“ဦးလေးရဲ့စကားဟာ ရယ်စရာကောင်းပါတယ်”

ဝူးကေး၏မျက်နှာ ကျက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။

“ငါ့သားက ချိုကွေ့ဟွားကို ခေါ်လာတဲ့အတွက် မင်းက ငါတို့ကို စုန်းတီးခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

စောတုန်းဖိုးက....

“ခါလဲ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကိုမုန်းတီးတဲ့ အချက် တစ်ချက်ပါပဲ”

ဝူးကေးက....

“မင်း အထင်လွဲနေပြီ၊ ငါ့သားက မင်းရဲ့ဇနီးလောင်းကို လုယူခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ခုနစ်နှစ်အတွင်းမှာ မင်းရဲ့ဇနီးလောင်းကို မွဲတစ်ပေါက်မစွန်းအောင် သူက စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်း နားလည်စေချင်တယ်”

စောတုန်းဖိုးက ခဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဦးလေးပြောတာ ကျွန်တော်ယုံရမှာလား”

သူက မဲ့ပြုံးပြုံး၍....

“ဝူးရှောင်ကျန်းဟာ ကျွန်တော် ဇနီးလောင်းကို ခေါ်သွားခဲ့စဉ်က ကျွန်တော် ကိုပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို အခုထိ နားထဲမှာ ကြားယောင်နေပါသေးတယ်”

ဝူးကေးက....

“ခါအေဟာ ငါ့အစီအစဉ်နဲ့ လုပ်ခဲ့ရတဲ့ကိစ္စတွေပါ၊ မင်းအဖေပေါ့မှာ ငါ့ထားရှိတဲ့စိတ်ကို မင်း နားမလည်ပါဘူး”

စောတုန်းဖိုးက အေးတိအေးတိဖြင့် ပြုံးနေ၏။

ဝူးကေးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“မင်းအဖေ သေခါနီးမှာ ဟယ်သုဘယ်ဝဲ ရဲ့ လက်ချက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောမသွားဘူး၊ ခါကြောင့် ဦးလေးဟာ သူ့ ဂန္ဓာကို ကလုံစားချေဖို့ သဒ္ဓါရှိခဲ့ရတာပါ။ ခက်တာက လူသတ်ကောင်ဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါ မသိခဲ့ရလို့ ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘဲ လက်မှတ်ချခဲ့ရတယ်ကွ”

စောတုန်းဖိုးက မျက်မှောင်ကြွယ်သွားလေသည်။

“လူသတ်ကောင် ဘယ်သုဘယ်ဝဲ ပြန်တပြန်ဆိုတာ ဦးလေး မသိဘူးလား”

ဝူးကေးက....

“မသိလို့ပေါ့၊ သိရင် ငါ လက်စားကျေတာကြာပြီ”

စောတုန်းဖိုးက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဝူးကေးက....

“အိမ်အချိန်မှာ မင်းလဲပဲ ဓမ်းနည်းကြေညံ့ပြီး စိတ်ထိခိုက်နေလို့ တစ်နေ့ကျန်တစ်နေ့ခမ်း ငေးငိုင်းဘူဝေနေတာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်တယ်၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကိုယ့်အဖေအတွက် လက်စားချေဖို့စိတ် လုံးပျောက်ကွယ်သွားတာကို တွေ့ရတယ်၊ မင်းကို ငါ အမျိုးမျိုးနားချတယ်၊ မင်းက လက်မခံဘူး”

ဝူးကေးသည် ပြောရင်း ပြောရင်း စိတ်ထိခိုက်လာသဖြင့် ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ တစ်ခဏကြာ ရပ်နားသွားလေသည်။

စောတုန်းဖိုးကလည်း ဝူးကေး၏စကားကိုသာ ထောင်ရင်း တွေ့ဝေဝေးငိုင်းသွားလေသည်။

တစ်ခဏကြာမှ ဝှူးကေးက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဦးလေးတာ ထိပ်တန်းဆိုင်သမား တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါပေမယ့် မင်းကိုငါတတ်ခဲ့ပြာ သင်ပေးပြီးတဲ့ အခါမှာ ဦးလေးနဲ့သိတဲ့ ဆရာကောင်းတစ်ဦးဆီကို သွားအပ်နဲ့ပို့စဉ်ထားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

စောတုံးဖိုးက...

“ငါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

ဝှူးကေးက...

“မင်းက ပြောမရ ဆိုရင် နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်အဖေအတွက် လက်စားချေမယ့်ကိစ္စကို လုံးဝမပျောက်သွားတယ်လေ”

စောတုံးဖိုးက ပါးစပ်ပိတ်သားလိုက်သည်။

ဝှူးကေးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“မင်းကို ဘယ်လိုမှနားချလို့ရတဲ့နောက်မှာ ငါအကြံတစ်ခု ရလာတယ်၊ မင်းမခံချင်အောင် ချိုကွေ့ဟွားနဲ့ ဟိတ်တဆိတ် တိုင်ပင်ခဲ့တယ်၊ ငါ့ကြောင့် ချိုကွေ့ဟွားဟာ ဦးလေးအကြံကိုသက်ခံပြီး ဦးလေးသားခေါ်လာတာကို လိုက်လာခဲ့တာပဲ”

စောတုံးဖိုးသည် နားထောင်ရင်း နားထောင်ရင်း စိတ်ထဲတွင် စုတ်ရှားလာသည်။

ဝှူးကေးက...

“အဲဒီအချိန်မှာ ငါထင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ မင်းက ငါ့ကို မုန်းပြီး မခံချင်တဲ့စိတ် ခေါ်လာတယ်၊ အဲဒါကနေ ထွက်သွားတယ်”

“စောတုံးဖိုး၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချောင့်မင်းသွားသည်ကို ခံစားသားမိလေသည်။

ဝှူးကေးက...

“မင်းတစ်ကထွက်သွားကတည်းက မင်းဟာ သိုင်းမညာမတတ်တတ်အောင် ဆရာကောင်း သမားကောင်းလိုက်တာပေါ့၊ သင်ကြားလိမ့်မယ်လို့ အနိုင်အမာ လိုက်ခဲ့သေးတယ်” သူက ဆွေ့ရပ်တန့်ပြီးမှ စကားဆက်လိုက်သည်။

“မင်း ငါ့ဆီကို ပြန်လာတာကိုတွေ့တဲ့နဲ့ မင်းဟာ လိုင်းမညာတက်ခြောက်ပြီး ငါ့ဆီကို လက်စားချေဖို့ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ချက်ချင်းနားမည်တယ်၊ မင်းချဲ့သိုင်းမညာ တယ်လောက် အဆင့်မြို့သလိုဆိုတာသိချင်လို့ ငါကပညာစမ်းကြည့်တာပါ”

စောတုံးဖိုးသည် နားထောင်ရင်း နားထောင်ရင်း သူ့ရင်ထဲတွင် ပို၍နိမ့်လွှဲရှားလာသည်။

ဝှူးကေးကဆက်၍...

“မင်းရဲ့အိုင်းမညာကို စမ်းသပ်တဲ့အခါမှာ မင်းဟာ အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားတစ်ယောက်ရဲ့ ထရည်အချင်းရှိနေတာကို တွေ့ရလို့ ငါ့စမ်းနည်းစမ်းသား ဖြစ်သွားရတယ်၊ ခက်တာက မင်းဟာ အလွန်ပိုစိတ်တိုတယ်၊ ချိုကွေ့ဟွားက မင်းလို

၂၆ ❀ မိုးကျော်သူ

အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြတာကို မင်းကလက်မခံဘူး၊ သူ့ကို ရိုက်တယ်၊ ရက်ရက်စက်စက် ပြောလိုက်တယ်၊ အခု သူက မနေနိုင်တော့လို့ ထွက်သွားပါပြီလေ”

ယခုမှ စောတုံးဖိုးသည် ဝူးကေးတို့မိသားစုက မိမိတို့ အပေါ် မည်ကဲ့သို့ အနှစ်နာခံပြီး မိမိအား အရည်အချင်း ပြည့်ဝသော လူကံစံယောက်ဖြစ်လာစေရန် ခံပိုးခဲ့သည်ကို နားလည်လိုက်လေသည်။

သူက ဝူးကေးထံသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်လေသည်။

ဝူးကေး၏လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင် ထားလိုက်လေသည်။

“ဦးလေး တကယ်ပြောနေတာလား”

ဝူးကေးက....

“ဦးလေးက မင်းကို မလိမ္မံပါဘူး၊ မင်းအခုလိုအောင်မြင် ထာတာကိုတွေ့ရတော့ ငါဝမ်းသာလွန်းလို့ သေချော့ပါပြီ လေ”

စောတုံးဖိုးက ခူးထောက်လိုက်လေသည်။

“ဦးလေးရဲ့စေတနာကို စော်ကားမိတာ ကျွန်တော်ကို ဆုံးမနိုင်ပါတယ်ဗျာ”

ဝူးကေးက သူ့အား တုံ့ထူလိုက်သည်။

“မလိုပါဘူး”

မှော်ကေးသိသာသိုင်းကွန်ချား(တ) ❀ ၂၇

စောတုံးဖိုးသည် ဝူးကေး၏ရင်ခွင်ထဲသို့ ဂိုးဝင်သွားပြီး တင်းကျပ်စွာ ရွှေ့ပိုက်ထားလိုက်လေသည်။

မျက်ရည်များသည် ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဇီးဆင်းကျလာ လေတော့သည်။

ဝူးကေးက....

“ကဲ...ငါတို့ မင်းအခုလို နားလည်လာတာ ကို တွေ့ရတဲ့ အတွက် သိပ်တိုစိတ်ချမ်းသာပါတယ်၊ ခါးက ခုနားသိကြား လို့ပါပဲ”

စောတုံးဖိုးက ဝူးကေး၏ကျန်းထံသို့ လျှောက်သွားလေ သည်။

သူက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ဂါရဝပြုလိုက်လေသည်။

“ဧည့်ကို စော်ကားမိတာ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဝူးကေးကျန်းက ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“အခုလိုအားလုံးသဘောပေါက်တာကို ကျွန်တော်ဝမ်း သာလို့ မဆုံးပါဘူးဗျာ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရင်းနှီးစွာ သိုင်းဖက်ထားလိုက် လေသည်။

ဘေးတုန်းဖိုးသန့် ဝှေးကေးတံသို့ လျှောက်သွားပြန်သည်။
“ဦးလေး၊ အဖေ့ကို သစ်သွားတွေလှ တယ်သူဆိုတာ ကျွန်တော်သိချင်တယ်၊ ပြီးစော့ ချီထွေဟွား ဘယ်ကိုလွှက် သွားလဲဆိုတာလဲ သိချင်တယ်၊ သူ့ကို ကျွန်တော်ကောင်းပန် ချင်တယ်”

ဝှေးကေးက...

“ချီကွေဟွား ဘယ်ကိုသွားသလဲဆိုတာ ဦးလေး မသိဘူး၊ ဒါ ဒေပမယ်၊ လိမ္မော်စမ်းရင် နိုင်ပါတယ်”

သူကဆက်၍...

“မင်းအဖေရဲ့ရန်သူ ဘယ်သူဆိုတာ ဦးလေးမသိဘူး”

စောတုန်းဖိုးက စိတ်ဓာတ်ကျသွားလေသည်။

“ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူသိနိုင်သလဲဆိုတာ ဦးလေး မသိဘူးလား”

ဝှေးကေးက...

“တစ်ယောက်တော့ရှိတယ်”

စောတုန်းဖိုးက အားတက်လာလေသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ”

ဝှေးကေးက...

“မင်းအဖေရဲ့ ဆွေးသောက် တစ်ယောက်ပေါ့၊ သူ့ကို သိမ်းသောကသားတွေက အရက်သိုင်းသမားလို့ ခေါ်ကြတယ်”

စောတုန်းဖိုးက...

“သူ ဘယ်မှာနေသလဲ”

ဝှေးကေးက ခေါင်းခါးယမ်းလိုက်သည်။

“သူကတော့ နေရာတကျမရှိဘူး၊ ခြေဦးတည်ရာသွား နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့”

သူက သက်ပြင်းချ၍ စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဦးလေးလဲ သူ့အကြောင်းကို စုံစမ်းနေတာ နှစ်အတန် ကြာပြီ၊ အာသကင်းမှ မကြားဘူး”

စောတုန်းဖိုးက စိတ်ဓာတ်လုံးဝကျသွားလေသည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့သမျှ အာဇာသုံး ကျတော့မှာလဲ”

ဝှေးကေးက...

“စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ ဂျေ၊ ဒီအကြောင်းသိတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်”

စောတုန်းဖိုးသည် မျှော်လင့်ချက်ရောင်ဖြည့် သန်းလာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သူက စိတ်အားသက်သန်းစွာမေးလိုက်သည်။

“အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ ဦးလေး”

ဝှေးကေးက...

“ဝိညာဉ်သီလရှင်”

စောတုန်းဖိုးက...

“သူ ဘယ်မှာရှိသလဲ”

ဝှေးကေးက...

“သူက ဝိညာဉ်လိုက်ဂူထဲမှာ နေထိုင်ပါတယ်”

စောတုန်းဖိုးက...

၃၀ ❀ မိုးကျော်သူ

“ဝိညာဉ်လိုက်ရက ဘယ်နေရာမှာရှိသလဲ”

ဝူးကေးက....

“ဒီကနေသွားရင် သိပ်မဝေးလှဘူး၊ လီပေါင်းတစ်ရာ လောက်ပဲဝေးတယ်၊ အဲဒီမှာ ဝိညာဉ်တောင်ကြားဆိုရင် အားလုံးကသိတယ်၊ ဒါပေမယ့်....”

စောတုးဖိုးက....

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ ဦးဇေး”

ဝူးကေးက....

“ဝိညာဉ်တောင်ကြားအဝေးမှာ ကျောက်ပြား တစ်ချပ် ထောင်သားတယ်၊ ကျောက်ပြားပေါ်မှာ ရေးသားထား ထားကတော့ ဘယ်သူမဆို ဝိညာဉ်တောင်ကြားထဲ ဝင်ရင် သေစေလို့ပါပဲ”

စောတုးဖိုးက မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“သီလရှင်လဲ ဖြစ်သေးတယ်၊ ဒီလို ရက်စက်တဲ့ စာမျိုး ရေးရသလား”

“ကျုပ် သိသလောက်ဆိုရင် ဝိညာဉ်တောင်ကြားထဲကို အမှတ်ထင်ဝင်မိတဲ့ လူတော်တော်များများ သူ့လက်ချက်နဲ့ သေသွားတယ်လို့ သိရတယ်”

စောတုးဖိုးက....

“ဒီလောက်တောင်ပဲလား”

ဝူးကေးက....

“သူက အခုလို လူသတ်လို့လဲ သူ့နာမည်က ဝိညာဉ် သီလရှင်လို့ အားလုံးက အမည်ပေးထားတာပေါ့”

မောင်တေးသံသာ သိုင်းကွန်ချာ(တ) ❀ ၃၁

စောတုးဖိုးက....

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော် အဲဒီကိုသွားမယ်၊ ချိုကွေ့ တွားကိုသဲ လိုက်ရှာမယ်”

ဝူးရှောင်ကျန်းက....

“အစ်ကိုကြီး.....ဒီမှာ တစ်ညလောက် အိပ်လိုက်ပါလေ၊ မနက်ဖြန်စောစောမှ သွားတာပဲ ကောင်းပါလား”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီအိမ်မှာ တစ်ချိန်ဘုရားက အကြံကြီး နေခဲ့တာမို့ သံယောဇဉ်မပြတ်ပါဘူး”

သူတို့သုံးယောက်သည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွား ခြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့၊

နံနက်။

စောတုးဖိုးသည် ဝူးကေးတို့ သားအဖအား နှုတ်ဆက် တာ ထွက်ခွာလာလေသည်။

သူသည် ဝူးကျားကျေးရွာမှထွက်ခွာလာပြီး ဝိညာဉ် တောင်ကြားရှိရာသို့ ဦးတည်သွားလေသည်။ သို့သော်....

၃၂ နိုးတော်သူ

သူသည် လင်းဆွဲလမ်းခွတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ အသွန်အရေးကြီးသောသတင်းတစ်ခုကို ကြားလိုက်သဖြင့် ရင်သံတွင် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

ထိုကြောင့် သူသည် ဗိညာဉ်တော်ကြီး၏သွားမည့် ရွေးလမ်းကို ခေတ္တဆိုင်းငံ့လိုက်ပြီး ဝူးချွန်းပြည်နယ်တက်သို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

“ဝူတန်တောင်”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမား၊ သံယင်တောင်နှင့် မျောက်ညိုတို့သည် ဝူတန်တောင်ရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားသောလမ်းခရီးတွင် တစ်ထောက်နားသောအခါ သံလုပ်ဘောင်းက အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းလိုက်လေသည်။

“ဒါနဲ့ မေးရဦးမယ်၊ ဘာကိစ္စနဲ့ ဝူတန်တောင် ကိုဒီလောက်အရေးကြီး သွားချင်တာလဲ”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက...

“ကိစ္စက တော်တော်ကို အရေးကြီး နေ ပေါ့”

မျောက်ညိုက...

“ပြောပြနိုင်ဖယ်ဆိုရင် ပြောပြပါဌာ”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက...

၃၄ ❀ မိုးကျော်သူ

“ခင်ဗျားတို့မမေးလဲ ပြောပြမလို့ပါ”

မျောက်ညိုက...

“စီရေရာမှာ လူသူခရီးပါဘူး၊ ဇာတ်ဆောင်နားရင်းပြောပြပါလား”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ သိုင်းလောကပသမဆိုတဲ့လူပေါ်မှာ စောရီကတ်ရဲ့ နားပြစ်တယ်ဆိုတာ သေချာနေပြီမဟုတ်လား”

သံယပ်တောင်က....

“ဟုတ်တယ်”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက....

“အခု သူ့ရဲ့သိုင်းပညာအဆင့်ဟာ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် အဆင့်မြင့်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် သူက သူ့အဖေကိုသတ်တဲ့လူကို လက်စားချေဖို့ လိုက်ရှာနေပြီလေ”

မျောက်ညိုက....

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါနဲ့ ဂူတန်ဂိုဏ်းနဲ့ ဘယ်လိုမျှား ပတ်သက်နေလို့လဲ”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက....

“စောရီဂတ်ကို ဝိုင်းတိုက်ခိုက်တဲ့ လူတွေထဲမှာ ထိပ်သီးဂိုဏ်းကိုးဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်တချို့လဲ ပါတယ်လို့ သတင်းရထားတယ်”

သံယပ်တောင်က မျက်မှောင်ကြဲတဲ့သွားလေသည်။

“ဘယ်ဂိုဏ်းက ဘယ်သူ့ပါဝင်နေလို့လဲ”

မျှော်တေးသံသာသိုင်းကွန်ချာ(တ) ❀ ၃၅

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက....

“ဘယ်ဂိုဏ်းက ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့ ကျုပ်သဲ သေသေချာချာမသိဘူး”

သံယပ်တောင်က....

“ဒီတိုက်ခိုက်မှုမှာ ဘယ်သူ့ပါဝင်တယ်ဆိုတာ အခုထိ မပြေမေ့သေးဘူး”

မျောက်ညိုက....

“ကာယကံရှင်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မသိဘူးနဲ့တယ်”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက....

“သိတဲ့လူလဲရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ထုတ်ခွင့်မပြုကြချေပါ”

သံယပ်တောင်က....

“ခင်ဗျား ဂူတန်တောင်ကိုသွားမယ်ဆိုတာ ဒီအကြောင်းကို ပြောပြရလို့မဟုတ်လား”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီအရေးဟာ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ အရေးဖြစ်တယ်၊ သူတို့ကို ကြိုတင်အကြောင်းကြားသင့်တယ်လို့ ချုပ်ယူဆလို့ပါ”

သံယပ်တောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်၊ ဒါမှ သူတို့လဲကြိုတင်ပြင်ဆင်နိုင်မှာပေါ့”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက ထရပ်လို့လေသည်။

“ကဲ... အချိန်မရှိဘူး၊ သွားကြမယ်”

၃၆ ❀ မိုးတျော်သူ

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားတို့ သုံးယောက်သည် လမ်းခွကွဲ ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဘုတို့သည် တန်ဖောင်ရှိရာ ရောက်ရှိလာလေသည်။ လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက ရသေ့ လိုက်သည်။

“ငါတို့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ပြောပြောဆိုဆို တော အနုစော့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာပြီ”

ဘုတို့သုံးယောက်သည် ရယ်ရယ်မောမော ပြောဆိုရုံ အောင်တက်လမ်းအတိုင်း တောင်ပေါ်သို့ တက်လာလေ မြို့ရပ်မီ ဘုတို့သည် လက်နက်အမိန့်သော စခန်းရှိရာ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ဤသည် ဝူတန်ဂိုဏ်း၏ ထုံးစံသစ်ပြန်လေသည်။ မည်သူမဆို ဝူတန်စောင်သို့တက်ရောက်လိုလျှင် ဤစောင် တစ်စောင်ကုန်းပြီး ပါရှိလာသော လက်နက်အားကိုးကိုးထားခဲ့ရမည် ဖြစ်လေသည်။

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားတို့သုံးယောက်သည် မိမိတို့ပါလာသည့် လက်နက်များကို ထိုစခန်းတွင် ထားခဲ့လေသည်။

စခန်းတစ်ခုရှိပြန်သော ဆံဖင် မုလ်ဆိတ် ဖြူပွေးခေ ရသေ့ တစ်ပါးဖြစ်သည်။

သူက မေးမြန်းလိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေတို့က တယ်သူ့ကို တွေ့ချင်လို့လဲ”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ငူလိန်ကျူ”

ရသေ့ ကြီးက...

“တယ်သူက တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောရမလဲ”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက...

“အစ်ကိုကြီးလိန့် အဖော်နှစ်ယောက်လို့ ပြောလို့က်ပါ”

ရသေ့ ကြီးက လက်ကားပြလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ခဏစောင့်ပါ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလဲသွားပြီ”

အကြောင်းကြားပေးပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက သံယပ်တောင် ဘို့နှင့် အတူ ကျောက်ပြားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ခုံတန်းပေါ်သို့ ဆိုင်ချ လိုက်လေသည်။

တစ်ခဏအကြာတွင် ရသေ့ကြီး ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ လေသည်။

သူက ဗန်းဝါးတစ်ဖက်ကို ရင်ကွင်းသောက်၍ အစုံ အသေပြလိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကြွပါလို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွမ်းနားကကို လိုက်ခဲ့ပါ”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားတို့သုံးယောက်သည်ရသေ့ကြီးနှင့် အတူ တောင်ပေါ်သို့ ဆက်လက်တက်သွားကြလေသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဇူလိန်ကျ”

စန်းချင်းကွမ်းခန်းမ၊

စန်းချင်းကွမ်းခန်းမသည် အလွန်ခံ့ညားပြီး ကျက်သရေ မဂ်လာပြည့်နက်စွာရှိနေသော ဘုရားဆောင်ခန်းမတစ်ခုဖြစ် လေသည်။

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားတို့ သုံးယောက်သည် စန်းချင်း ကွမ်းခန်းမသို့ ရောက်ရှိလာကြသောအခါ ဇူလိန်ဂိုဏ်းချုပ် ကြီးကိုယ်တိုင် တံခါးပေါက်ဝတွင် ရပ်၍ကြိုဆိုနေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူက လက်ဝါးတစ်ဖက်ကိုရင်ဝတွင်ထောင်၍ နှုတ်ဆက် လိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီး ရောက်လာမယ်လို့ လုံးဝမထင်မိပါဘူး။ တွေ့ရတာဝမ်းသာလိုက်တာ”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက ပြုံးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးလဲ လာချင်ပါတယ်၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ကြောင့် အခုမှပဲ ရောက်ဖြစ်တော့တယ်”

သူက သံယပ်တောင်နှင့်မျှောက်ညှိအား ညွှန်ပြလိုက် သည်။

“ဒီမိတ်ဆွေနှစ်ယောက်တို့ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သိပါ လိမ့်မယ်”

ဇူလိန်ကျက သံယပ်တောင်နှင့်မျှောက်ညှိအား နှုတ် ဆက်လိုက်သည်။

“ကျော်ကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ၊ သေသံပေါ့မလား”

သံယပ်တောင်နှင့် မျှောက်ညှိတို့က ပြန်သည်ဂါရဝ ပြုလိုက်လေသည်။

ဇူလိန်ကျက သူတို့သုံးယောက်အား သီးသန့်အခန်းရှိရာ သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

နေရာထိုင်ခင်းချပေးပြီး ရေသေ့ငယ်တစ်ပါးက ရေနွေး ကြမ်းနှင့်သီးငုံသွားရောက်ပို့ပေးပြီးနောက် ပြန်ဝင်ထွက်ခွာ သွားသည်။

အခန်းတံခါးလည်း ပြန်ပိတ်ပေးလိုက်လေသည်။

လှိုင်းကျွန်းက...

“ခရီးပန်းလာကြတယ်၊ ရေခန်းကြမ်းသောက်၊ သီးစုံစားကြပါ”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားတို့ကလည်း အမုန့်ပင်ရေဝတ်နေသဖြင့် ရေခန်းကြမ်းနှင့်သီးစုံများကို မှီဝဲကြလေသည်။
“ဟိန္ဒူနောက်ပိုလှိုင်းကျွန်းက စတင်မေးလိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီး အခုလိုရောက်လာတာ လာရောက်လည်ဖတ်တာတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက...

“ဟုတ်ပါအယ် ခိုက်ချုပ်ကြီး၊ ကိစ္စရှိလို့ပါ”

လှိုင်းကျွန်းက...

“ပြောပါလေ”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက...

“အကြောင်းကတော့ ဒီလိုပါ၊ ထွန်ခွဲတဲ့ဆယ်သုံးနှစ်တန်းက လူစုလူဝေးတစ်စုက သံမဏိနဂါးစောက်ဆီရှိတဲ့ ဝိုင်းပြီးတိုက်ခိုက်လိုက်တဲ့ကိစ္စပါ”

လှိုင်းကျွန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

“ဒီကိစ္စနဲ့က ဘယ်လိုများ ထူးခြားလာလို့လဲ”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက...

“ထူးခြားဆို အခု သူ့သားဖြစ်သူက သူ့အဖေအတွက် လက်စားချေဖို့ တိုက်ခိုက်သွားတဲ့လူကို လိုက်ပြီးရှာဖွေနေပါတယ်”

လှိုင်းကျွန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြန်လေသည်။

“သူ့သားက ဘယ်သူလဲ”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက...

“သူ့နာမည်ကိုတော့ မသိဘူး၊ တစ်ယောက်လည်း သိုင်းလောကပစ္စည်းမရှိ အမည်ပေးသားတယ်”

လှိုင်းကျွန်းက...

“သိုင်းလောကပစ္စည်းမရှိအောင် လှူဒါန်းပညာအဆင့်တစ်ယောက်လောက်မျှရှိလို့လဲ”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက...

“သူ့နဲ့သိုင်းပညာကတော့ မယှဉ်ကြည့်နဲ့ ဟုတ်အောင် တော်တော်လေးအဆင့်မြင့်တယ်”

လှိုင်းကျွန်းက...

“အမုန့်ပဲလား”

သံယပ်တောင်က...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပါ”

လှိုင်းကျွန်းက...

“သူ့နဲ့သိုင်းပညာ ဘယ်လောက်မြင့်နေပြီနဲ့ တစ်ယောက်နဲ့အများ ရှင်ဆိုင်ချမယ်ဆိုရင် ဘယ်ရလဲ”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက...

“သူ့ကို အထင်မသေးသင့်ဘူး၊ သူ့ဘာ ရှောက်မှော်ကျင်းရှုတပည့်လဲဖြစ်တယ် ခိုက်ချုပ်ကြီးနဲ့”

လှိုင်းကျွန်းက မျက်မှောင်လုံးအစုံသည် ပြုံးကျယ်သွားလေသည်။

“ကြော်...ဟုတ်လား”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက...

“သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မှာ အဖော် တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့အဖော်ကလဲ အလွန်ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ပါ”

ပူလိန်ကျွဲက....

“သူက ဘယ်သူလဲ”

လေဟုန်းစီးသိုင်းသမားက....

“ဗလေသံနတ်သမီး”

ပူလိန်ကျွဲ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးတွင် စိုးရိမ်သည့်အရိပ် အယောင်များ ဖြစ်လာလေသည်။

လေဟုန်းစီးသိုင်းသမားက....

“အစ်ကိုကြီး ဒီကိုလာခဲ့တာ အရေးကြီးတဲ့စကားတစ် ခုနဲ့ မေးချင်လို့ပါ”

ပူလိန်ကျွဲက....

“ပြောပါ”

လေဟုန်းစီးသိုင်းသမားက....

“စောရီဂတ်ကို ဝိုင်းတိုက်တဲ့လူတွေထဲမှာ ထိပ်သီးဂိုဏ်း ကိုးဂိုဏ်းထဲက ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ချို့လဲ ပါဝင်တယ်လို့ သတင်း တွက်နေတယ်။ အဲဒါဟုတ်မှဟုတ် သိချင်လို့ပါ”

ပူလိန်ကျွဲက သက်ပြင်းချဆိုက်သည်။

“ဒီမေးခွန်းကို ကျုပ်မဖြေပါရစေနဲ့၊ ဂိုဏ်း ချုပ် ကိုး ယောက်လုံး လူစုံတက်စုံရှိမှသာ အဖြေပေးနိုင်မှာ”

လေဟုန်းစီး သိုင်းသမားက....

“အစ်ကိုကြီး စိုးရိမ်တာကတော့ ထိပ်သီးဂိုဏ်းရဲ့ဂိုဏ်းချုပ် တွေ ပါဝင်နေရင် သိုင်းလောကမှာ ကြောက်စရာအကောင်း ဆုံး သွေးချောင်းစီး တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်တာမှာကိုပဲ”

ပူလိန်ကျွဲက....

“သူတို့က ထိပ်သီးဂိုဏ်းကိုးဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်များကို အနိုင်ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား”

လေဟုန်းစီး သိုင်းသမားက....

“အခုအခြေအနေက ဒီလိုရှိပါတယ်။ ဝေသာဓိကျွန်းက ဂိုဏ်း ချုပ်ကလဲ ထိပ်သီးဂိုဏ်း ကိုးဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်များကို စိန် ခေါ်ထားတယ် မဟုတ်လား၊ သိုင်းလောကထဲမထွက်သူတွေ နဲ့ ပေါင်းမိသွားရင်”

သူက စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ခင်ဘန့်လိုက်သည်။

ပူလိန်ကျွဲက အတန်ကြာ တွေ့ဆုံသွားလေသည်။

လေဟုန်းစီး သိုင်းသမားက....

“အစ်ကိုကြီး စိုးရိမ်လွန်းလို့ လာပြီးသတိပေးတာပါ။ အကြောင်း သိထားမှပဲ၊ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ ဆိုတာ ကြိုတင် စဉ်းစားရမယ်အချိန် ရှိနိုင်လို့ပါ”

ဇူလိန်ကျွတ်က...

“အခုလိုအသိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

လေဟန်စီး သိုင်းသမားက ထိုင်ရာမှ ထရစ်လိုက်သည်။

“ကဲ... အစ်ကိုကြီးတို့ကို သွားခွင့်ပြုပါ”

ဇူလိန်ကျွတ်က ယက်ကာပြလိုက်သည်။

“ခဏလေး နေပါဦး”

လေဟန်စီး သိုင်းသမားက ပြန်လည်သိုင်ချလိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဘာများပြောချင်လို့လဲ”

ဇူလိန်ကျွတ်က...

“မလွဲသိနတ်သမီး အခု ဘယ်ရောက်နေသလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

လေဟန်စီး သိုင်းသမားက...

“အခုလောက်ဆိုရင် သူက သူ့ရဲ့ခေတ်မစော့သိုက်ကိုပြန် ရောက်သွားပြီလို့ ယုံကြည်ပါတယ်”

ဇူလိန်ကျွတ်က...

“ထူက အာပြန်လုပ်မလို့လဲ”

လေဟန်စီး သိုင်းသမားက...

“သူကတော့ ခုနစ်လ ဆယ်ငါးရက်မှာ ရောင်စုံမြေပုံ အတွက် သိုင်းသမားများနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာမို့ သူ့ရဲ့နောက်ဆုံး တစ်ဝှမ်းဖြစ်တဲ့ မရုဏ်အားထေးသံကို ဆွေကျင့်ဖို့ပါ”

မှော်တေးသံသာ သိုင်းကျွန်(၈) ❀ ၄၅

ဇူလိန်ကျွတ်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

“ဗျာဖြင့် ဂူးချွန်းနယ်မှာ သူက လူပေးရားကြီးကိုသတ် သွား တယ်ဆိုတဲ့သတင်း ကြားနေရပါလား”

“ဗျာ...”

လေဟန်စီး သိုင်းသမားက လွန်စွာ အားသင့်သွားလေ သည်။ သံယပ်တောင်နှင့် မျောက်ညို ချိုက လည်း အံ့အားသင့် သွားကြလေတော့သည်။

“ရလာတဲ့ သတင်းကတော့ ပလ္လေသီနတ်သမီးဆိုတာ သေချာတယ်။ ဒီရက်များအတွင်း သူ့သတ်သွားတဲ့လူပေါင်း ဆယ်ယောက်လောက်ရှိမယ်လို့ သတင်းရလာတယ်”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက စိတ်ဓာတ်ကလေးသွားလေသည်။

“အကျင့်တစ်ခုဟာ ဖျောက်ဖျက်ဖို့ တယ်ခက်ပါလား”

သူက ခေါင်းခါယမ်း၍ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စ ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့သွားပြီး စုံစမ်းချင် သေးတယ်”

“စုံစမ်းခြင်း”

မမျှော်လင့်သောသတင်း ကြားလိုက်ရသဖြင့် လေဟုန်စီး သိုင်းသမား၊ သံယပ်ကောင်နှင့် မျောက်ညိုစို့သည် အလွန် အံ့ဩသွားတုန်ကြသည်။

လေဟုန်စီး သိုင်းသမားက အနည်းငယ် ခားငိုင်းသွား ပြီးမှ....

“ဒီသတင်းသေချာရဲ့လား ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ဂူလိန်ကျူက လေးနှစ်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒီသတင်းကြားလိုက်တာနဲ့ ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာသိချင်လို့ တပည့်တစ်ယောက်ကိုလွှတ်ပြီး လက်တွေ့စုံစမ်းခဲ့ပါတယ်”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားတို့ ဆုံးယောက်တို့သည် စိတ်ဝင် စားစွာ နားထောင်နေကြ၏။

ဂူလိန်ကျူက....

သူက ထရပ်လိုက်ပြီး ဂူလိန်ကျူအား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီးတို့ကို သွားခွင့်ပြုပါ။ လာမယ့်ခုနှစ်လ ဆယ် ငါးရက်နေ့ကျမှ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့”

ဂူလိန်ကျူက....

“ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက် နေ ပါဦးလား”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက ခေါင်းတွင်းတွင် ခံယမ်းလိုက် သည်။

“စေတနာကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်အစ်ကိုကြီး အမြန်ဆုံး သွားချင်လို့ပါ”

ဂူလိန်ကျူကလည်း ထရပ်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်လို့က်ပို့ပါဦးမယ်”

၄၀ ❀ မိုးကျော်သူ

သူသည် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လေဟန်စီးသိုင်းသမားတို့ သုံးယောက်စား တောင်ခြေရင်းအထိ လိုက်ပို့ပေးလေသည်။

လေဟန်စီးသိုင်းသမားတို့ သုံးယောက်သည် ထောင်ခြေရင်းအောက်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် ဝူချန်းနယ်သို့ ဦးတည်၍ လျင်မြန်စွာ လျှောက်သွားကြလေသည်။

ဇမ်းခရီးတွင် သံယပ်တောင်က မေးလိုက်လေသည်။

“ပလ္လေသံနတ်သမီးက မရုဏ်တေးသံ လွှဲကျင့်မယ်ဆိုပြီး ပြန်ကွားတာ ဘာကြောင့် စိတ်ထားပြောင်းသွားရတာလဲ” လေဟန်စီးသိုင်းသမားက...

“ဝိသဘင်း မှန်တယ် မမှန်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင် သွားစုံစမ်းမယ်။ ဒါမှလဲ တိတိကျကျ သိရမယ်”

သူတို့သည် ဝူချန်းနယ်ရှိရာသို့ တွိပ်တော့မည့်အတိုင်း သွားပြကာ ပြေးလွှားသွားကြလေသော့သည်။

“ လူ ရိပ် ”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားတို့ သုံးယောက်သည် ဝူချန်းမြို့တော်သို့ ရောက်ရှိလာကြသောအခါ ညောင်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည်ခရီးပန်းလာသဖြင့် တည်းခိုခန်းတွင်ဝင်ရောက် တည်းခိုကြလေသည်။

ရေချိုးပြီး၍ ညစာစားပြီးဆော့အခါ သူတို့သုံးယောက်သည် ဝိုင်းဖွဲ့၍ဆွေးနွေးကြလေသည်။

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက...

“ကျုပ် အကြံတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါဘာလဲဆိုလေ ကနေည အုန်းမောင်းသုံးချက်ခေါက်တဲ့ အချိန်မှာ တွိသုံးယောက်က ဇမ်းခွဲပြီး လိုက်စုံစမ်းရင် မကောင်းဘူးလား”

၅၀ မိုးကျော်သူ

သံယပ်တောင်နှင့် မျောက်ညိုတို့က သဘောတူကြလေသည်။

“ကောင်းတယ်”

သူတို့စကားပြောနေစဉ် လူရိပ်တစ်ခုသည် ပြတင်းပေါက်ရှေ့မှ ဖြတ်ကျော်သွားသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူရိပ်၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ လျင်မြန်လှသဖြင့် လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက ပြတင်းပေါက်မှ ဖွင့်၍ ကြည့်သောအခါ မည်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရတော့ပါ။

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

“ဒီလူရိပ်ကိုယ်ဖော့ပညာဟာ ကျုပ်လက် အဆင့်မရှိမ့်ဘူး ဘယ်သူများပါလိမ့်”

ဟု တီးတီးရေရွတ်မိလေသည်။

သံယပ်တောင်နှင့် မျောက်ညိုတို့က သူ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်လာလေသည်။

“ခနဲတုန်းက ဖြတ်သွားတဲ့လူရိပ်ဟာ ကိုယ်ဖော့ပညာကောင်းလိုက်တာ ဘယ်သူများပါလိမ့်”

လေဟုန်စီး သိုင်းသမားက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်လဲ မသိဘူး”

သူက အင်္ကျီကိုပြန်ပြီး ခုတ်လိုက်၏။

“ကဲ...ကျုပ်တို့ဆုံးယောက် လမ်းခွဲပြီး သွားကြစို့”

“လူရိပ်နှစ်ခု”

မျောက်ညိုနှင့်သံယပ်တောင်တို့သည် လမ်းခွဲပြီး ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားမှာမူ လူရိပ်ဖြတ်ကျော်သွားသည့်ဘက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။

သူ၏ကိုယ်ဖော့ပညာ အဆင့်သည် သိုင်းသမားကစွင့်ပထမနေရာ၌ အမည်ရှိနေ၏။

သူက ကိုယ်ဖော့ပညာကိုအသုံးပြုပြီး လူရိပ်မျောက်ကွယ်သွားရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုးလိုက်သွားရာ သံယပ် မြို့ပြင်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ သူ ရွှေမလူရိပ်နှစ်ခုသည် ချော့ဆင့်နောက်ဆင့် ပြေးလွှားသွားနေသည်ကို မြင်ခွင့် လိုက်ရလေသည်။

၅၂ ❀ မိုးကျော်သူ

“ငါ့ကို လွှတ်အောင်မပြေးနိုင်ပါဘူး”

သူက ဤသို့ရေရွတ်ရင်း အရှိန်တိုး၍လိုက်သွားလေသည်။
ထိုလူရိုင်းနှစ်ခုသည် ချယ်ရီပင်တောထဲသို့ ဝင်ရောက်
ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားသည် ချယ်ရီပင်တောအုပ်အနီးသို့
ရောက်လာသောအခါ အတွင်းဘက်မှ မိန်းကလေး တစ်
ယောက်၏ ရယ်မောသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သူ
ရင်ထဲတွင် တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွားသည်။

ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်သည်။

“တား...တား...တား”

ကိုရယ်မောသံကို သူက ကောင်းစွာ မှတ်မိထားသည်။
ပလ္လေသံနတ်သမီး၏အသံပင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။
လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက အထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေ
သည်။

မှော်တေးသံသာ သိုင်းကွန်ချာ(တ) ❀ ၅၃

လူရိုင်းနှစ်ခုသည် တစ်ခုမှာ ပလ္လေသံနတ်သမီးဖြစ်သည်ကို
သူက သိရှိလိုက်ပြီးဖြစ်လေသည်။
ကျန်လူရိုင်းတစ်ခုမှာ မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက စဉ်းစားနေရင်း နောက်ထပ်
လူတစ်ယောက်အား တွေ့လိုက်လေသည်။

သူက အံ့သြသွားရလေသည်။

ထိုလူမှာ သိုင်းလောကပထမတူသော လူငယ်ပင်ဖြစ်လေ
သည်။

သိုင်းလောကပထမဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကင်ပွန်းတပ်ထား
သော စောတုးဖိုးသည် ယခုအခါတွင် သူ့မျက်နှာတစ်ခု
လုံး၌ ဒေါသရောင်သမီးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
ပလ္လေသံနတ်သမီးက...

“ဒီမှာ ကျွန်မပြောမယ်၊ ပလ္လေသံနတ်သမီးဆိုတဲ့ မိန်း
ကလေးဟာ ဘယ်တော့မှ လိမ်မပြောဘူး၊ အဲဒါကို မှတ်
ထားပါ”

စောတုးဖိုးက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

၅၄ ❀ မိုးကျော်သူ

“မင်းရဲလုပ်ရင်ကို ငါအယ်လိုယုံရမှာလဲ၊ မင်း အခုလို မကောင်းတဲ့စိတ် ပြန်ခေါင်းထောင်လာပြီး လူလိုက်သလို တာကို ဝန်မခံဘူး၊ မရှက်ဘူးလား”

ပလ္လသံနတ်သမီးက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စ ကျွန်မလုပ်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ အယ်နှစ်ခါပြော မေလဲ”

စောတုံးဖိုးက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

သို့သော်...

ကောင်းတစ်ခွန်းမှ မပြောပါ။

လေဟန်စီးသိုင်းသမီးက ထိုစကားများ ကြားလိုက်ရ သောအခါ အံ့ဩသွားပြန်သည်။

“ပလ္လသံနတ်သမီးက သူ့ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောနေပါ လား၊ တခြား သူ့အမည်ကို အလွဲသုံးစားလုပ်တဲ့ ပလ္လသံ နတ်သမီး အတုတစ်ယောက် ပေါ်လာပြီလား”

ထိုအချိန် စောတုံးဖိုးက အော်ငေါက်လိုက်သည်။

“ဆေးဆုံးတဲ့လူနဲ့ နားထင်မှာ လက်ညှိုးရာကို ထင်းခနဲ တွေ့ရကယ်၊ မင်းလက်ချက် မဟုတ်ရင် အယ်သူ့လက်ချက် ဖြစ်ရမှာလဲ”

သူက စကားဆက်ဆိုက်သည်။

မှော်တေးသံသာသိုင်းကွန်ချ် (၈) ❀ ၅၅

“မင်းက ဝန်မခံဘူးဆိုရင် ငါနဲ့ မင်းနဲ့ ဒီနေရာမှာ လမ်းခွဲကြမယ်”

သူသည် စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ထိုနေရာမှ လမ်းထွက် သွားလေသည်။

စောတုံးဖိုးသည် ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းခန့် လှမ်း လိုက်လေသည်။

ပလ္လသံနတ်သမီးက လှုပ်တစ်ပြက် သူ့ဝှက် ရောက်သွား ပြီး သူ့ဘေးလမ်းကို ငိတ်ထားလိုက်လေသည်။

စောတုံးဖိုးက...

“လမ်းဖယ်ပေးပါ”

ပလ္လသံနတ်သမီးက...

“ကျွန်မပြောတာကို ရှင်းယုံဘူးလား”

စောတုံးဖိုးက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်း လူသတ်တဲ့အခါမှာ နားထင်ပေါ်မှာ လက်မထွက် နှစ်ခု အမှတ်အသား ကျွန်ရစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ပလ္လသံနတ်သမီးက...

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

စောတုံးဖိုးက သူမအား အထင်သေးသော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“အခုသေဆုံးတဲ့ လူသုံးယောက်လုံးရဲ့ ယာဉ်တန်းနားထိုင် မှာ ထက်ပေရာလေးတွေ တွေ့ရတယ်လို့ ပြောကြတယ်မဟုတ် လား”

ပလွေသံနတ်သမီးက....

“ဒီသုံးယောက်ကို ကျွန်မသတ်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ် နှစ်ခါ ပြောရမလဲ”

စောတုံးဖိုးက....

“တော်ပြီ....မင်းစကားကို မယုံဘူး”

ပလွေသံနတ်သမီးမျက်ဝန်းအစုံတူမျှန်ရည်ချွန်းစီးဆင်း ကျလာသည်။

သူမက မချီတင်ကဲ မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီ....ရှင်မယုံရင်လဲ ကျွန်မနဲ့ ရှင်းနဲ့ ဒီအချိန်က စပြီး အဆက်အသွယ် ဖြတ်လိုက်မယ်”

စောတုံးဖိုးက....

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်ုပ်သွားမယ်....လမ်းမယ်”

ပလွေသံနတ်သမီးက သမ်းမယ်ပေးလိုက်သည်။

စောတုံးဖိုးက ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်လေသည်။

စောတုံးဖိုးသည် ခြေလှမ်းလေးငါးလှမ်း လှမ်းမိလိုက် သည်နှင့်....

“ရပ်လိုက်”

ရုတ်တရက် လူတစ်ယောက်အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ လူရိပ်တစ်ခုသည် စောတုံးဖိုးသွားရာ သမ်းတည့်တည့်သို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

လေဟုန်စီးသိုင်းသမား ဖြစ်လေသည်။ သူက စောတုံးဖိုး အား လက်ကားပြလိုက်သည်။

“နေပါဦးလေ”

စောတုံးဖိုးက ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်လေသည်။

စောတုံးဖိုးက သူ့အား အချီအသေပြလိုက်သည်။

“အဘကို လေးစားပါကယ်”

ပလွေသံနတ်သမီးကလည်း အချီအသေပြလိုက်သည်။

“အဘရောက်လေတာ အတော်ပဲ”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက....

“မင်းတို့ပြောနေတာကို ငါအကုန်ကြားပြီပြီ”

သူက ပလွေသံနတ်သမီးကို ပိတ်ပင်နားလေသည်။

“လက်ရှိဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့လူသတ်မှုအားလုံးက မင်းလုပ်တာ တကယ်မဟုတ်ဘူး မဟုတ်သား”

ပလွေသံနတ်သမီးက....

“ကျွန်မ သတ္တိရှိပါတယ်၊ အခုမဟုတ်လို့ ကျွန်မငြင်းခုံ တာပါ”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက....

“ခါနဲ့ အဘ မေးစရာလေးတွေ ရှိတယ်၊ အမှန်အသိုင်း ဖြေပါ”

ပလ္လသံနတ်သမီးက....

“ဟုတ်ကဲ့....မေးပါ”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက....

“မင်းက ဝါသနာရှိတဲ့ အရာမျိုးစုံလေးတွေကို စာဖတ်ဖို့ အဆင်ပြေသလား”

ပလ္လသံနတ်သမီးက....

“ကျွန်မ အဘကိုတွေ့ခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်မ ကိုယ့်လိုက်လံ ကိုယ်ပြန်ပြီး မော်ပလ္လသံနတ် နောက်ဆုံး တေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ မကေတေးသံကို လေ့ကျင့်ဖို့ ပြောခဲ့ပါတယ်”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက....

“ခါဖြင့် လိုက်လံကို ပြန်ရောက်ခဲ့သေးသလား”

ပလ္လသံနတ်သမီးက....

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရောက်ခဲ့ပါတယ်”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက....

“မချီကတေးသံကို လေ့ကျင့်ခဲ့သေးလား”

ပလ္လသံနတ်သမီးက ဒေါင်းခါးယမ်းလိုက်သည်။

“မလေ့ကျင့်ခဲ့ပါဘူး”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပလ္လသံနတ်သမီးက သင်္သပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ကျွန်မလိုက်လံ ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာ မော်ပလ္လသံ သိုင်းကျမ်းပျောက်သွားတာကို တွေ့ရတယ်”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမား မျက်မှောင်ကြည်သွားသည်။

“ဟုတ်လား”

ပလ္လသံနတ်သမီးက....

“ဟုတ်တယ်၊ ဗါတန်မကသေးဘူး၊ ကွန်မရွဲပလ္လသံ လက်ရှိပါတယ်၊ အဲဒီထဲက ပလ္လတစ်လက် ပေးကမ်းသွားတာ လို့လဲ တွေ့ရပါတယ်”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက အံ့သြသွားလေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် အခု သိုင်းလောကမှာ အသက်ခံရတဲ့လူကို ငေးဆီက သိုင်းကျမ်းနဲ့ ပလ္လသံကိုခိုးယူပြီး လေ့ကျင့်ခဲ့သူ ဖြစ်ရမယ်”

ပလ္လသံနတ်သမီးက....

“ဟုတ်ပါတယ်”

စောဟူးဖိုးသည် နားထောင်ရင်း နားထောင်ရင်း ပလ္လ သံနတ်သမီးအပေါ် အထင်မှားခဲ့သောစိတ်များ တဖြည်း ဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက ထည်း တွေ့သွားခဲ့သည်။

၆၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လေတိုက်ခတ်သံမှလွဲ၍ တိတ်ဆိတ်၍
နေသည်။ လေဟုန်စီးသိုင်းသမားသည် အတန်ကြာ တိတ်
ဆိတ်နေပြီးမှ မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပါသည်။

“ခါနီး ကျုပ်က မေးချင်တာတွေ ရှိသေးတယ်”

ပလ္လေသံနတ်သမီးက....

“မေးနိုင်ပါတယ်”

လေဟုန်စီး သိုင်းသမားက....

“မော်ပလ္လေသိုင်းကျွမ်းကို လေ ကျင့်ရင် တစ်ခလောက်
အချိန်စာရသလဲ”

ပလ္လေသံနတ်သမီးက....

“သိုင်းပညာအဆင့်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုရင် တစ်လ
တည်းပဲ လေ လာရင် တတ်နိုင်ပါတယ်”

လေဟုန်စီး သိုင်းသမားက....

“မော်ပလ္လေတေးသံထဲမှာ စုစုပေါင်း တေးသံဆုံးပုဒ်ရှိ
တယ် မဟုတ်လား”

ပလ္လေသံနတ်သမီးက....

“ဟုတ်ပါတယ်”

လေဟုန်စီး သိုင်းသမားက....

“အဲဒီတေးသံနာမည်ကို ကဆိတ်ပြောပြပါလား”

ပလ္လေသံနတ်သမီးက....

“စတုရတေးသံရှိ နာမည်ကတော့ လေလွင့်ဝိညာဉ်ဖြစ်
ပါတယ်”

လေဟုန်စီး သိုင်းသမားက....

“လူ့ကို လေ ကျင့်မယ်ဆိုရင် အချိန်တယ်လောက်ကြာ
လဲ”

ပလ္လေသံနတ်သမီးက....

“တစ်လလောက် ကြာပါ့မယ်”

လေဟုန်စီး သိုင်းသမားက....

“ဗုတိယအပိုဒ်က....”

ပလ္လေသံနတ်သမီးက....

“အဲဒီတေးသံရဲ့ နာမည်ကတော့ ဘီလူးမာန်ဝင်းလူ့ကို
လေ ကျင့်ရမယ်ဆိုရင် တစ်လခွဲလောက် အချိန်ကြာပါ့မယ်”
သူမက ဆက်၍ရှင်းပြလိုက်သည်။

“နောက်ဆုံးတေးသံကတော့ မရဏတေးသံလို့ ခေါ်ပါ
တယ်။ သူ့ကို လေ ကျင့်တဲ့အခါမှာ နှစ်လလောက် ကြာပါ
တယ်”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားသည် အာရုံစူးစိုက်စွာနားထောင်
ပြီးနောက် သူ့က ဤသို့ထင်မြင်ချက်ပေးလျက်လေသည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် မင်းလိုက်ဂုထက ဆွဲကလာတဲ့အချိန်က
ပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်က အဲဒီလိုဂုထကို
ဆွဲကသွားလို့ ဒီပညာကို တတ်လာတာဖြစ်မယ်”

ပလ္လေသံနတ်သမီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မလဲ ဒီလိုပဲ ထင်မိပါတယ်”

စောတုန်းဖိုးသည် ယခုမှ လူသတ်သမားဟာ ပလ္လေသံ
နတ်သမီးမဟုတ်ဘဲ အခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ရ
မည်ဟု ယုံကြည်လိုက်သည်။

၆၂ ❀ မိုးကျော်သူ

လေဟန်စီးသိုင်းသမားသည် သက်ပြင်းရှည် တစ်ချက်
ချလိုက်သည်။

“အခုတော့ ပလ္လသံနတ်သမီးအကတစ်ယောက် ပေါ်
နေတယ်ဆိုတာ သင်ရားနေပါတယ်”

စောတုးဖိုးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လဲ ယုံပါပြီဗျာ”

ပလ္လသံနတ်သမီးက....

“ဘာမဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မနာမည်ကိုအလွဲသုံးစားပြီးလူသတ်
နေတဲ့ လူသတ်ကောင်ကို ကျွန်မ ဖော်တုတ်ရပါမယ်”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်၊ အခုတော့အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ အည်းခို
ခန်း ပြန်ကြပါစို့”

သူ၏ စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ပလ္လသံ နတ်သမီးနှင့်
ကိုယ်စော့ပညာကိုအသုံးပြုပြီး တည်းခိုခန်းရှိရာသို့ ပြေးလွှား
သွားလေသည်။

“ခုတ်ဆာပလ္လသံ နတ်သမီး”

လေဟန်စီး သိုင်းသမားနှင့် ပလ္လသံ နတ်သမီးတို့သည်
ထည်းခိုခန်းရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

စောတုးဖိုးက လိုက်မသွားပါ။

သူသည် ပလ္လသံနတ်သမီးအပေါ် မသံသယသက် ယုံတစ်
ဝက် ဖြစ်နေလေသည်။

သူက ကောင်းကင်ပေါ်သို့မော့၍ ငေးကြည့်ခိုလေသည်။

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးမှာ တိမ်တိုက်တိမ်လိပ်ချား ကင်း
ရှင်းနေ၏။

ကြယ်ပွင့်ကလေးများသည်မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ဖြင့်အလင်း
ရောင်ပေးကာ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးအား ဓာလုဒြယ်သ
ဏားလေသည်။

၆၄ ❀ မိုးကျော်သူ

ထိုကြောင့် အလွန်အလွန်လှပသော ကြယ်ကလေးများ၏
ညဖြစ်နေပါသည်။

စောတုန်းဖိုး၏ရင်ထဲတွင် ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားမှုများ
နက်ရှိုင်းစွာဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သူသည် သူ၏လက်မထပ်ရသေးသော ဇနီးလောင်းကို
သတိရလာလေသည်။

သူသည် သူမအပေါ် ကျူးလွန်ခဲ့သည့် အပြစ်များကို
ကောင်းပန်ရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် သူမသည် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိနေပါ
သနည်း။

စောတုန်းဖိုးသည် တွေးရင်းတွေးရင်း ရင်ထဲမှာမုန်းကျပ်
လာလေသည်။

သူက သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် ပြင်းလေးစွာ ချလိုက်
သည်။

ပလ္လေသံနတ်သမီးကိုလည်း စဉ်းစားမိလာလေသည်။

သူမသည် မိမိအပေါ် မည်မျှသံယောဇဉ် ရှိနေသည်ကို
သိရှိနားလည်ထားသည်။

သူက ပလ္လေသံနတ်သမီးအပေါ် အထင်လွဲနေသည် ဖြစ်
သော်လည်း အမှန်စင်စစ်သူကပလ္လေသံနတ်သမီးကို နှစ်နှစ်
ကာကာ ချစ်မိနေသည်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသိဆုံး ဖြစ်
လေသည်။

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ရှလေသည်။

မော်တေးသံသာ သိုင်းကွန်ချာ(တ) ❀ ၆

“ဩော်...ပလ္လေသံနတ်သမီးရယ်၊ နင်ကသာ လူသတ်မှု
ကျူးလွန်ခဲ့ရင် ငါ့မင်းကို ချစ်မှာပေါ့”

သူ့ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာသော စကားလုံးများ ဖြစ်
သည်။

သူသည် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်မိပါသည်။

လေထဲ၌ လှပသော လိပ်ပြာများ ပျံသန်းနေသည်ကို
မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

သူက သက်ခြွေလိပ်ပြာကို သတိရလာလေသည်။

“သက်ခြွေလိပ်ပြာမင်း ဘယ်ရောက်နေသလဲကွယ်”

ထိုအချိန်မှာပင် အဝေးမှ ပလ္လေသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်
လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

သူ၏ စစ်ကိုယ်လုံးမှာ လှည့်ပတ်နေသော သွေးများသည်
ခွတ်တရက် ခဲသွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

သူက ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ရန်ပင် အခွင့်အလမ်းကိုပင်။

ကမန်းကတန်း မြက်ခင်းပေါ်သို့ ထိုင်ချသွားသည်။

ဆိုနောက် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လျက် လက်ဝဲနှင့် ဖက်လှန်၍
ထပ်စားသည်။

ထို့နောက်...

သူက အတွင်းအားကို အသုံးပြုကာ တည့်တည့်ကြားနေ
သော ပလေ့သံကို အစွမ်းကုန် ခုခံနေရသည်။

ကစီကစီအကြောတွင် ညွှန်တစ်ကိုယ်လုံး ခွေးမ ဖုန်ခွေလာ
လေသည်။

ခရုငွေ့များသည် ကျွန်ုပ်တို့ထိပ်ပေါ်မှတစ်ဆင့် လေထဲသို့
သွားလေသည်။

သူက အတွင်းအားဖြင့် တည့်တည့်ကြားနေသော ပလေ့
သံကို အကြိတ်ကြိတ် ခုခံနေရသည်။

ခွတ်တရက် ပလေ့သံ ရပ်တန့်သွားသည်။

ယခုမှ သူက လေထဲတစ်ချက်မှတစ်ချက် ခုတ်ထုတ်နေသည်။

မိမိသည် ဝရဲပြည်မှ တစ်ခေါက်ပြန်လာသည်ဟု ခံစားလိုက်
သည်။ သူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“မွန်နန်းဆရဲရိပ်”

ပလေ့သံသည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်လာလေသည်။

ခေတ္တသုံးနှစ်ထဲတွင် တစ်ချက်လျှင် သွားလေသည်။

ပလေ့သံ၏ သံစဉ်ကို နားထောင်ရင်း ကျောပြင်တစ်ခုလုံး
ချမ်းစိုမှုသာလေသည်။

“မွန်နန်းဆရဲရိပ်”

သူက လွတ်ခန့် အသံထွက်သွားလေသည်။

ပလေ့သံသည် တဖြည်းဖြည်း စူးရှကျယ်သော မြောက်လေ
သံသည်။

ခေတ္တသုံးနှစ် နားထောင်ရင်း နှလုံးတုန်လာသည်။

ရပ်တန့်လာသည်။

၆၈ ❀ မိုးကျော်သူ

“ဒီလောက်ဝေးဝေးကနေ နားထောင်နေလို့ပေါ့၊ အနီးမှာ နားထောင်မိရင်တော့ ငါ့အသက်ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဟု ညည်းညူလိုက်လေသည်။

မှော်တေးသံသာ သိုင်းကွန်ချာ(တ) ❀ ၆၉

သူ၏ မျက်လုံးအစုံမှာလည်း ထိတ်လန့်ကြူးကျယ်သွားသည်။

သူရပ်နေသောနေရာနှင့် မြားတစ်ပစ်ခန့်နေရာကွာ လူသေအလောင်းသုံးလောင်းလည်း အကျည်းတန်စွာဖြင့်လဲလောင်းနေသည်ကို ဆွေမြင်လိုက်ရသည်။

အေးစိမ့်သော အငွေ့အသက်တစ်ခုသည် သူ၏ဖြေဖျားကို ကျောပြင်ရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်းတက်လာသည်။

မလွေသံသည် ကုံးဝရပ်တန်သွားသည်။ စောတုံးဖိုးစိုင်းရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ပလ္လသံထွက်ပေါ်ရာနေရာသို့ တစ်ဟုန်ထိ ပြေးလွှားသွားလေသည်။

ပလ္လသံ ထွက်ပေါ်လာသောနေရာသည် ချယ်ရီပင်အစွန်းဘက်နေရာ ဖြစ်သည်။

စောတုံးဖိုးသည် ချယ်ရီပင်တောထဲသို့ ပြေးလွှားဝှောက်သွားလေသည်။

သူက အထဲသို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် ခြေလှမ်းရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသည်။

သူ၏အင်္ဂါတို့တွင် မေးခွန်းတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“သူတို့ဗို၊ ပလ္လေသံနတ်သမီး သတ်လိုက်တာလား”

ဣဒက ခေါင်းခါလိုက်လေသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ပလ္လေသံနတ်သမီးနဲ့ လေဟုန်ဇီးသိုင်း သမားတို့ အတူတူပြန်သွားကြပြီ မဟုတ်ပါလား”

လူက မျက်မှောင်ကြုံတသွားလျက်သည်။

“ရုတ်တရက်ပလ္လေသံနတ်သမီး ထကယ်ပင်ရှိပြီလား”

သူ၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် ထန်းစန်းနဂါးဆီ နှိ ရောက်သွား လေသည်။

သူ့ဆီမှာ ရောင်စုံမြေပုံတစ်ပိုင်း ရှိသည်။

ဣဒက ထန်းစန်းနဂါး၏ အိတ်များကို ရွာခမျှကျညှစ် ရောင်စုံမြေပုံတစ်ပိုင်းကို လုံးဝမဆွဲရတော့မိ ထိုသို့ချိန်မှာ...

“ဘာကိုရွာနေပါလဲလေ”

မိန်းကလေး၏အသံ ဖြစ်သည်။ အသံက ရက်စွဲ မေး စစ်မနေသည်။ စောစော့ဖိုးက ချာခနဲ လည်ပြည့်လိုက်သည်။ သူ့ရှေ့ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာတွင် အနက်ရောင်ဇာဝပ်ဖြင့် ဖုံးထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပေါ်နေသည်ကို တွေ့ရ သည်။

သူ့လက်ထဲတွင် ပလ္လေတင်ဆောင်းကိုင်လျက် စောစော့ ဖိုးက ထိမိန်းကလေးအား တစ်ကြိမ်တွေ့ဖူးသည်ကို မှတ် လိုက်သည်။ ထိုမိန်းကလေးက...

“ရေစက်ဆုံလို့ ထပ်တွေ့ရခြင်းဖြစ်”

“ရောင်စုံမြေပုံတင်ပိုင်း လေပင် ဆုံးဖြတ်”

တစ်ခဏကြာတော့မှ စောစော့ဖိုးသည် ပုံမှန်အခြေအနေ သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူသည် အလောင်းများရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

ထိုလူသေအလောင်းများကို သူက ကောင်းစွာ စစ်မိလေ သည်။

ထိုလူသုံးယောက်မှား ထန်းစန်းနဂါးဝတ်ရုံနှင့် ချန် ပင်လယ်မှ ခေင်ဇာတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့၏သေဆုံးပုံမှာ ထူထိန်သားထင်များပေါ်တွင် အနီ ရောင် လက်ဝှေ့ရာများ ထင်းခနဲ ဖြစ်ပေါ်နေသည့်စက်ရာ ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

တစ်နည်းဆိုလျှင် ပလ္လေသံနတ်သမီးနဲ့ လူသတ်စစ်နှင့် တစ်ခဏတည်း ဖြစ်နေ၏။

ထိုစကားကြားလိုက်ရတော့မှ စောတုန်းဖိုးသည် ထိုမိန်းကလေးအား ငှားကျားကျေးရွာတွင် အစ်ကြိမ်တွေ့ဆုံဖူးသည်ကို သတိရလေသည်။ သူက မေးလိုက်သည်။

“မင်းက ပလ္လေသံနတ်သမီးကို တုနေတာကိုး”

သူက ယင်းသို့ပြောပြီး မိန်းကလေးထံသို့ ခြေလှမ်းလှမ်းသွားလေသည်။ အတုအားအားကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်သို့စုစည်းလိုက်လေသည်။

“ပြောစမ်း၊ မင်းက ဘာကြောင့် ပလ္လေသံနတ်သမီးရဲ့ နာမည်ကို အလွဲသုံးစားပြုရတာလဲ”

မိန်းကလေးက....

“ဒါနဲ့ ရှင်ဟာ သိုင်းလောက ပထမဆိုတဲ့လူလား”

စောတုန်းဖိုးက....

“ဟုတ်တယ်”

“ဟား....ဟား.... ဟား”

မိန်းကလေးက အားရပါးရ ချယ်ခမာလိုက်သည်။

စောတုန်းဖိုးက....

“မင်းဘာရယ်နေတာလဲ”

မိန်းကလေးက....

“ရှင်ပညာဘယ်လောက်ကပ်တတ်လို့ သိုင်းလောကပထမဆို ကိုယ်ကိုယ်ကို ကြားလုံးထုတ်နေရတာလဲ”

စောတုန်းဖိုးက....

“မယုံရင် စမ်းကြည့်သေးတာပေါ့”

မိန်းကလေးက....

“ကောင်းပြီ၊ ရှင်က ကျွန်မကို အနိုင်ရပြီဆိုရင် ရှင်မေးတဲ့ မေးခွန်းကို ကျွန်မဖြေမယ်”

စောတုန်းဖိုးက....

“ကောင်းပြီ”

သူသည် စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးကလည်း မကြောက်မရွံ့ တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် သိုင်းကွက်သုံးကွက်ခန့် ယှဉ်မိလာသောအခါ စောတုန်းဖိုးက အံ့ဩထိတ်လန့်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ မိန်းကလေး၏ သိုင်းကွက်များသည် ပလ္လေသံနတ်သမီး၏ သိုင်းကွက်နှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်နေလေသည်။

“ရစ်လိုက်”

သူက အော်ခေါက်လိုက်ရာ မိန်းကလေးက ဘိုက်ခိုက်ရာမှ ရပ်တန့်သွားလေသည်။ သူမက ခါးခွက်၍ ရစ်လိုက်လေသည်။

“ရှင် အရှုံးပေးပြီသား”

စောတုန်းဖိုးက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“အရှုံးပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မေးစရာရှိလို့”

မိန်းကလေးက....

“မေးလေ”

စောတုန်းဖိုးက

“မှော်ပလ္လေလိုက်ကုသက မှော်ပလ္လေသိုင်းကျမ်း တစ်ကွက်ကို မင်းခိုးယူသွားဘယ် မဟုတ်လား”

၇၄ ❀ မိုးကလေးသူ

မိန်းကလေးက အပြောမမေးပါ။

သူမက တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုတော့ပေ။ ပလ္လေတိုက်ခိုက်မှား
ပြန်တိုက်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ ရှင်ကို မသတ်ချင်သေးဘူးလားမယ်၊ ခုနစ်လ
ဆယ်ငါးရက်မှာ ပြန်တွေ့ကြတာပေါ့။”

သူမသည် စကားဆုံးသွားသည်နှင့် အေးဆေးစွာစာဖတ်နေ
သွားသည်။

စောတုံးဖိုးသည် မိန်းကလေးက မရှိတော့ပါ။ အထက်
စီးက ပြောသွားသည်ကို ဒေါသထွက်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သေး
သည်။

ယခု သူမသည် ထိုဇာပဒါနက် မိန်းကလေးမှာ ဒုတိယ
ပလ္လေသိန်အသစ်တို့ ယုံကြည်လာလေသည်။

ပလ္လေသိန်တစ်ဖိုးကပင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် စွန့်စွန့်သည်
ကို စိတ်ပကောင်း ဖြစ်ရသည်။

လူ့ ရုပ်တံတို့ ခေးခွန်းများစွာ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။
“မိန်းကလေးက အာကြောင့် လူ့၏ချင်ရတာလဲ”

မော်တေးသံသရာ သိုင်းကုန်ခေါ် (၁) ❀ ၇၅

“ဒီပုဂ္ဂိုလ်သုံးယောက်ကို သူက အာရုံပြုပြီး ခုတ်ခတ်
တာလဲ”

“ထန်းစန်းနားမှာရှိတဲ့ ရောင်စွဲခြောက်စပ်ပိုင်းကို သူပဲဟူ
သွားတာ ဖြစ်ရမယ်”

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဒီကမ္ဘာကြောင်းကို ဝါအပြန်ဆုံးပြန်ပြီး သေဖုန်းစီးသိုင်း
သမားကို ပြောပြရမယ်”

သူက ဤသို့ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် ချောင်းနင်း ညွှန်ကာ တည်
ခန်းရှိရာ ခြေလှမ်းသတ်သတ်ဖြင့် ပြေးသွား လေတော့သည်။

“ထန်းလိုတည်းခိုခန်း”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားနှင့် ပလ္လေသံနတ်သမီးတို့သည်
 ထန်းလိုတည်းခိုခန်းရှိရာသို့ ပြန်လာကြလေသည်။
 သူတို့သည် နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ‘စောတု’ဖိုး
 လိုက်မလာသည်ကို တွေ့ရှိလိုက်လေသည်။
 ပလ္လေသံနတ်သမီးက မချီတင်ကဲ ပြီးလိုက်လေသည်။
 “သူ ကျွန်မကို လုံးဝမယုံဘူး၊ ကျွန်မ ဘယ်တုတ်နိုင်
 ဟိမလဲ”
 လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက...
 “စိတ်မပူပါနဲ့၊ အမှန်တရားဟာတစ်နေ့ပေါ်လာမှာပဲ”
 ပလ္လေသံနတ်သမီးက စကားမပြောတော့ပါ။

သူတို့သည် လျင်မြန်စွာဖြင့် ဆက်လက်ခရီးသွားကြ
 လေသည်။ ပကြာမီ သူတို့သည် ထန်းလိုတည်းခိုခန်းကို
 ကောင်းစွာ မြင်တွေ့လိုက်လေသည်။
 သူတို့သည် တည်းခိုခန်းအနီးသို့ ချောက်ရှိလာသောအခါ၊
 မမျှော်လင့်ဘဲ ညည်းညူနေသောအသံကို ကြားလိုက်ရ၏။
 ခေဒနာကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေသော ညည်းညူသံ
 ဖြစ်သည်။
 လေဟုန်စီးသိုင်းသမားနှင့် ပလ္လေသံနတ်သမီးတို့၏ကျော
 ပြင်တစ်ခုလုံးမှာ အေးစိမ့်သွားလေသည်။
 သူတို့သည် ခြေလှမ်းအလျင်အမြန်ဖြင့်တည်းခိုခန်းအတွင်း
 သို့ ပြေးဝင်သွားသည်။ သံယပ်တောင်နှင့် မျောက်ညိုတို့၏
 အခန်းအတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။
 သူတို့သည် စားပွဲပေါ်မှာ မျောက်လျက် ညည်းညူနေ
 သော သံယပ်တောင်အား တွေ့လိုက်ရသည်။ လေဟုန်စီး
 သိုင်းသမားက ထိတ်လန့်သွားသည်။
 သံယပ်တောင်မှာ ပြင်းထန်သော ခက်ရာရရှိထားသည်ကို
 တွေ့လိုက်ရသည်။
 မျောက်ညိုတစ်ယောက်ကိုမူ မတွေ့ရပေ။
 ပလ္လေသံနတ်သမီးကလည်း ဝေးဝေးသွားလေသည်။
 သံယပ်တောင်သည် ထိပ်တန်း သိုင်းသမားတစ်ယောက်
 ဖြစ်သည်။ ယခု ဤမျှခက်ရာရရှိထားသည်မှာ သူ့အားတိုက်
 ခိုက်ခဲ့သောသူသည် သိုင်းပညာ မည်မျှတတ်မြောက်သည်ကို
 ခန့်မှန်း၍ရသည်။

ထိုလူသည် မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။
 လေဟန်စီးသိုင်းသမားသည် သံယပ်တောင်အား ပွေ့ချီ
 ပြီး ခုတင်ပေါ်သို့ ချထားလိုက်သည်။
 သံယပ်တောင်၏ နားထင်နှစ်ဖက်မှာ နီရဲသော လက်ငွေ
 နှစ်ခု ထမ်းခန့် ပေါ်လွင်နေသည်ကို မြင်လိုက်လေသည်။
 ပလ္လသံနတ်သမီး၏ မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလှသည်။
 သူမသည် ရွှေ့ချီတိုးလိုက်ပြီး သူမ၏ ညာဘက်လတ်
 သည် သံယပ်တောင်၏ ငယ်ထိပ်ပေါ်သို့ အပ်ထားလိုက်၏။
 လေဟန်စီးသိုင်းသမားက အံ့သြစိတ်လန့်သွားသည်။
 ပလ္လသံနတ်သမီးက....
 “အဘ...သူ့ရဲ့ ခြေတိုက်နဲ့ထန်ချန် သွေးကြောနှစ်ခုရာ
 ကို အမြန်ပိတ်ဆို့ပါ”
 လေဟန်စီးသိုင်းသမားက သူမ မှာကြားသည့်အတိုင်း
 သံယပ်တောင်၏ သွေးကြောနှစ်ခုရာကို ချက်ချင်းပိတ်လိုက်
 သည်။
 ပလ္လသံနတ်သမီးသည် သူမ၏အတွင်းအားဖြင့် သံယပ်
 တောင် ရရှိသားသော ဒဏ်ရာများကို တုခပေးလိုက်သည်။

တစ်ခဏအကြာတွင် ညည်းညူသံနှင့်အတူ သံယပ်တောင်
 သည် အနည်းငယ် သက်သာလာပုံရသည်။
 ပလ္လသံနတ်သမီးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
 “အဘ...ရပါပြီ၊ သူ့ မသေနိုင်တော့ပါဘူး”
 ထိုစကားကြားရတော့မူ လေဟန်စီးသိုင်းသမား စိတ်
 သက်သာရလေတော့သည်။ သူ့တို့နှစ်ယောက်အား ယခုမှ
 အေးဆေးစွာ ထိုးချလိုက်သည်။

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက ပလ္လသံနတ်သမီးအားကြည့်၍
 မေးလိုက်သည်။
 “သူ ဒဏ်ရာဘယ်လိုရသလဲဆိုတာ ပြောပြပါဦး”
 ပလ္လသံနတ်သမီးက....
 “သူ့ကို တိုက်ခဲသူဟာ မှော်ပလ္လသိုင်းကျမ်းမှာ မပါရှိတဲ့
 သိုင်းပညာနဲ့ တိုက်ခိုက်လိုက်လို့ပါ”
 လေဟန်စီးသိုင်းသမားက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “ငါ့အိမ်ပြီ၊ ဒီလူက နင့်ကိုအတုယူပြီး လူငွေလိုက်သတ်
 ခဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ရမယ်”

၀.၀ မိုးကျော်သူ

ပလ္လေသံနတ်သမီးက....

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

သူမသည် ဆေးလုံးတစ်လုံး ထုတ်၍ သံယပ်တောင်၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဒီဆေးလုံး တိုက်ထားလိုက်ရင် သူ့အတွက် စိတ်ချရပြီ”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက....

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ထိုအချိန် လူတစ်ယောက်သည် အခန်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။

စောတုန်းဖိုးမင်း ဖြစ်လေသည်။

စောတုန်းဖိုးမင်းသည် ခုတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းနေသော သံယပ်တောင်အား တွေ့မြင်လိုက်သည်။

သူသည် သံယပ်တောင်၏ နားထင်ပေါ်၌ သက်ဗျော့များ ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို တွေ့မိလိုက်သည်နှင့် ကျောပြင်တစ်ခုလုံး အလိုလို ချမ်းစိမ့်လာသည်။

သူက လေဟုန်စီးသိုင်းသမားဘက်သို့ ထူည့်ကာ....

မှော်တေးသံသာ သိုင်းကုန်ချာ(တ) ၀.၁

“သူက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက အကျိုးအပြောင်းကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

စောတုန်းဖိုးမင်းက ထိတ်လန့်သွားသည်။

သူသည် သံယပ်တောင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။ သံယပ်တောင်၏ အကျိုးအိတ်များကို လက်နှိပ်၍ ရှာဖွေကြည့်သည်။

သံယပ်တောင်အိတ်ထဲမှာ ရောင်စုံမြေပျံစပ်ပိုင်း မရှိတော့သည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

သူက ငေးငိုင်းသွားလေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တောင့်တင်းသွားသည်။

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက စောတုန်းဖိုးမင်း လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်ရှုရင်း သံသယဖြစ်လာသည်။

“မင်း ဘာတွေ့ရှာနေတာလဲ”

စောတုန်းဖိုးမင်းက....

“ရောင်စုံမြေပျံတစ်ပိုင်း”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက....

“တွေ့လား”

စောတုန်းဖိုးမင်း ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“မတွေ့ဘူး”

လေဟုန်စီး သိုင်းသမားနှင့် ပလ္လေသံနတ်သမီးဘက်သို့ သွားပြသောကုန်ကြသည်။

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက....

၈၂ မိုးကျော်သူ

“ဘယ်သူက နို့ကယူသွားတာလဲ”

စောတုံးဖိုးက...

“နုတ်ယပလေ့သံနတ်သမီး”

မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

သူမသည် စောတုံးဖိုးထံသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်လေသည်။

“ရှင် ဘာကြောင့်မြောနိုင်တာလဲ”

စောတုံးဖိုးက...

“ကျုပ် သူ့ကိုတွေ့ခဲ့တယ်”

သူ၏စကား ကြားလိုက်ရသောအခါ ပလေ့သံနတ်သမီး နှင့် သေဟန်စီးသိုင်းသမားတို့သည် အလွန်အံ့ဆွဲသွားသည်။ ပလေ့သံနတ်သမီးက...

“ဘယ်လို ရှင်က ကျွန်ုပ်တို့ဟန်ဆောင်နေတဲ့မိန်းကလေးကို တွေ့ခဲ့တယ်ဟုတ်လား”

စောတုံးဖိုးက...

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူမသည် ဇာယဝါးကမိန်းကလေး ကိုယ်တွေ့မြင်ခဲ့သည့် အကြောင်းများကို ပြောပြလိုက်သည်။

သူက ဆက်၍...

“နောက်ပြီး ဝယ်ခဲ့နက် ထန်းစန်းနဂါး၊ ချန်းပင်လယ်မှ ဓားဝိဇ္ဇာကို သေဆုံးနေတာကို တွေ့ရတယ်”

သေဟန်စီးသိုင်းသမား မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

“ထန်းစန်းနဂါးဆီက ရောင်စုံခွေပုံဘစ်ပိုင်းကို တွေ့ခဲ့သေးသား”

စောတုံးဖိုးက ခေါင်းခါပြုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဆတ်ရလို့ချာကြည့်ပါဒ်သေးဘဲ၊ အသွေချာတာပါဦး”

ပလေ့သံနတ်သမီးက ရယ်မောလိုက်သည်။

“သူတို့ဆို ကျွန်ုပ်တို့လိုက်တာ၊ ရောင်စုံခွေပုံကိုလဲ ကျွန်ုပ်တို့လိုက်တာလေ”

စောတုံးဖိုး မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲသွားသည်။

သေဟန်စီးသိုင်းသမားက ကြားဖြတ်၍ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ကို အမြစ်မမြင်ပါနဲ့ မိန်းကလေး၊ အမှုဖြစ်ပွားပုံကို မိန်းကလေးနဲ့ အရှင်လုပ်ရပ်နဲ့ ခပ်စာရင်စာရင် ဖြစ်နေလို့ပါ။ သူက မိန်းကလေးကို သိပ်ချစ်နေတယ်လားဟုတ်လား”

ပလေ့သံနတ်သမီး မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲသွားသည်။

“ဒီလိုအပြောမျိုး ဘာ၊ သူ ကျွန်ုပ်ကို အသိပေးနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ် သိမိတယ်”

သေဟန်စီးသိုင်းသမားက စောတုံးဖိုးအား ပြည်လိုက်သည်။

“မင်း သူ့ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား၊ ပြောလိုက်လေ”

စောတုံးဖိုးက ခေါင်းငုံ့သွားလိုက်သည်။

၈၄ ❖ မိုးကျော်သူ

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက စောတုံးဖိုးအား မေးလိုက်သည်။

“ခါနဲ့မေးဦးမယ်၊ ဟိုမိန်းကလေးမျက်နှာကို မြင်တွေ့လိုက်ရဲ့လား။”

စောတုံးဖိုးက....

“မမြင်ရဘူး”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စောတုံးဖိုးက....

“သူ့မျက်နှာကို အနက်ရောင်ဇာပဝါတစ်ထည်နဲ့ ဖုံးထားလို့ပါ”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူသည် ထိုထူးဆန်းသော မိန်းကလေး၏အကြောင်းကို မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

“ဆေးကုသပေးခြင်း”

ပစ္စေသိန်ကသမီးသည် သံယပ်စောင်၏အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမက လေဟုန်စီးသိုင်းသမားကို ကြည့်လိုက်လေသည်။
“ဒီအတရားဝေဒနာတွေ သက်သာသွားပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဆေးအင်တွေ အလွန်ချည့်နေတယ်”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက...

“ဟုတ်တယ်”

ပစ္စေသိန်ကသမီးက....

“ကျွန်မ သူ့ကိုအတွင်းအားဖြည့်ပေးလိုက်မယ်၊ အဘက အာရုံကြည့်နေပါနော်”

၈၆ မိုးကျော်သူ

လေဟုန်စီးသိုင်းသမီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မိန်းကလေးရယ်၊ အဘတတ်
ယျဦး စောင့်ကြည့်ပေးပါမယ်”

ပလ္လေသံနတ်သမီးက သံယပ်တောင်၏လက်ကောက်ဝတ်
ပေါ်မှ ဆွေးကြောမျှားကို လက်ချောင်းကလေးသုံးချောင်း
ဖြင့် ဖောက်ဆွေးလိုက်သည်။

ဟဲ့ နောက် မျက်လွှာချလိုက်ပြီး အတွင်းအားစုစည်းပြီး
လျှင် သူ့မ၏လက်ချောင်းမျှားမှတစ်ဆင့် သံယပ်တောင်
ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ပို့ဆောင်ပေးလိုက်လေသည်။

အချိန်သည် တနေ့ နေ့ကုန်ဆုံးသွားသည်။

လေဟုန်စီး သိုင်းသမီးသည် အခန်းပေါက်ဝမှ နေပြ
အခြားလူမဝင်နိုင်အောင် စောင့်ကြပ်နေ၏။

ရေခန်းတစ်အိုးကျယ်ခန့် အချိန်ကုန်ဆုံးသွားသောအခါ
ပလ္လေသံနတ်သမီး၏ နုပျိုပေါ်မှ ချွေးမျှားစို၍လာသည်။

သူမ၏ဝယ်ထိပ်ပေါ်မှာလည်း ရေခန်းခွေများတထောင်
သောင်းကနေသည်။

ပလ္လေသံနတ်သမီး၏ မျက်နှာတင်ရင်းမှ သွေးရောင်
မရှိသကဲ့သို့ ဖြူမစ်ဖြူရောင်ဖြစ်သွားလေသည်။

ကုန်းတွင် ထိုင်ကြည့်နေသောစောတုးဖိုးသည် ပလ္လေသံ
နတ်သမီးမှာ အားကပ်လွန်တုန်းခန်းနေသည်ကို အကဲခတ်
မိလိုက်လေသည်။

သူသည် ပလ္လေသံနတ်သမီးရှေ့သို့ ငင်ရောက်ထိုင်ချလိုက်
သည်။

သူ၏လက်ချောင်းကလေးသုံးချောင်းပလ္လေသံနတ်သမီး၏
ညာလက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်ထားသည်။

ထို နောက်သူ၏အတွင်းအားများကိုပေးရန် သံနတ်သမီး၏
ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ မှီဆောင်အားပြည့်ပေးလိုက်သည်။

တစ်ခဏ ကြာသွားသောအခါ ပလ္လေသံ နတ်သမီး၏
မျက်နှာတွင် သွေးရောင်များ လွှမ်းသွားသည့်ကို ချွေးမြင်
လိုက်ရသည်။

နောက်ထပ် တစ်ခဏကြာတွင် ပလ္လေသံနတ်သမီးက
မျက်လုံးနှင့်လိုက်သည်။

သူမက ကျေးဇူးတင်သောအပြုံးဖြင့် နောက်ဖိုးအား
ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

သူမ၏ အပြုံးသည် မုန်းမေါင်းစုံများ ပျံ့ပွင့်သကဲ့သို့
လှပပြီး ကြည်၍ ကောင်းနေလေသည်။

စောတုးဖိုးသည် ပလ္လေသံနတ်သမီးကား ငေးငေး
ကြည့်နေရာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုသုံးအား မေ့ပျောက်သွား
သည်ဟု ထင်လေသည်။

၈၈ ❀ မိုးကျော်သူ

“ရလော့ပြီ”

ပလ္လသံနတ်သမီး၏ အဆံကို ကြားလိုက်ရတော့မှ စော
တုးမိုးက ခေးငိုဝ်ရာမှ သတိရလာလေသည်။

သူသည် ပလ္လသံနတ်သမီး၏ လက်ကို လွှတ်လိုက်လေ
သည်။

သူ့၏အားလုံးသည် သံယပ်တောင်အား ဝိုင်း၍ ကြည့်
နေ၏။

“အင်း”

သက်မြင်းချသံနှင့်အတူ သံယပ်တောင်သည် မျက်လုံး
ဖွင့်လာနိုင်ခဲ့လေသည်။

သံယပ်တောင်သည် ထဆိုင်လိုက်သည်။
သူ၏ ပုံဟန်မှာ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ရှိလာလေသည်။
လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက သံယပ်တောင်အား ပြုံးပြ
လိုက်သည်။

“သက်သာသွားပြီလား”

သံယပ်တောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

မော်တေးသံသာ သိုင်းကွန်ချာ(တ) ❀ ၈၉

“သက်သာသွားပါပြီ”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက....

“ခင်ဗျားကို ကုသပေးတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျေးဇူး
တင် စကားပြောပါဦး”

သံယပ်တောင်က စောတုးမိုးနှင့် ပလ္လသံနတ်သမီးတို့
အား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍....

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ဗျာ”

စောတုးမိုးက....

“မလိုပါဘူး အဘ”

ပလ္လသံနတ်သမီးက....

“လုံးလုံး ခပျောက်ကင်း သွားအောင် စာရေးလောက်
အိပ်လိုက်ပါဦး အဘ”

သံယပ်တောင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြန်လည်လဲလျောင်း
လိုက်သည်။

ထိုအချိန် တည်းခိုခန်းမှ လှလင်သည် ရေနွေးကြမ်းကို နံနက်စာကို ထားရောက်ဖို့ ပေးသွားသည်။

သူတို့ အားလုံးသည် ညပေါင် မစာ ခဲ့ရသောကြောင့် နံနက်စာမျှားကို အားရပါးရ စားသောက် ဖြစ်လေသည်။

ရေနွေးကြမ်းကိုမိမိ သောက်ပြီးနောက် လေဟန်စီး သိုင်းသမားက စတင်ကောင်းပြောလိုက်သည်။

“က...ညီလေး၊ မင်း နယ်လို့ဖြစ်ခဲ့တာ သိသိတာ ငါ့ဘုံ အားလုံးကို ပြောပြပါလား”

သို့က သံယပ်တောင်အား ပြောလိုက် ခဲ့ဖြစ်သည်။ သံယပ်တောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ မပေးလဲ ကျွန်တော် ပြောရမှာပဲ” အားလုံးက စိတ်ထက်သန်စွာ နားလှိုင်းနေကြသည်။ သံယပ်တောင်က...

“ကျုပ် နဲ့မျှောက်ညိုနဲ့ လမ်းခွဲပြီး သွားတဲ့အခါ မျောက်ညိုက အနောက်ဘက်ကိုသွားပြီး ကျုပ်က အရှေ့ဘက်ကို သွားပါတယ်”

သို့ရာ စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က လီပေါင်းနဲ့လီလောက် လျှောက်သွားလို့ အခါ ၅၀ မှာ လူရှိမိသလို ပြတ်သွားတာကို မြင်တွေ့လို့တယ်”

စောတုံးဖိုးက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေ၏။ သံယပ်တောင်က ဆက်၍...

“မြန်မာပြည်ပြောပြခြင်း”

“အောက်အီးဒီးအွတ်”

ကြက်တုန်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မိုးလင်းလာသည်။

လေဟန်စီးသီးသမားတို့သည် မည်သူကမှ အိမ်ကြား သံယပ်တောင်အား စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

နေရောင်ခြည်သည် ပြတင်းပေါက်မှအစ ဆင်း ထိုးဝင် လေ့တော့မှ သံယပ်တောင်က နီးလာလေသည်။

သံယပ်တောင်သည် အဆင့်မြင့် ဆိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ယခု သူသည် ရရှိထားသောထက်ပိုများ လုံးဝ ပျောက် ကင်းသွားလေသည်။

၂၂ ❀ မိုးကျော်သူ

“ကျုပ်ကမသင်္ဘောလို့ သူ့နောက်လိုက်သွားတယ်၊ ပြီး
တော့ သူ့ကိုရပ်ခိုင်းလိုက်တယ်”

သူက ဆက်၍ ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီလူက ရပ်လိုက်ပါတယ်”

လေဟုန်စီး သိုင်းသမားက....

“သူက ဘယ်သူလဲ”

သံယပ်တောင်က....

“သူဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ်က ဘာပြောရမှန်းတောင်
မသိပါဘူး”

လေဟုန်စီး သိုင်းသမားက....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သံယပ်တောင်က....

“ကျုပ်ဒီလူကိုတွေ့လိုက်တာနဲ့ တော်တော်လေးထိတ်လန့်
သွားပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ဒီလူဟာ လူနဲ့လုံးဝမတူ
ပါဘူး၊ အခုမှ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲက တူးဖော်လိုက်တဲ့ လူတေ
အလောင်းနဲ့တူလို့ပါ”

စောစော့ဖိုးနှင့် ပလေသံနတ်သမီးတို့သည် နားထောင်ရင်း
အလွန်စိတ်ဝင်စားလာသည်။

သံယပ်တောင်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“သူက ရှင်ဟာ သံယပ်တောင်လား၊ မျှောက်ညှိလားလို့
မေးပါတယ်၊ ကျုပ်က သံယပ်တောင်လို့ပြန်ပြောလိုက်တယ်”

လေဟုန်စီး သိုင်းသမားက....

“ဆက်ပြောစမ်းပါ”

မှော်တေးသံသာ သိုင်းကွန်ချာ (၁) ❀ ၉၇

သံယပ်တောင်က....

“သူက မေးတယ်၊ ရှင်ဆီမှာ ရောင်စုံမြေပုံတစ်ပိုင်းရှိတယ်၊
မဟုတ်လား”

လေဟုန်စီး သိုင်းသမားက....

“ခင်ဗျားရောင်စုံမြေပုံရထားတာကို သူသိဘူးတာကိုး”
သံယပ်တောင်က....

“ဟုတ်တယ်၊ သူက အဲဒီရောင်စုံမြေပုံတစ်ပိုင်းကို သူ့ကို
ပေးရမယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ ကျုပ်က ဘယ်ပေးမလဲ၊ အဲ
တော့ သူက ကျုပ်ကိုစပြီးတိုက်ခိုက်တော့တာ”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်တာပေါ့၊ အဲဒီအခါ
ကောင်းတာက သူ့ရဲ့သိုင်းကွက်ဟာ ပလေသံနတ်သမီးရဲ့
သိုင်းကွက်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတယ်”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက....

“သူက ပလေသံနတ်သမီးရဲ့ သိုင်းကွက်ကို ခိုးယူသွား
တဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ရမယ်”

သံယပ်တောင်က....

“ဟုတ်တယ်၊ သူနဲ့ ကျုပ်နဲ့ တိုက်ခိုက်ရင်း သူကနောက်
ကိုဆုတ်သွားပြီး ပလေသံထုတ်ပြီးမှ မှုတ်လိုက်ပါတယ်၊ ‘
ပလေသံကို ကျုပ်က ဘယ်ခန့်ပါမလဲ’

သူသည် စကားပြောနေစဉ်မှာပင်....

“အယ်ယူလဲ”

ပလေသံနတ်သမီးက အော်မေးလိုက်သောအသံဖြစ်သည်။

၉၄ ❀ မိုးကျော်သူ

သူမသည်အော်မေးရင်း ပြတင်းပေါက်မှထွက်လာပြီး ကျော်လွှားထွက်သွားလေသည်။ လေဟုန်ခိုးသိုင်းသမားသည် ရန်သူတစ်ယောက်ယောက် တွေ့မိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ကို နားလည်လိုက်သည်။

သူက ချက်ချင်းပင် ပလတ်စတစ်ဘူးတစ်ခုကို ခြစ်လိုက်သွားတော့သည်။

စောတုန်းမိုးသည် ကိုယ်ပေးပညာကို မထုတ်သဖြင့် လိုက်မသွားတော့ဘဲ အိမ်ခန်းထဲမှာ နေရစ်ခဲ့သည်။

“အကြည်းတန်မိန်းကလေး”

စောတုန်းမိုးသည် သံယပ်တောင်ရှေ့တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဦး ကော်စော်သက်သာအားပြီလား”

သံယပ်တောင်က...

“အားလုံး သက်သာသွားပါပြီ”

စောတုန်းမိုးက...

“မိန်းကလေးဟာ ကော်စော်ချစ်သုံးဘယ်လိုပြောတယ် ဟုတ်လား”

သံယပ်တောင်က...

“ဟုတ်တယ်”

စောတုန်းမိုးသည် ယူဆချက်အရသာ ဇာပင်နှင့်မိန်းကလေးကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာလေသည်။

၉၆ ❀ မိုးကျော်သူ

ထိုအချိန်မှာပင် လူရိပ်တစ်ခုသည် အခန်းထဲသို့ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

စောတုန်းဖိုးသည် ထိုလူအား မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျောပြင်တစ်ခုလုံး ချမ်းစိမ့်သွားလေသည်။

ထိုလူမှာ ဇာပဝါနှင့် မျက်နှာဖုံးထားသော မိန်းကလေးပင် ဖြစ်လေသည်။

စောတုန်းဖိုးက အော်ငေါက်လိုက်သည်။

“နဝက ဘယ်သူလဲ”

ဇာပဝါနှင့် မိန်းကလေးက....

“ကျွန်မ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်ကို ပြောပြစရာမလိုဘူး”

စောတုန်းဖိုးက....

“ခါဖြင့် အမြန်ဆုံးထွက်သွားပါ”

ဇာပဝါနှင့် မိန်းကလေးက....

“ကျွန်မ ထွက်သွားဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး”

စောတုန်းဖိုးက....

မောင်တေးသံသာ သိုင်းကွန်ချာ(၁) ❀ ၉၇

“လာကဲ့ကိစ္စပြောပါ”

ဇာပဝါနှင့် မိန်းကလေးက....

“ရှင်ဆီမှာ ရောင်စုံမြေပုံတစ်ပိုင်းရှိတယ်လို့ သိရတယ်ဟုတ်လား”

စောတုန်းဖိုးက....

“ဟုတ်တယ်”

ဇာပဝါနှင့် မိန်းကလေးက....

“ကျေးဇူးပြုပြီး အဲဒီမြေပုံတစ်ပိုင်း ကျွန်မကိုပေးပါ”

စောတုန်းဖိုးက မဲဖြူးဖြူးလိုက်လေသည်။

“ရောင်စုံမြေပုံတော့ မရဘူး၊ လက်ဝဲကတော့ ရမယ်”

သူသည် လက်ဝဲနံရံဖက်နှင့် ဟိုမိန်းကလေးအား လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မိန်းကလေး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ပျံ့လွှာ ဘက်ကောင်ပမာ လေထဲသို့ တိုးတက်လိုက်ပြီး ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

စောတုန်းဖိုးက ခေါ်သံခြောင်းခြောင်း သွက်လာလေသည်။

“ကျုပ်လက်ဝဲကို ရှောင်နိုင်လျှင် ရှောင်ပေတော့”

သူက ပြောရင်း လက်ဝဲနံရံဖက်ဖြင့် ဇာပဝါ မိန်းကလေးအား သိုင်းကွန်သုံးကွန်တိတီး တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဇာပဝါနှင့်မိန်းကလေးက တုံ့ပြန်ခြင်းမရှိဘဲ အသံအယဉ် ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့သည်။

စောတုန်းဖိုးက အလွန်ခံပြင်းသည်။

သူသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ တစ်ဟုန်ထိုးတိုက်ခိုက် ပြန်သည်။

သို့တိုင်အောင် သူ၏တိုက်ခိုက်မှုသည် ဇာပဝါနက် မိန်းကလေး၏ အင်္ကျီစိပ်ပင် မသိနိုင်ပါ။

စောတုန်းဖိုးက ပို၍ခံပြင်းလာသည်။

“ယား....”

သူက အသံကုန်ဟစ်အော်ရင်း ဇာပဝါနှင့် မိန်းကလေး ကိုယ်ပေါ်သို့ ခုန်အုပ်လိုက်လေသည်။

ဇာပဝါနှင့် မိန်းကလေးသည် စောတုန်းဖိုးက ဤကဲ့သို့ တိုက်ခိုက်လာမည်ဟု မထင်မှတ်မိပါ။

သူမသည် ရှောင်တိမ်းရန်မလည်း အချိန်မမီလိုက်ပါ။ သူမသည် မဟန်နိုင်တော့ဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပက်လက် လန် လဲကျသွားလေသည်။

စောတုန်းဖိုးက သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်အား မလှုပ်သာအောင် ရှိသမျှအင်အားဖြင့် တင်းကျပ်စွာ သိုင်းဖက်ထားလိုက်သည်။

ဇာပဝါနက်မိန်းကလေးသည် စောတုန်းဖိုး၏ အပြုအမူကို အံ့ဩစွာ ငေးမောကြည့်မိလေသည်။

စောတုန်းဖိုးကလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်အားသိုင်း ဖက်ထားသည်မှာ မသင့်တော်သည်ကို သတိမရပါ။

သူက ဇာပဝါနက်မိန်းကလေးအား မလွှတ်တမ်း သိုင်း ဖက်ထားမြဲ သိုင်းဖက်ထားသည်။

ဇာပဝါနက်မိန်းကလေးသည် စောတုန်းဖိုးအား တွန်း ဖယ်ရန် မေ့လျော့နေ၏။ အတန်ကြာတော့မှ စောတုန်းဖိုးက

သတိရလာလေ၏။ ဇာပဝါနက်မိန်းကလေးသံမှ ခွဲခွာလိုက် လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူသည် ဇာပဝါနက်မိန်းကလေး ၏ မျက်နှာဖုံးထားသော ဇာပဝါကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်လေ၏။ ဇာပဝါနက်မိန်းကလေးကလည်း ကမ်းကတန်း ငှက်ရပ်လိုက် သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖိုက် ခြည့်မိနေကြသည်။

ဇာပဝါနက်နှင့်မိန်းကလေး မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ကြည့် မကောင်းလောက်အောင် ရှုပ်ဆိုးလှပေသည်။ စောတုန်းဖိုးက ကြောက်ရွံ့သွားခြင်း မရှိပါ။ သူသည် မိန်းကလေးအပေါ် သွားသောစိတ်များ တဖူဖူပေါ်ပေါက်လာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီး မိန်းကလေးက ဇာပဝါနက်မိန်းကလေးက စကားစောင့်ဒိုက်လေ သည်။

၀၀၀ မိုးကျော်သူ

“သိုင်းလောကဗေဒ၊ ရောင်စုံမြေပုံဟာ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အလွန်အရေးကြီးလို့ပါရှင်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ပေးနိုင်ရင် ပေးမပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ရှင်”

စောတုံးဖိုးက လက်ထဲမှ ဇာပဝါကို ပြန်လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာမိန်းကလေး... လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ ကံဆိုးရိုးမှောင်မိုက်အဖြစ်မျိုးကို ကြုံတွေ့စက်ပါကြောင်း ခင်ဗျားလဲ ဘယ်လို ကြုံတွေ့ရမလဲဆိုတာ ကျွန်ုပ်တို့လည်းသိပါတယ်”

သူက သက်ပြင်းစာချက်ချလိုက်သည်။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့ ဘဝမှာလဲ ခင်ဗျားထက်ဆိုးရွားတဲ့ တုံ့ပြန်မှုမရှိဘဲ ခြင်းကို ခံခဲ့ရပါတယ်”

စောတုံးဖိုးက ခေတ္တရပ်တန့်လိုက်ပြီးမှ စကားဆက်လိုက်လေသည်။

“ရောင်စုံမြေပုံနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်က ပေးချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီရောင်စုံမြေပုံတို့ ဘယ်သူ့လက်ထဲမှ မရောက်စေရဘူးလို့ ကျုပ်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆရာကို ကတိပေးထားပါတယ်”

သူက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“မိန်းကလေးကလဲ ဒီရောင်စုံမြေပုံကို မရမနေ လိုက်မယ်ဆိုတော့ လာမယ့် ခုနစ်လ ဆယ်စာလုံးရက်နေမှာ နဂါး

ဆောင်ကန်းပေါ်ကို ရောက်အောင်လာခဲ့ပါ၊ အဲဒီမှာ ပါဝင် ညှိနှိုင်းပြီး နိုင်ဆောင်ကြီးစားပါ”

ဇာပဝါနက်မိန်းကလေးက....

“ရှင်ကော...”

စောတုံးဖိုးက မချီပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကလဲ ကြိုးစားမှာပဲ၊ မရရင်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခတ်ဆွဲရမှာပဲ”

ဇာပဝါနှင့်မိန်းကလေးသည် စောတုံးဖိုး၏ စကားကို ကြားသိရသောအခါ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် လေဟာစုံချက် နှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ခုနစ်လ ဆယ်စာလုံးရက်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ရောက်အောင် လာခဲ့ပါမယ်”

သူမသည် အိတ်ထဲမှ စာအုပ်ငယ်တစ်အုပ်ကို နှိပ်ယူ၍ “ကျုပ်ရဲ့ စောတုံးဖိုးအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ရှင်က ကျွန်ုပ်တို့ပေါ် ကြင်နာစိတ်ရှိတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီစာအုပ်ကလေးကို အမှတ်သရပေးခဲ့တယ်ပါ”

စောတုံးဖိုးက စာအုပ်လေးကို လှမ်းယူပြီး....

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

၁၀၂ ❀ မိုးကျော်သူ

သူသည် စာအုပ်ကလေးကို ကြည့်တောင် မကြည့်ဘဲ
အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေသည်။

“ဟိုအချိန်မှာပင် လူရိပ်စာစီသည် ရုတ်တရက် ရောက်ရှိ
လာလေသည်။

စောတုန်းဖိုးနှင့် ဇာပဝါနက်မိန်းကလေးတို့သည် ကြောင်
အမ်းအမ်းဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ရောက်ရှိလာသောသူမှာ ပလ္လေသံနတ်သမီးပင် ဖြစ်လေ
သည်။

ခင်ဤ

မိုး

တပ

“အလှယ်နှင့်အကျည်းတန်မ”

စောတုန်းဖိုးသည် ဇာပဝါနက်ကို အကျည်းတန်မိန်း
ကလေးအား ပြန်ပေးလိုက်သည်။

ပလ္လေသံနတ်သမီးက အကျည်းတန်မကို ခိုက်ကြည့်နေ
သော စောတုန်းဖိုး၏အပြုအမူကို မတွေ့လိုက်ပါ။

သူမက အကျည်းတန်မကိုသာ ရှိမုန်းစွာကြည့်နေ၏။

“ငါ့ရှင်သိုင်းကျမ်းကိုခိုးပြီး ငါ့ပလ္လေသံနတ်သမီး
သတ်နေတာ အခုမှပဲ တရားခံမိတော့တယ်”

အကျည်းတန်မက....

“ဟုတ်တယ်၊ ညီမလေး ထင်သလိုပါ”

ပလ္လေသံနတ်သမီးက....

“ငါ့သိုင်းကျမ်းကိုယူပြီး”

အကျည်းတန်မက....

“ပြန်လို့ချင်ရင် ကျွန်မကို နိုင်အောင်တိုက်”

သူမက စိန်ခေါ်လိုက်လေသည်။

“စိန်ခေါ်တာလား”

ပလ္လေသံနတ်သမီးက ပလ္လေတံကို ဆုတ်ယူလိုက်သည်။

အကျည်းတန်မကလည်း စလွှတ်တစ်လက်ကို ဆုတ်ယူလိုက်သည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

စောစောပိုင်းက ကြောင်ချီရပ်ကြည့်နေ၏။

ပလ္လေသံနတ်သမီးနှင့် အကျည်းတန်မတို့သည် စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ယှဉ်ပြိုင်စိုက်ခိုက်ကြရာ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏သိုင်းကွက်မှာ တူညီနေကြသည်။

ပလ္လေသံနတ်သမီးက မိမိသိုင်းကွက်မှ ခိုးယူသွားသော အကျည်းတန်မအား ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူမတို့သည် သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်ခန့် ယှဉ်ပြိုင်လာကြပြီးနောက် မည်သို့တက်မှ အသာစီးမရဘဲ လက်ရည်တူနေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် လူရိပ်တစ်ခု ရောက်ရှိလာလေသည်။

လေဟန်စီးသိုင်းသမား ဖြစ်လေသည်။

သူသည် ပလ္လေသံနတ်သမီးနှင့် အကျည်းတန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သဲသဲမဲမဲတိုက်ခိုက်နေသည်ကို မြင်တွေ့ရသောအခါ အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

သူက ရှေ့မတိုးစို့ကော့ဘဲ ရပ်ကြည့်နေစော့သည်။

ပလ္လေသံနတ်သမီးနှင့် အကျည်းတန်မတို့သည် သဲသဲမဲမဲတိုက်ခိုက်လျက်ရှိနေ၏။

လေဟန်စီးသိုင်းသမားရောက်လာပြီး ကြော့ဒီ သူနှစ်ဦးသို့ လူတစ်ယောက် တင်မိခြင်းလွှားရောက်ရှိလာသည်။

မျောက်ညိုပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

မျောက်ညိုက လေဟန်စီးသိုင်းသမား၏နံဘေးတွင် ရပ်နေ၏။

သူတို့သည် စကားမပြောနိုင်ကြဘဲ အလွန်ပြင်းထန်သော တိုက်ခိုက် ကြည့်နေကြစေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်....

ပလ္လေသံနတ်သမီးနှင့် အကျည်းတန်မတို့သည် တိုက်ခိုက်နေရာမှ ရှုတ်စာရက် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

လေဟန်စီးသိုင်းသမားတို့ ကြောင်အမ်းအမ်းကြည့်နေစဉ် ပလ္လေသံနတ်သမီးက ပလ္လေတံကို တီးမှုတ်ချန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

အကျည်းတန်မကလည်း ပလ္လေတံကိုမှုတ်ရန် အသင့်ပြင်ထားလေသည်။

၁၀၆ ❀ မိုးကျော်သူ

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားသည် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့
မှာ ပလ္လေသံဖြင့်ယှဉ်ပြိုင်စော့ပည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ
ရင်ထိတ်သွားကြလေသည်။

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက မျောက်ညိုအား...

“မြန်မြန်ပြေး”

မျောက်ညိုသည် တောအုပ်တစ်ခုရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာ
ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက စောတုးဖိုးအား လက်ယပ်
ခေါ်လိုက်သည်။

“သိုင်းလောကပထမ မြန်မြန်လိုက်ခဲ့ပေစော့”

သူက ပြောပြီး မျောက်ညိုထွက်သွားရာနောက်သို့ ပြေး
လိုက်သွားလေသည်။

စောတုးဖိုးသည် မိန်းကလေးနှစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေ
သည်ကို ငေး၍ကြည့်နေစဉ် လေဟုန်စီးသိုင်းသမား၏အသံ
ကို ကြားလိုက်ရတော့မှ သတိရလာလေသည်။

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားနောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်၏ပလ္လေသံများ
ပြိုင်တူထွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

စောတုးဖိုးသည် အပြေးနောက်ကျသွားသဖြင့် ပလ္လေသံ
ကြားလိုက်ရသောကြောင့် သူ၏နှလုံးသား တုန်ခါလာလေ
သည်။

မောင်တေးသံသာသိုင်းကွန်ချော(တ) ❀ ၁၀၇

အားအင်များပင် ချဉ်းနဲ့လာလေသည်။

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက နောက်လှည့် ကြည့် မိလိုက်
သဖြင့် ကမန်းကတန်းနောက်သို့ပြန်ပြေးလာပြီး စောတုးဖိုး
အား တွေ့ခေါ်သွားရလေသည်။

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားသည် စောတုးဖိုးအား တော
အုပ်ထဲသို့ အရောက်ပို့ပေးပြီးနောက် တည်းခိုခန်းရှိရာသို့
ပြန်ပြေးသွားရလေသည်။

သီယပ်တောင်သည် ယခုမှ နာလန်ထူစွာ အချိန်ဖြစ်နေ
သည်မို့ မကွေသံ၏ဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်မရှိမှန်း သိတိရလေ
သောကြောင့် သူသည် တည်းခိုခန်းထဲသို့ ရောက်လျှင်ရောက်
ချင်း မပြောမဆိုဘဲသီယပ်တောင်အားကျောပိုး၍ တောအုပ်
ရှိရာသို့ ပြေးလွှားသွားရလေသည်။

“ပလ္လသံတဆင့်ဆင့်”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားသည် သံယပ်တောင်အားကျော
ပိုး၍ မျှောက်ညီနှင့် စောတုးဖိုးတို့ ရပ်နေသောနေရာသို့
ရောက်ရှိလာသည်။

ယခု သူတို့သည် ပလ္လသံယှဉ်ပြိုင်နေကြသော နေရာနှင့်
အလံပေါင်းသုံးဆယ်စင်း၌ ရောက်ရှိနေကြသည်။

ထိုနေရာတွင် ပလ္လသံများကို သံယပ်ကြားရလေသည်။
သို့တိုင်အောင် သူတို့များ၏ နဖူးပေါ်တွင် ချွေးမျှားပင်
စိုက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက ဆေးလုံးတစ်လုံးကို ထုတ်ယူ
လိုက်ပြီး သံယပ်တောင်အားတိုက်ကျွေးလိုက်သည်။

တစ်ခဏအကြာတွင် သံယပ်တောင်သည် အားအင်ပြန်
လည်ပြည့်ပြီးသွားပြီး လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ်လာသည်။

မှော်တေးသံသရာသိုင်းကွန်ရဲ(၈) ၁၀၉

သူတို့သည် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်၏ ပလ္လသံချင်း ယှဉ်
နေသည်ကို နားစွင့်ရင်း ရင်ထဲမှ မေးခွန်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်
လာလေသည်။

ပလ္လသံနတ်သမီးနိုင်မည်လော။

အကျွမ်းတန်မိန်းကလေး နိုင်မည်လော။

ပလ္လသံသည် တဖြည်းဖြည်း အားကျသွားသည်ကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။

လေဟုန်စီး သိုင်းသမားတို့သည် တစ်ယောက်မျှသာ
တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်နေသော မိန်းကလေး နှစ်
ယောက်တို့မှာ အနိုင်အရှုံး အပြေပေါ်လာတော့မည် ဖြစ်
သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ထဲမှ မည်သူက အနိုင် ရမည်နည်း။

ပလ္လေသံသည် ပို၍ပို၍ အားပျော့လာသည်။
 နောက်ဆုံး ပလ္လေသံ လုံးဝဆီတိငြိမ်သွားလေသည်။
 စောတုးဖိုးတို့ လူစုသည် ပလ္လေသံယှဉ်ဖြိုင်သောနေရာသို့
 လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ကြသည်။
 အနိုင်ရရှိသူက ထွက်လာလိမ့်မည်ဟု သူတို့ကမျှော်ကြည့်
 နေကြသည်။
 သို့သော် အတန်ကြာခွဲချည်တိုင်အောင် တစ်စုံ တစ်
 ယောက်မှ ထွက်မလာတော့ပါ။

စောတုးဖိုးက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။
 “ဘယ်သူမှ ထွက်မလာသေးပါလား”
 လေဟန်စီးသိုင်းသမားက...
 “တို့ သွားကြည့်ကြရအောင်”
 သူက ပြောပြီး ပြေးလွှားသွားသည်။
 စောတုးဖိုးက နောက်မှလိုက်သွားလေသည်။
 သူတို့သည်ယှဉ်ဖြိုင်သောနေရာသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ
 ခြေလှမ်းများ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားကြလေသည်။
 မိန်းကလေးနှစ်ယောက်အား အထိတ်တလန့် ကြည့်မိ
 လေသည်။

ပလ္လေသံနတ်သမီးနှင့် အကျည်းတန်မတိုသည် ဘစ်လံခန့်
 အကွာမှ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေကြသည်ကို မြင်တွေ့ရမည်
 ဖြစ်လေသည်။
 သူမတို့ ပလ္လေများကို နံဘေးတွင် ချထားကြသည်။
 သူမတို့၏ မျက်နှာများမှာ သွေးရောင်မရှိ ဖြူဖွေး၍
 နေသည်။
 သူမတို့၏ မျက်လုံးများသည် ဖွင့်ထားနေကြသော်လည်း
 ထိုးဝလှုပ်ရှားခြင်းမရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။
 လေဟန်စီးသိုင်းသမားက သက်ပြင်းတချောက ချလိုက်
 သည်။

“သူတို့နှစ်ယောက် မဆင်မခြင်ယှဉ်ဖြိုင်ခဲ့တာနှစ်ယောက်
 လေး လက်ပန်းခြေဖုန်းကျသွားပြီ”
 စောတုးဖိုးက ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။
 “သူတို့အခြေ...”
 လေဟန်စီးသိုင်းသမားက ကြားဖြတ်လိုက်သည်။
 “သူတို့အခြေအနေဟာ တော်တော်ဆိုးနေတယ်၊ အချိန်မီ
 မကယ်နိုင်ရင် သေသွားကြမှာ သေချာတယ်”
 စောတုးဖိုးက စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။
 “သူတို့ကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား”
 လေဟန်စီးသိုင်းသမားက...
 “မင်းရဲ့ အစွမ်းအားအဆင့်ဟာ သိုင်းလေးက ပထမ
 အဆင့်ရှိနေတယ်၊ မင်း ကယ်မယ်ဆိုရင်တော့ သူ့ကိုအသက်
 ခွင့်နိုင်ပါတယ်”

၁၁၂ မိုးကျော်သူ

စောတုးဖိုးက....

“ကျွန်တော် ကယ်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လို ကယ်ရမလဲနဲ့မသိဘူး”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက....

“မခက်ပါဘူး၊ မင်းရဲ့ လက်ခါးတစ်ဖက်က သူ့မငယ်ထိပ် ပေါ်မှာရှိတဲ့ ကျွန်တို့လိုက် ဆွေးကြောနေရာကို အိုင်ထားပါ။ ကျွန်တို့ကတစ်ဖက်ကတော့ သူ့မရဲ့ဘုန်းချင်းသွေးကြော နေရာကို ဖိစားလိုက်ပါ။ ပြီးရင် အတွင်းအားကို ပို ဆောင်ပေးလိုက်ပါ”

စောတုးဖိုးက ခေါင်းညှိတ်ထိုက်သည်။

“ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက....

“မလေ့သိနတ်ဆင်းကို အရှင်ကယ်ပါ”

စောတုးဖိုးက နားမထောင်ဘဲ အကျည်းတန်ဘက်သို့ သွားရောက်ပြီး စတင်ကူသပေးလိုက်သည်။

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“ဘာကြောင့် ရန်သူကို အရှင်ကုလေးထားလဲ”

စောတုးဖိုးက အခြေမပေးပါ။

သူသည် အကျည်းတန်မိန်းကလေးမှာ အလွန်အရပ်ဆိုင်းနေသောကြောင့် သူမ၏ဘဝမှာ အလွန်သနားစရာ ကောင်းသည်ဟု ယူဆထားသဖြင့် သူမအား စတင်ကူသပေးခြင်းဖြစ်သည်။

မော်စတေးသီသာ သိုင်းကွန်ချာ(တ) ၁၁၃

ရေနှေးတစ်ဖိုင်းခန့်ကျက်သော အချိန်တိုင်....

အကျည်းတန် မိန်းကလေးသည် တဖြည်းဖြည်း အသက် ဝင်လာသည်။

သူမ၏ ဖြူဖွေးသောမျက်နှာသည် မိန်းကလေးသမီးလာသည်။

စောတုးဖိုးသည် အကျည်းတန်မိန်းကလေး သတိရလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် သူသည် အတွင်းအားများကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ထရပ်လိုက်သည်။

အကျည်းတန် မိန်းကလေး၏ခြေလက်များ ဧကန်လျှပ်ရှားလာပြီး မျက်လုံးလည်း ဖွင့်ကြည့်နိုင်ပြီဖြစ်သည်။

သူမသည် လေဟုန်စီးသိုင်းမှ ထွက်ထွက်ခွာပြီး ထရပ်လိုက်သည်။

သူမရှေ့တွင် ရပ်နေသော စောတုးဖိုးအား ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူမသည် စောတုးဖိုး၏ နဖူးပြင်တွင် ခေးများစိုရွှံ့နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ရင်ထဲမှာ တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွားသည်။

“ရှင်က ကျွန်မအသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့တယ်”

စောတုးဖိုးက....

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူမက လေးလေးနက်နက် ဦးညှိတ်ထိုက်သည်။

“အသက်ကယ်တဲ့ကျေးဇူး ကျွန်မ မမေ့ပါဘူး”

စောတုးဖိုးက....

၁၁၄ ❀ မိုးကျော်သူ

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ”

အကျည်းတန် မိန်းကလေးသည် မျက်လုံးမှေး၍ ထိုင်နေသော ပလတ်စတစ်ဆွတ်သမီးအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး စောတုးဖိုးအား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါ။ ခုနစ်လ ဆယ်ငါးရက်နဲ့ကျမှ ပြန်ဆိုကြတာပေါ့”

သူမသည် စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ထိုနေရာမှ ပြေးလွှားထွက်သွားသည်။

စောတုးဖိုးသည် ပလတ်စတစ်ဆွတ်သမီးအား စောင်ကုသပေးရလေသည်။

မကြာမီ အချိန်မှာပင် ပလတ်စတစ်ဆွတ်သမီး သတိပြန်ရလေသည်။

သူမသည် စောတုးဖိုးက မိမိအား ကုသပေးသည်ကို တွေ့ရှိသွားသဖြင့် ကျေးဇူးတင်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

မှော်စေးသံယာ သိုင်းကွန်ချာ(၁) ❀ ၁၁၅

သူမသည် အဆင်မပြေသော ဘေးလုံးကို သေချာကိစ္စလိုက်ရာ တစ်ခဏအကြာတွင် သူမသည် ပထမအတိုင်း ကောင်းမွန်လာသည်။

သူမက ထရပ်ပိုက်သောအခါ အကျည်းတန်မကလေးကို မတွေ့ရတော့ပါ။

“ဟိုနဲ့ဆုံးမ ဘယ်ခရောက်သွားပြီလဲ”

သူမ၏အသံသည် ဒေါသသံပါနေသည်။ စောတုးဖိုးက....

“သူ ထွက်သွားပါပြီ”

ပလတ်စတစ်ဆွတ်သမီးက မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ရှင်ဘာဖြစ်လို့ သူ့ ကိုတုပေးရတာလဲ”

စောတုးဖိုးက...

“သူ့ကို ခုနစ်လ ဆယ်ငါးရက်မှာ ပြန်ခန္တဉ်းမှာပဲ”

လေဟန့်စီးဆိုင်သမားက ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“ကဲ....တိုင်ပင်စရာတွေ ကျန်သေးတယ်၊ တည်းခိုခန်းကို ပြန်ကြပါဦး”

သူတို့သည် အနီးလူတည်းခိုခန်းရှိရာသို့ ပြန်သွားကြလေသည်။

၁၁၆ ❀ မိုးကျော်သူ

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားတို့လူတစ်စုသည် တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး သူတို့သည် ဝိုင်းပွဲတိုင်ပင် ဆွေးနွေးကြသည်။

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက....

“အခု ဒီအကျည်းတန် မိန်းကလေးပေါ်လာလို့ ပြဿနာ ပိုပြီးရှုပ်ထွေးလာတာကို တွေ့ရတယ်”

ပလ္လေသံနတ်သမီးက....

“ဟုတ်တယ်၊ သူက ကျွန်မရဲ့သိုင်းကျမ်းခိုးသွားပြီး ကျွန်မ နာမည်ကို အလွဲသုံးစားလုပ်တယ်”

သံယပ်တောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ ကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့နာမည်တောင်ထိခိုက် လာခဲ့တယ်”

မျောက်ညိုက....

“အဆိုးဆုံးက မှော်ပလ္လေသိုင်းကျမ်းသူ ဆီရောက်သွား လို့ သူ့ ကိုနိုင်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူးလင်တယ်”

ပလ္လေသံနတ်သမီးက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“ဒီသိုင်းကျမ်း သူ့ဆီမှာ ကြာကြာထားလို့ မဖြစ်ဘူး ကျွန်မဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ပြန်ယူရမှာ”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက....

“ခက်တာက သူက ဘာကြောင့် ရောင်စုံမြေပုံကိုလိုက်ပြီး လူယူရတဲ့အကြောင်းလဲ ရှိသေးတယ်၊ ခါကိုလဲသိဖို့လုံဦးမယ်”

သံယပ်တောင်က....

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါဟာ တော်တော်အရေးကြီးပါတယ်”

မှော်ဘေးသံသာ သိုင်းကွန်ချာ(တ) ❀ ၁၁၇

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက....

“ခါကြောင့် အရေးကြီးတဲ့အချိန် ရောက်သွားတော့မယ်၊ ဒီကိစ္စကို ကြိုတင်စီမံမှုမရှိခဲ့ရင် သိုင်းလောကဘဝလုံး ဟက် စီးသွားမှာ သေချာတယ်”

ပလ္လေသံနတ်သမီးက စိတ်မရှည်တော့ပါ။

“ကဲ....စကားပြောနေမယ့်အစား လုပ်စရာရှိတာကိုအမြန် ဆုံးလုပ်တာ ပိုကောင်းမယ်လို့ ကျွန်မအကြံပေးချင်တယ်”

မျောက်ညိုက....

“ခါ ဟုတ်တယ်”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက ထရပ်လိုက်သည်။

“ခါဖြင့် ကျုပ်က လုပ်ငန်းကိုစတော့မယ်”

သူက သံယပ်တောင်နှင့် မျောက်ညို၊ ဘက်ညို လှည့်လိုက် သည်။

“ခင်ဗျားတို့ လိုက်ကြမလား”

သံယပ်တောင်က ထရပ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်လိုက်မယ်”

မျောက်ညိုကလည်း ထရပ်လိုက်သေးသည်။

“ကျုပ်လဲလိုက်ပါမယ်”

၁၁၈ မိုးကျသု

သေဟန်စီးသိုင်းသမားက စောတုံးဖိုးနှင့် ပလ္လေသံနတ်
သမီးတို့အား မှားကြားလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့သွားမယ်၊ မင်းတို့ ခုနစ်လ ဆယ်ငါးရက်ရောက်
ရှင် အချိန်မီရောက်အောင် လာခဲ့ကြပါ”

စောတုံးဖိုးက...

“စိတ်ချ၊ ကျွန်တော် ရောက်အောင်ကိုလာမှာပဲ”

သေဟန်စီးသိုင်းသမားက...

“ကောင်းပြီ၊ ငါတို့သွားကြမယ်”

သူက တည်းခိုခန်းခအဖြစ် ငွေတုံးကလေး တစ်တုံးကို
စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားခဲ့ပြီး ထွက်ခွာသွားကြလေ သတည်း

“လမ်းအသွယ်သွယ်ကိုယ်စီ”

နှေးကွေးသောနေရောင်ခြည်သည် ပြတင်းပေါက်မှတစ်
ဆင့် အခန်းထဲသို့ ထိုးကျနေ၏။

စောတုံးဖိုးနှင့်ပလ္လေသံနတ်သမီးတို့သည် မှုန်နှာရင်း
ဆိုင်ထိုင်၍ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်နေ၏။
လူတို့သည် စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ ဆက်ဆံနေ
ကြလေသည်။

သို့သော်...

လူတို့၏မျက်လုံးများတွင် စကားများစွာပြောနေသည်ကို
သိသီးသီးနားလည်သဘောပေါက်ကြလေသည်။

အတန်ကြာတော့မှ ပလ္လေသံနတ်သမီးက သက်ပြင်းတစ်
ခုကို ရှည်လျားစွာချလိုက်သည်။

၁၂၀ ❀ မိုးကျော်သူ

“ကျွန်မသွားတော့မယ်”

သူမက ပြောရင်း ထရပ်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်လုံးများသည် ပလွေသံနတ်သမီး၏မျက်နှာပေါ်
မှမခွာဘဲ ကြည့်နေ၏။

“မင်း အယ်သွားမလို့လဲ”

ပလွေသံနတ်သမီးက...

“သွားစရာနည်းနည်းရှိတယ်”

စောတုန်းဖိုးကလည်း ထရပ်လိုက်၍ ဆက်ပြင်းတစ်ချက်
ချလိုက်သည်။

“အရင်တုန်းက မင်းကို ငါ အသင်သေးခဲ့တယ်၊ အလွန်
အကျွံပြောခဲ့တယ်၊ ဒါတွေကိုတော့ မိတိုင်း ငါ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်မိတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့တောင်းပန်
ပါတယ်”

ပလွေသံနတ်သမီးက ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

တစ်ခဏကြာတော့မှ ခေါင်းပြန်မော့လိုက်သည်။

“ကျွန်မလဲ လွန်တာရှိပါတယ်၊ ဒါတွေကို မပြောပါ
နဲ့တော့”

သူမက စကားဆက်လိုက်သည်။

မော်တေးသံသာ သိုင်းကုန်ချာ(ဃ) ❀ ၁၂၁

“ကျွန်မ ပြောချင်တာက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
ဖူးစာခရစ်ကံမဆုံလို့ သမီးခွဲခွဲရင်လဲ ကျွန်မက ခွင့်ကို ထာဝရ
ချစ်နေမှာပဲလို့ နားလည်စေချင်တယ်”

စောတုန်းဖိုးရင်ထဲတွင် ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားမှုများ
ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“မင်းကို ငါတစ်စထက်တစ်စ ပိုပြီးချစ်လာမိတယ်၊ အခု
ဆိုရင် မင်းကို မခွဲရကုန်နိုင်အောင် ခံစားနေချင်တယ်ဆိုတာ
သိစေချင်တယ်”

ပလွေသံနတ်သမီးသည် စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ စော
တုန်းဖိုးရင်ထဲသို့တိုင် ထိုးဝင်သွားလေသည်။

စောတုန်းဖိုးက သူမအား တင်းကျပ်စွာ ပေ့ ပိုက်ထား
လိုက်လေသည်။

ထိုတစ်အချိန်တွင် ယုတ္တိသည် ပထဝီဒဏ်ကို တစ်ခုလုံးက
မေ့ပျောက်သွားလေသည်။

တစ်ခဏကြာတော့မှ ပလွေသံနတ်သမီးက စောတုန်းဖိုး
ရင်ခွင်ထဲမှ ဆုတ်ခွာလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မသွားပြီ၊ ခုနစ်လ ဆယ်ငါးရက်မှာ ပြန်ဆုံကြ
ပါစို့”

သူမသည် စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက်
လှုပ်ရှားလိုက်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

၁၂၂ စိုးမိုးကျော်သူ

စောကုံးဖိုးသည် မလွင်ယောက် ဝေးဝိုင်း၍ရင်နေလေသည်။

အဆန်ကြာတော့မှ သူက သတိရလာလေသည်။

သူသည် အားအင်ချည်းနဲ့စွာဖြင့် ထိုင်ခုံပေါ် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

“ဝါ ဘယ်ကို သွားရမှာလဲ”

သူက သူ့ဘာသာ မေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပြီ ဝါ အဖေအတွက် ရန်သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိဖို့ အရေးကြီးတယ်”

သူက ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

“ဝါ ဝိညာဉ်စောင့်ကြားကို ဆွားပေး”

သူသည် ဤသို့ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး တည်းခိုခန်းမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

“ဝိညာဉ်စောင့်ကြား”

စောကုံးဖိုးသည် ဝိညာဉ်စောင့်ကြားရေးသို့ ရောက်ခဲ့နေလေပြီ။

ဝိညာဉ်စောင့်ကြားဆိုသည်မှာ အလွန်ထူးခြားသော နေရာတစ်ခုဖြစ်နေသည်ဟု သူက အလိုလိုခံစားလိုက်မိလေသည်။

တောင်ကြားလမ်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ မြင့်မားပြီး ဖော်စောက်သောနံရံများ ရှိသည်။

တောင်ကြားလမ်းက အလွန်ကျဉ်းမြောင်းသည်။

တောင်ကြားလမ်း၏ အဝင်ဝနေရာတွင် ကျောက်ပြား တစ်ချပ် စိုက်ထူထားသည်။

ကျောက်ပြားပေါ်၌ စာများ ရေးသားထားလေသည်။
ဤဝိညာဉ်တောင်ကြားသို့ မည်သူမျှ မဝင်ရ။
မည်သူမဆို ဝင်ရောက်ခဲ့ပါလျှင် အသက်ဆုံးရှုံး
လိမ့်မည်ကို သတိမမူပါ။

ဝိ
ဝိညာဉ်သီလရှင်

စောတုံးဖိုးက လိုစာကိုဖတ်ရှုပြီးနောက် လုံးဝအရေး
မထားဘဲ တောင်ကြားလမ်းထဲသို့ ဆက်လက်ဝင်ရောက်
သွားလေသည်။

ခြေလှမ်းနှစ်သောင်းခန့် လှမ်းဝင်မီသောအခါ ခြင်ကွင်း
တစ်ခုလုံး ကျယ်ပြန့်လာလေသည်။

ဝံ့အမျိုးမျိုးရှိသော ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးများ
ပြည့်ညင်၍နေ၏။

သစ်ပင်များမှာလည်း ပြန့်ပြန့်နေ၏။

မျက်စိတစ်ဆုံးတွင် အိမ်ခြေ လုံးဝမတွေ့ရပေ။

သူက ခြေလှမ်းရပ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်
လိုက်လေသည်။

“ဒီတောင်ကြားထဲမှာ အိမ်ခြေလဲ မတွေ့ရပါလား”

သူက ဤသို့ တစ်ယောက်တည်း ညည်းညူလိုက်လေ
သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် စူးရှသောအသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်
လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဝို”

အော်သံသည် လူသံနှင့် လုံးဝမတူပါ။

အေးစိမ့်ပြီး စူးရှသော အသံတစ်မျိုးဖြစ်သေး၏။

စောတုံးဖိုး၏ ကျောပြင်တစ်ခုလုံး အေးမိသွားလေ
သည်။

“ဒီတောင်ကြားထဲမှာ တကယ်ပဲ ဝိညာဉ်တွေ ရှိနေလို့
လား”

သူက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်လိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဝိညာဉ်ရှိလဲ နေခင်းကြောင့်တောင်မှာ
ထွက်လာရမှာမဟုတ်ဘူး”

စူးရှအေးစိမ့်သော အော်သံသည် တဖြည်းဖြည်း ကွယ်
ပျောက်သွားလေသည်။

အခြားအသံတစ်သံ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“နင်က ဘယ်သူလဲ၊ တောင်ကြားအဝှမ်း ဆောင်ထား
တဲ့ ကျောက်ပြားကို မတွေ့ဘူးလား”

ဤအသံသည် လူသံနှင့်တူနေ၏။

စောတုံးဖိုးက အသံလာရာသို့ မျက်လုံးဖြင့် ရှာဖွေကြည့်
လိုက်သည်။

လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရပေ။

“ခင်ဗျား အယ်ဘူလဲဗျ”

၁၂၆ ❀ မိုးတော့သူ

စောတုံးဖိုးက ပြန်မေးလိုက်သည်။

အသံရှင်က....

“ဗါတွေ မေးစရာမရှိဘူး၊ နင်အမြန်ဆုံး ထွက်သွားရင် အသက်ချမ်းသာမယ်၊ ဗါပဲ”

စောတုံးဖိုးက....

“ကျွန်တော်က ဝိညာဉ်တောင်ကြားရှင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ဘူးဆိုတာ နင်နားလည်ထားစမ်းပါ”

စောတုံးဖိုးက....

“ကျွန်တော်မှာ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ဝိညာဉ်သီလရှင်ကို မတွေ့မဖြစ်လို့ပါ”

သီလရှင်၏ အသံသည် ခက်ထန်မာကျောလာလေသည်။

“မင်း သေချင်ပြီဦးတယ်”

စိတ်ကူးဆုံးသွားသည်နှင့် လူတစ်ယောက် မည်ကဲ့သို့ ရောက်ရှိလာမှန်းမသိ၊ စောတုံးဖိုးနှင့် သုံးယ့်ခန့်အကွာတွင် ကားခန့်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်လေသည်။

အလွန်ရှုပ်ဆိုးပြီး ခန္ဓာကိုယ်အလွန်ထူးကျွင်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူ၏ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးတွင် ဆံကေသာ တစ်မျှင်မျှမရှိ၊

ခန္ဓာကိုယ် အပေါ်ပိုင်းမှာ ဗလာဖြစ်နေပြီး ကုန်ခေါင်တောင်းဘီတိုတစ်ဆည်သာ ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

မော်တေးသံသရာသိုင်းကုန်ချာ(ဟ) ❀ ၁၂၇

သူက ခေါ်သံကြီးစွာဖြင့် လက်သီးဆောင်ပြီးလိုက်သည်။

“နင်ထွက်သွားမလား၊ ငါ့လက်သီးနဲ့ ပေးချင်သလား”

စောတုံးဖိုးက အနည်းငယ် ခေါ်ဆွဲသွားလာလေသည်။

“ကျုပ်က သီလရှင်ကို မတွေ့ဘူးလား”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်သည်။

သူ၏ ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံကြောင့် သစ်ရွက်များပင် လှုပ်ခါသွားလေသည်။

ထိုလူသည် ရယ်မောရင်း စောတုံးဖိုးသို့ လက်လှမ်းချင်း လှမ်းလာလေသည်။

စောတုံးဖိုးက နောက်မဆုတ်ဘဲ မားမားမတ်မတ် ရပ်နေ၏။

ထိုလူသည် စောတုံးဖိုးနှင့် တစ်လံခန့် ရောက်ရှိလာသောအခါ ခြေလှမ်းရင်တန်လိုက်သည်။

“ငါ နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးပေးမယ်၊ မင်းအခုချက်ချင်း ထွက်သွားရင် အချိန်မီသေးတယ်”

စောတုံးဖိုးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မသွားဘူး”

ထိုလူက စောတုံးဖိုး၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် လက်သီးတစ်ခုဖြင့် အားရပါးရ ပစ်သွင်းလိုက်လေသည်။

၁၂၈ ❀ မိုးကျော်သူ

သူ၏လက်သီးအရှိန်သည် အားမာန်ပြင်းထန်လှပေသည်။

စောတုန်းဖိုးက နောက်သို့ ဆုတ်မသွားဘဲ ထိုးလာသော လက်သီးကို ရှောင်တိမ်းရင်း ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်သည်။

အတွင်းအား စုစည်းထားသော သူ၏ ညာလက်ဝါးဖြင့် ထိုလူ၏ရင်ဝသို့ ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဟင်...”

သူ၏လက်ဝါးသည် ထိုလူ၏ရင်ဝသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် ရိုက်ခတ်မိသွားသည်။

ထွားကျိုင်းလှသော ထိုလူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် နောက်သို့ လွင့်စဉ်သွားကာ ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာသို့ ကျသွားလေ၏။

“ဝန်း...”

ထိုလူသည် မြေပေါ်၌ ပက်လက်လန် လဲကျသွားအားလုံးဝ မထနိုင်တော့ပါ။

“ဝိညာဉ်သီလရှင်”

စောတုန်းဖိုးသည် ထိုလူအား လှည့်ပင်ယူ၍ ခြေသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် ဆက်၍ လှေ့ကန်သွားလေသည်။

ခြေလှမ်းတစ်ရာခန့် လှမ်းမီလိုက်သောအခါ သစ်ပင်များကြားမှ အသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ရှေ့ မတိုးနဲ့...ရပ်လိုက်ပါ”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ငေါက်လိုက်သော အသံ ဖြစ်သည်။

စောတုန်းဖိုးက လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆုတ်ဆုတ်ဖြူအင်္ကျီနှင့် ဂါဝန်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေး

၁၃၀ ❀ မိုးကျော်သူ

တစ်ယောက် လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

စောတုံးဖိုးက ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

လှပပေါ့ရွယ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။
သို့သော်....

သူမ၏မျက်နှာမှာ ခက်ထန်သည့် ဟန်ပူရာများ ပေါ်လွင်နေလေသည်။

သူမ၏ ဘယ်ဘက်လက်သည် ခါးတွင် ချိတ်ထားသော ခေး၏လက်ကိုင်အား ဆုပ်ကိုင်ထားနေသည်။

သူမက ဆက်၍မေးလိုက်သည်။

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ဝင်ခွင့်မရဘဲ ခိုတောင်ကြားထဲကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာတာလဲ”

စောတုံးဖိုးက အပြေပေးမိ နောက်ထပ်မိန်းကလေးတစ်ယောက် ချောက်ချီလာပြန်သည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် ရပ်နေသော မိန်းကလေးနည်းတူ လှပနုနယ်ပြီး လက်တစ်ဖက်က ခါးမှခေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

မောင်တေးသံသာသိုင်းကွန်ချာ(တ) ❀ ၁၃၁

သူမက လဲလျောင်းနေသော သူ့ညိဇ်လူအား ဟန်ချက်ညီညီကြည့်လိုက်သည်။

“ခါးတွင် မကသေးဘူး၊ ကျွန်မတို့ လူကလေး မောင်ကလေး”

စောတုံးဖိုးက....

“ကျုပ် စော်ကားတာမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ သူက အခြားကလေးမှ ခိုခိုက်လာလို့ ကျုပ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်လိုက်တာပါ”

ဗဟမမိန်းကလေးက....

“ရှင်ရှင်သိုင်းပညာအာ တော်ခက်လေး အဆင့်မြင့်လို့မို့ လိုက်သင့်ပါဘယ်”

“ညွှန်”

သူမက ဓားကိုဆွဲဆွတ်လိုက်သည်။

“ရှင်ရှင် ဖုန်းရည်နဲ့ ဖမ်းကြည့်ရတာပေါ့”

သူမသည် စကားဆုံးသွားသည်နှင့် စောတုံးဖိုးအား ဆစ်ပြက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

စောတုံးဖိုးက ကမန်းကမန်း ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

မိန်းကလေး၏ ဓားရည်မှာ မညှိသွားပါ။

သူမသည်....

၁၃၂ ❀ မိုးကျော်သူ

သူမက သိုင်းကုန်သုံးကွက်တိတိ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
စောတုန်းဖိုးက ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့လေသည်။

“မဆိုးပါလား”

ဒုတိယမိန်းကလေးက ပြောရင်း ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။
စောတုန်းဖိုးအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်သည် စောတုန်းဖိုးအား ညှပ်ဖွဲ့
ပိတ် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

စောတုန်းဖိုးသည် ထိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက်၏ ဓား
များကို ရှောင်တိမ်းရင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ
လက်ဝါးချက်မှာ အားမန်ပြင်းထန် လွန်းသော
မိန်းကလေးနှစ်ယောက်မှာ နောက်သို့ ကမန်းကတန်း
သွားရလေသည်။

စောတုန်းဖိုးက ဆက်၍ တိုက်ခိုက်ရန် ရွှေ့သွား
လှမ်းလိုက်သည်။

“ရပ်လိုက်”

ဒုတိယရက် အသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

အသံမှာ ကျယ်လောင်ခြင်းမရှိပါ။

သို့သော်...

စောတုန်းဖိုး၏ နားနှစ်ဖက်၌ အံ့ခနဲ အသံ မြည်သွား
သည်။

ထိုအသံရှင်သည် အတွင်းအား အလွန် ကောင်းသော
ဦးပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟု စောတုန်းဖိုးက ခန့်
မှန်းနိုင်ခဲ့လေသည်။

သူသည် အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သေက်အရွယ် အိုမင်းနေသော သီလရှင်တစ်ပါးသည်
ညဉ့်အချိန်က ရောက်ရှိနေမုန်းမသိ။

သူနှင့် ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာတွင် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရ
သည်။

ထိုသီလရှင်သည် ဝိညာဉ်တောင်ကြားပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်ကို
က ရိပ်စားမိစိုက်လေသည်။

သူက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ အရှိအသေပေးလိုက်လေသည်။

“တောင်ကြားပိုင်ရှင်ကို ဂါရဝပြုပါတယ်”

ထိုသီလရှင်သည် ဝိညာဉ်သီလရှင်မင်ဖြစ်သည်။

သီလရှင်က

“သီလရှင်က စောတုန်းဖိုးအားခြေဆုံးခေါင်းဆုံးအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒကာလေး အယ်သွယ်၊ တာကြောင့် တောင်ကြားထဲကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာတာလဲ၊ တောင်ကြား အမှောင်ထဲက ထွက်လာတဲ့ ကျောက်ပြားကို မတွေ့ဘူးလား”

စောတုန်းဖိုးက....

“တွေ့မိတယ်၊ တပည့်တော်မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိလို့ပါ”

သီလရှင်က....

“ဘာကိစ္စ ဒီလောကအရေးကြီးတာလဲ”

စောတုန်းဖိုးက....

“သံမဏိနဂါး သေဆုံးတဲ့အကြောင်းကို မေးချင်လို့ပါ”

သီလရှင်က မျက်မှောင်ကုတ်သွားလေသည်။

“ကျွန်ုပ် ဘာဆိုလို့ လာမေးရတာလဲ”

စောတုန်းဖိုးက....

“တပည့်တော်ရဲ့အင်္ဂါသံမဏိနဂါးတို့သတ်တဲ့လူကို သီလရှင်က သိတယ်လို့ ပြောနေကြလို့ပါ”

သီလရှင်က....

မှော်စေးသံသာသိုင်းကွန်ချာ(တ) ၁၃၅

“ကျွန်ုပ် မပတ်သက်တဲ့ကိစ္စကို လာမေးနဲ့၊ ကျုပ်သီလ မပြောဘူး၊ သီလ မပြောဘူး”

စောတုန်းဖိုးက....

“တပည့်တော်ကို ကူညီပါ၊ အင်အားကို လက်စားချေချင်လို့ပါ”

သီလရှင်က....

“မင်း ဘာမှမပြောနဲ့တော့၊ အရေးကြီးတဲ့ ဒီဘောင်ကြားထဲက ထွက်သွားပါ”

စောတုန်းဖိုးက....

“သီလရှင် မပြောမချင်း တပည့်တော် မပျက်ဘူး”

သီလရှင်က....

“ဒကာလေး မထွက်ရင်တော့ ကျုပ်သီလ မဆိုနဲ့”

စောတုန်းဖိုးကလည်း ခေါ်သထွက်လာလေသည်။

“သီလရှင်ပြောမပြန်တောင်ကြားတစ်ခုလုံးကို တပည့်တော် မီးရှို့ ဖ်မယ်”

သီလရှင်က ခေါ်သကို နေထိုင်နည်းနစ်နော့ပါ။

“မင်း သေချင်ပြီနဲ့ တုတ်သီ”

သီလရှင်သည် လက်ထဲမှချင်းထောက်ဖြင့် စောတုန်းဖိုးအား စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

၁၃၆ ❀ မိုးကျော်သူ

ဝိညာဉ်သီလရှင်၏ သိုင်းပညာသည် အလွန်အဆင့်မြင့်၏။

အတွင်းအားမှာလည်း အလွန်ကောင်းသည်။

ထို့ကြောင့် စောတုးဖိုးနှင့် တိုက်ခိုက်လိုက်သောအခါ
စောတုးဖိုးက အလွန်အံ့ဩသွားလေသည်။

သီလရှင်၏အသက်မှာ ခုနစ်ဆယ်ခန့်ရှိပြီဟု သူက စိတ်
ထဲတွင် ထင်ထားသည်။

သူမ၏အတွင်းအားသည် မိမိထင်ထားသည်ထက် များစွာ
အားကောင်းသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူသည် ပေါ့ပေါ့တန်တန်စိတ် မထားဝံ့ဘဲ သတိကြီးစွာ
ဖြင့် တိုက်ခိုက်နေရလေသည်။

သီလရှင်သည် စောတုးဖိုးနှင့် သိုင်းကွက်သုံးကွက် ယှဉ်
ပြိုင်မိသောအခါ သူမက အလွန်အံ့ဩသွားလေသည်။

အသက်နှစ်ဆယ် ဝန်းကျင်ခန့်မျှသာရှိသော ထိုလူငယ်
သည် သူ့တွင်ရှိနေသော အတွင်းအားမှာ အသက်ခြောက်
ဆယ်ခန့်ရှိသော သိုင်းသမားတစ်ယောက်၏ အတွင်းအားနှင့်
ညီမျှနေသည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူမသည် စောတုးဖိုးအပေါ် အထင်
မသေးဝံ့တော့ပါ။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ တိုက်ခိုက်မှုသည် တစ်စထက်တစ်စ
ပြင်းထန်လာလေသည်။

မှော်စေးသံသာ သိုင်းကွန်ချာ(တ) ❀ ၁၃၇

ကိုအချိန်တွင် အသံတစ်သံ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာ
သည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ငယ်ရွယ်သူ ဘင်းယောက်ကို
အနိုင်ကျင့်တာ မရှက်ဘူးလား။”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်သည်နှင့် သီလရှင်က နောက်သို့
လွှားခနဲ ဆုတ်သွားလေသည်။

စောတုးဖိုးကလည်း တိုက်ခိုက်ရာမှရပ်ဆိုက်ရလေသည်။

စောတုးဖိုးနှင့် သီလရှင်တို့သည် အသံထွက်ပေါ်လာရာ
ဘက်သို့ ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်ကြသည်။

လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမှ မတွေ့ရပါ။

သီလရှင်က စောတုးဖိုးအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက အပေါင်းအဖော် ခေါ်လာတာကိုး။”

စောတုးဖိုးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“တပည့်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ မခေါ်လာပါဘူး။”

၁၃၈ ❀ မိုးကျော်သူ

သီလရှင်က...

“ကာပုဖြစ်ဖြစ် ခဏာလေးကို နောက်ဆုံး အခု အရေ
ပေးမယ်၊ စီတောင်ကြားကနေ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားပါ”

စောတုးဖိုးက....

“အကြောင်းကို သီလရှင် မပြောပြရအောင် တပည့်တော်
မသွားနိုင်ဘူး”

သီလရှင်က မွဲဖြူးဖြူးလိုက်သည်။

“ခဏာလေး သေချင်ရင်တော့ နေခဲ့ပါ၊ ရပါသည်”

သီလရှင်သည် စကားဆုံးသွားသည်နှင့် နောက်လိုဆုတ်
သွားလေသည်။

စောတုးဖိုးက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် လေးရွှေကြည့်နေစဉ်
သီလရှင်နှင့် မိန်းကလေး နှစ်ယောက်တို့သည် ဝါးရံတော
တစ်ခုထဲသို့ တိုးဝင်သွားပြီး မျှောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“လိုက်ရအောင်”

စောတုးဖိုးသည် ရပ်၍ ခြောင်ကြည့်၏။
သီလရှင်တို့ ပျောက်ကွယ်သွားမှ သီလရှင်ပြီး ပြေး
လိုက်သွားလေသည်။

သီလရှင်တို့၏ အရိပ်အထောင်ကိုပင် ဒေသသူတွေကပင်။

“အယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

သူက ဤသို့ ညည်းညူရင်း ရပ်ငြိမ်းစားနေ၏။

“ငါ့ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

သူက ဤသို့ ဖုတ်ဖုတ်ကို မေးခွန်းတစ်ခုလေသည်။

“ငါ့အဖေကိုသတ်တဲ့ရန်သူကို သေသိသားတာတော့မလဲ
ချာတယ်”

သူက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်သည်။

“မထူးပြီ၊ ငါ့လူ့ ကိုတွေ့အောင်ရှာပြီး ဒီကိစ္စကို မပြော
ပြောအောင် မေးရမယ်”

သူသည် ဤသို့ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် သီလရှင်တို့တိုးဝင်သွား
သော ၁၂ ရံတောထဲသို့ လိုက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

စောတုံးဖိုးသည် ၁၂ ရံတောထဲသို့ တိုးဝင်မိသောအခါ
၁၂ ရံတော၏ နောက်ကျယ်တွင် အလွန်ကျယ်ပြန့်သော မြေ
ကွက်လပ်တစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူက မတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်၍ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်
ရာ သီလရှင်တို့ကို မတွေ့ရပါ။

သူက ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်သည်။

“သူတို့ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

သူက မတ်ဝန်းကျင်ကို ထပ်မံ၍ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလိုက်
သည်။

ပုန်းအောင်းနိုင်သောနေရာတူ၍ ဘဝခမ္မတွေ့ရပါ။

သို့သော်...

သူက စိတ်မပျက်ပါ။

“သူတို့ ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာဘဲ ရှိရမယ်”

သူက ဤသို့တစ်ကိုယ်တည်းပြောရင်း ထပ်မံ၍ ဝိုက်လ
ရှာဖွေလေသည်။

သူက သုံးကြိမ်တိတိ သေသေချာချာ ရှာဖွေကြည့်လိုက်
တော့မှ လှေကားထစ်တစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

စောတုံးဖိုးက အလွန်ဝမ်းသာသွားသည်။

“သူတို့ ဒီကနေ ဆင်းသွားမှ သေချာတယ်”

သူက လှေကားထစ်အတိုင်း အောက်သို့ဆင်းသွားလေ
သည်။

လှေကားထစ် စုစုပေါင်း တစ်ရာကျော်ခန့်ရှိသည်။

၁၄၂ မိုးကျော်သူ

အလွန်နက်ရှိုင်းသော ချောက်ကမ်းပါးဘက်ခြေနေသည်
ကို သူက နားလည်လိုက်သည်။

သူသည် နောက်ဆုံးလေ့ကားထစ်၌ ၁၈၈၀၅၅ ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူ့ရစ်နေသောနေရာနှင့် ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာရှိ တောင်
နံရံ၌ခို၏အလယ်တွင် လမ်းကြားကလေးတစ်ခုရှိနေသည်ကို
တွေ့မြင်လိုက်လေသည်။

သူက မဆိုင်းမတူဘဲ ထိုတောင်နံရံကြား လမ်းထဲသို့ပြေး
ဝင်သွားလေသည်။

ထိုလမ်းကလေးသည် ပေတစ်ရာခန့် ရှည်လီမ့်မည်ဟုထင်
ရလေသည်။

လမ်းကလေးဆုံးသွားသည့်နှင့် သူက ရွှေ့လှိုလမ်းကြည့်
လိုက်ရာ သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် စိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားလေ
သည်။

အမေကြောင်းမှာ...

သူ့ရှေ့တွင် လိုက်ဂူများ တန်းစီ၍ များပြားစွာရှိနေသည်
ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မေတ္တော်တေးသံသာသိုင်းကွန်ချော်က ၁၄၃

စောတုးဖိုးသည် များပြားလှသော လိုက်ဂူအား ကြည့်
ကာ အံ့ဩမိလေသည်။ သူက လိုက်ဂူများကို ရေတွက်ကြည့်
သည်။

စုစုပေါင်း လိုက်ဂူနှစ်ဆယ့်ငါးခုရှိသည် ကို တွေ့ရှိရလေ
သည်။

ဝိညာဉ်သီလရှင်သည် ထိုလိုက်ဂူများအနက် လိုက်ဂူငါး
ခုတွင် ရှိရမည်ဟု သူကယုံကြည်ထားသည်။

သူသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ပထမလိုက်ဂူသို့
သို့ ဝင်ရောက်ရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူသည် ရှက်တရုတ် ပေါ်လာမည့်အခါ ခာယကို တုံ့ခံ
ရန် လက်နှစ်ဖက်သို့ အတွင်းအားစုစည်းထားပြီး ပထမ
လိုက်ဂူထဲသို့ စတင်ဝင်ရောက်ရန် ခြေသွမ်း လှမ်းလိုက်သည့်

စောတုးဖိုးသည် ပထမလိုက်ဂူထဲသို့ စတင်ဝင်ရောက်
လာခဲ့သည်။

၁၄၄ ❀ မိုးကျော်သူ

လိုက်ကုထံတွင် စိုထိုင်းသော အငွေ့အသက်များ လွှမ်းမိုးထားသည်။

လိုက်ကုထံတွင် လူသိမရှိပါ။

လူ့ အသုံးအဆောင်များလည်း လုံးဝမတွေ့ရပါ။

သူက လိုက်ကုထံမှ ပြန်ထွက်လာလေသည်။

စောတုန်းမိုးသည် လိုက်ကုတစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝင်ရောက်၍ ကြည့်ရှုလေသည်။ သို့သော် လိုက်ကုခုနစ်ခုထိ ရောက်သော်လည်း လိုက်ကုအားလုံးမှာ လူသိမရှိ။ လူ့ အသုံးအဆောင် မတွေ့ရပါ။

သူက စိတ်မလျော့ပါ။ ရှိသမျှလိုက်ကုထဲသို့ ထပ်မံဝင် ရောက်သွားလေသည်။

ဤတစ်ကြိမ် လိုက်ကုထဲ၌ စိုထိုင်းသော အငွေ့အသက် မရှိပါ။

မှော်တေးသံသာ သိုင်းကွန်ချာ(တ) ❀ ၁၄၅

လိုက်ကုထဲကနေရာများသည် သူ့ အတိုင်းမရှိဘဲ ချောမွတ် နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ဤလိုက်ကုကို သေသေချာချာ မှမ်းမံထားသည်မှာ ထူးခြားနေ၏။

သူက စိတ်လျှပ်ရှားသွား၏။

ခြေလှမ်း ဆာထဲလှမ်းခန့် လျှောက်လာ ပြီးသော အခါ သူ၏ခြေလှမ်းကို ကမန်းကတန်းရစ်လိုက်ရသည်။

အကြောင်းမှာ ဘယ်ဘက် နံရံကိုမှီ၍ လူအရိုးစုများ တန်းစီ၍ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူများကို ဝိညာဉ်သီလရှင် သတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ရမည် ဟု သူက ယုံကြည်လေသည်။

အရိုးစုများကိုကြည့်ကာ သူ၏ ရင်ထဲတွင် တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားသည်။

“တော်တော်ရက်စက်တဲ့ သီလရှင်”

ဤသို့ ခံပြင်းစွာဖြင့် ပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဂျမ်း”

ရုတ်တရက် အသံတစ်သံ ကျယ်လောင်သော ခြည်ဟိန်းသွားသည်။

စောတုန်းမိုးသည် ထိတ်လန့်စွာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ် သွားလေသည်။

တစ်ခဏကြာစော့မှ လူ၏စိတ်ကို တင်းဆိပ်လေသည်၊
အသံသ့ကိုပေါ်လာရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
လူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဝိုင်းစက် ပြုံးကျယ် သွားလေ
သည်။

လိုက်ရုံ၏အပေါ်က ဝိတ်သွားသည်တို့ တွေ့ရသည်။
သူက ကမန်းကတန်းအပေါ်ကဝရှိရာသို့ ပြေးလွှားသွား
သည်။

အပေါ်ကကို အလွန်ထူထဲသော ကျောက်ပြားတစ်ပြား
ပိတ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူက အတွင်းအားကို စုစည်းပြီး ထိုကျောက်ပြားကို
တန်းလှန်လေသည်။

ကျောက်ပြားက လုံးဝရွေ့လျားခြင်းမရှိပါ။
သူက အကြိမ်ကြိမ်ကြိမ်စားဆော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။
သူက စိတ်ဆုတ်ကျလာသည်။
မြေပြင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။

စောတုးဖိုးသည် မြေပေါ်သို့ထိုင်လျက်...

“ငါတော့ ဒီလိုဏ်ဂူထဲမှာ စိတ်ခံချပြီး သေတော့မယ်နဲ့
တူတယ်”

စောတုးဖိုးသည် လှယ်လှယ်နှင့် စိတ်လျှော့တုတ်သော
လူငယ်တစ်ယောက်မဟုတ်ပါ။

“ငါ ဒီလိုဏ်ဂူထဲမှာနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီ ဒိုက်ဂူထဲမှာ
ထွက်ပေါက်အစီအစဉ် ရှိရမှာပဲ”

သူက ဤသို့အားမိပြီး ယခုလိုလိုက်သည်။
ထို့နောက် နံရံပေါ်တွင် လိုက်ရုံ အပေါ်ရှိ ဖွင့်သော
ခလုတ်တစ်ခုရှိ၍ လိုက်ရှာသေးသည်။

သို့သော် လိုက်ရုံကတစ်ခုလုံးမှာ ချောမွေ့နေပြီး မည်သည့်
ခလုတ်ကိုမျှ မတွေ့ရပါ။

သူက စိတ်ပျက်ပြန်လေသည်။ သူ၏မျက်လုံးတစ်စုံသည်
အရိုးစုများထဲသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

“ငါလဲ သူတို့လိုပဲ သေတော့မယ်နဲ့ တူတယ်”

သူက အရိုးစုများကို ခရုကွက်လိုက်၏။ သူပေါင်းအရိုးစု
တစ်ဆယ့်သုံးခုရှိသည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။

သို့သော်အရိုးစုများအနက် အရိုးစုတစ်ခုက နံရံကိုမိ၍ ထိုင်
နေပြီး သိုက်ဂူ၏မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်နေသည့်
သို့ တွေ့ရသည်။

၁၄၈ ❀ မိုးကျော်သူ

ကျန်ရှိသော အရိုးစုတစ်ဆယ့်နှစ်ခုတို့မှာ လဲလျောင်းနေသောပုံဖြစ်နေ၏။

အတွေးတစ်ခုသည် သူ၏ဦးနှောက်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။

“ဒီအရိုးစုဟာ ဘာကြောင့် တခြားအရိုးစုနဲ့ မတူဘဲ ဖြစ်နေရတာလဲ”

သူက ဆက်၍စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဒီလူတွေဟာ အသက်မသေမီ ထွက်ပေါက်ရှာမတွေ့လို့ သေကုန်ကြတာပဲဖြစ်ရမယ်”

သူက ဆက်၍တွေးတောခဲ့လေသည်။

“ဒီထိုင်နေတဲ့ အရိုးစုဟာ ထွက်ပေါက်ကို တွေ့ပြီးလျက် သားနဲ့ အားအင်ကုန်ခန်းပြီး မထနိုင်လို့ သေသွားတာ ဖြစ်ရမယ်”

သူက တွေးရင်းတွေးရင်း စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာသည်။

“ငါလဲ သူတို့လို အသက်မသေမီ ထွက်ပေါက်ရှာမတွေ့လို့ ရှာရမယ်”

စောတုန်းဖိုးသည် ဤသို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် မြေပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်ပြီး လိုက်ဂူထဲမှ မည်သို့ထွက်ရမည်လမ်းကို စတင်စဉ်းစား တွေးတောနေတော့သည်။

မှောင်ခေးသံသာ သိုင်းကွန်ချာ(က) ❀ ၁၄၉

အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။ စောတုန်းဖိုးသည် ဦးနှောက်ကိုအစွမ်းကုန်အသုံးပြု၍ နည်းလမ်းမျိုးစုံ စဉ်းစားတွေးတောနေ၏။

သို့သော် အချိန်သာကုန်လွန်သွားသည်။ မည်သည့်နည်းလမ်းကိုမှ ရှာမတွေ့နိုင်သေးပါ။

သို့သော် သူသည် အားမလျော့ဘဲ ဆက်၍စဉ်းစားနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူသည် ထရပ်လိုက်ပြီး လိုက်ဂူတစ်ခုလုံးအား နေရာမလုပ် အသေးစိတ် လိုက်ကြည့်ရှုလေ့လာခဲ့သည်။ သို့သော်အောင် ထွက်နိုင်သော အပေါက်နှင့် ပတ်သက်သောအရာများ လုံးဝမတွေ့ရပါ။ သူသည် စိတ်ဓာတ် စတင်ကျလာလေသည်။

“မထူးတော့ပါဘူး၊ ဒီတစ်ခါ ငါဒီမှာပဲ အရိုးစုတစ်ဆယ့်လေးခုခွဲခြာက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

လိုက်ဂူတစ်ခုလုံးမှာ မှောင်မည်း၍နေ၏။ စောတုန်းဖိုးသည် အတွင်းအား အလွန်ကောင်းသော ခုတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

၁၅၀ ❀ ဝိနည်းသို့

ထို့ကြောင့် သူ၏ မျက်လုံးများသည် အမှောင်ထုကို
ဖော်ထုတ်ခြင်းနှင့် ဓမ္မိအင်္ဂါလည်း။

သို့သော်လည်း သူက ဤလိုက်နာသည့် ပီတိမိန့်သည်မှာ
မည်မျှအစိုပြည်သောလည်းကို သူက မခန့်မှန်းနိုင်ပါ။

သူ၏ ဝမ်းဗိုက်တစ်ခုလုံး အာရုံစိုက်မှုတစ်ခုလုံးသည်

သို့ကြောင့် သူသည် ဤလိုက်နာသည့် ရောက်ရှိနေသည်
မှာ အနည်းဆုံး နှစ်ရက်နှင့် နှစ်ည ခြံရံနေရာ ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့
သည်။

အစာမရှိ သောက်ရေမရှိ သူ့အဖို့ အားအင်တပြည့်
ဖြည်း ကျသွားလေ၏။ သူက အချိန်ကြာစွာ တောင့်ခိုင်ရန်
သူ့လုပ်ငန်းမှနှုတ်သမျှကို ရင်တန်ဖိုက်သည်။ ခြေပြင်ပေါ်၌
ရေခဲအားဖြင့် လဲလျောင်း၍နေသည်။

အချိန်မည်မျှ ကြာသွားမှန်းသိ၊ စောတုန်းမှီးသည် ထွက်
ပေါက်၍ ရွာပေမကွေ့သေးပါ။ တင်းသားနေသောစိတ်က
တပြည့်ဖြည်း မတင်းတဆနှင့်ကော့ပါ။

“ငါ့မေ့တော့မယ်လို့ ထင်ပါပြီ”

သူသည် ဖခင်အကြောင်းကို သတိရလာတော့သည်။

မှော်တေးသံသာ ဝိုင်းကွန်ချာ (တ) ❀ ၁၅၁

“ငါ့သေတာက အရေးကြီးတုန်းငါ့အားမေးတုတ် ရန်သူ
ကို လက်စားမချေနိုင်တာ စိတ်နှာတယ်”

သူသည် ပရေသံနတ်သမီးကို သတိရလာလေသည်။

“ဪ... ပရေသံနတ်သမီးနယ် မင်းကလေး ငါ့အနီး
အနားမှာရှိမယ်ဆိုရင် ငါ့သေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

စဉ်းစားရင်း စဉ်းစားရင်း သူ၏မျက်လုံးအံ့သည် အရိုးစု
ထဲသို့ အမှတ်မထင် ရောက်ရှိသွားလေသည်။ ရုတ်တရက်
အတုအမတ်ခံသည် သူ၏ဦးနှောက်ထဲသို့ ငါးဝင်လာပြန်လေ
သည်။

“သူက ဘာကြောင့် အပေါ်ကို ခေါင်းမော ကြည့်ရ
တာလဲ”

သူက ဆက်၍စဉ်းစားလိုက်သည်။

“သူက ဘာကိုကြည့်နေတာလဲ”

သူ၏ဦးနှောက်ထဲသို့ အလင်းရောင်တစ်ခု လွှမ်းမိုးပြန်
တိုးဝင်လာသည်။

သူက ထွက်ပေါက်ကို ကြည့်နေသော သူ့နှုတ်ခမ်း
ထဲသို့ လူငယ်တစ်ယောက် ခေါင်းမောနေသော အနုပညာတေးကို သေသံ
ချာချာကြည့်ပြီး သူ့လည်း ခေါင်းမော၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။

၁၅၂ ❀ မိုးကျော်သူ

သူ့ ရင်ထဲမှာ တစ်ချက်လှုပ်ရှားလာလေသည်။ အချိုးစုံခေါင်း
မော့နေသော နေရာတည်တန့် မျက်နှာကြက်မှာ ကြက်စာ
အရွယ်ခန့်ရှိသော အလုံးတစ်လုံးကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ဒီကျောက်တုံးအဖုလေးက ကျောက်တုံးဖွင့်တဲ့အပေါက်
ကလေး ဖြစ်နေမလား မသိဘူး”

သူက ဤသို့ခွေးမိလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုအဖု
ကလေးကို လက်ဝါးဖြင့် တွန်းလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း....”

လိုက်ဂူအမောက်ဝ ပွင့်သွားသည်။

လိုက်ဂူ၏မျက်နှာကြက်ပေါ်တွင် အပေါက်ကြီးတစ်ခု ပွင့်
သွားလေသည်။

အလင်းရောင်သည် လိုက်ဂူထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။ ဧရာ
တုးဖိုးက ဝမ်းသာသွားသည်။

သူသည် ထိုအပေါက်မှ ခုန်ထွက်ခဲ့လေသည်။

ဝမ်းဗိုက် အလွန်ဆာလောင်မှုတ်သိပ်နေသဖြင့် အနီးတွင်
ပေါက်နေသော သစ်သီးပင်မှ အသီးများကိုခူး၍ အားရပါးရ
စားလေသည်။

သူက စားသောက်ပြီးတော့မှ မြေပြင်ပေါ်၌ ထိုင်၍နား
နေလိုက်သည်။

မော်တေးသံသာ သိုင်းကွန်ချာ(တ) ❀ ၁၅၃

ထိုအချိန် လူရိပ်တစ်ခုသည် သူ့ ထံသို့ပြေးလွှားနေသည်ကို
ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသည်။

သူက ထရစ်လိုက်သည်။ လာနေသူအား ငြည့်လိုက်လေ
သည်။

သူသည် အနီးသို့ရောက်ရှိလာသည်။

ဇာပဝါနှင့် အကျည်းတန် မိန်းကလေးပင် ဖြစ်လေသည်။

သူက စိတ်သက်သာသွားလေသည်။

ဇာပဝါနှင့် မိန်းကလေးက သူ၏ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာ
သည်။

“ရှင်က တော်တော်အတင့်ရဲ့ပါလား၊ ဘာကိစ္စနှင့်လာ
တာလဲ”

စောတုးဖိုးက....

“အကြောင်းရှိလို့လာတာပါ”

သူက ပြန်ပေးလိုက်သည်။

“မင်းကော ဘာကိစ္စနှင့်လာတာလဲ”

ဇာပဝါနှင့်မိန်းကလေးက....

“လူပျောက်လို့ လိုက်ရှာနေတာ”

၁၅၄ စိုးကျော်သူ

စောတုန်းဖိုးက....

“တယ်ဘုလဲ”

ဇာပဝါနှင့် မိန်းကလေးက....

“မသိချင်စမ်းပါနဲ့”

သူမက ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ရှက်ကိစ္စ ဖြီးမြီလား”

စောတုန်းဖိုးက ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“မပြီးသေးဘူး”

ဇာပဝါနှင့် မိန်းကလေးက....

“ခါဖြင့် ကျွန်မအရင်သွားမယ်”

စောတုန်းဖိုးက....

“ခဏအင်းပြိုရနစ်လ ဆယ်ငါးရက်ချိန်းသွားတမခမနဲ့”

ဇာပဝါနက် မိန်းကလေးက....

“ခဏအင်းပြို စိတ်ချ၊ ရောက်အောင်လာခဲ့မယ်”

စကားဆုံးသွားသည်နှင့် သူမသည် ထိုနေရာမှမပြေးသွားလိုက်တော့ပါ။

“အထီးကျန်”

စောတုန်းဖိုးသည် ဝိညာဉ်သံလှောင်အား ခိုက်လံရွာရန် ကိုဥနုမှ ထွက်ခွာလိုက်သည်။

သူသည် ခြေလှမ်းတစ်ရာခန့် လွှာကပ်ကာ မိသားစုတောအုပ်ငယ်တစ်ခုအတွင်းမှာ တိတ်ခိုက်နေသော အသံဗဝများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ခဲ့ရသည်။

သူက ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားသည်။

“မိသားစုကြားထဲ အယ်သွားနိုင်လာပြန်ပြီလဲ”

သူကတော့ရင်း တောအုပ်ငယ်အနှီးသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်ရသည်။

တောအုပ်ငယ်အတွင်း၌ ဝိညာဉ်သံလှောင် လူက ယောက်အမြန်အလျှန် ခိုက်ခိုက်နေကြသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်လေသည်။

၁၅၆ ❀ မိုးကျော်သူ

သီလရှင်နှင့် တိုက်ခိုက်နေသူမှာ ဆံပင်မှတ်ဆိတ်များဖြူ
ဖွေးနေသော အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။

ထိုအဘိုးအို၏သိမ်းပဉ္စာမှာ မညှပ်ပါ။ သီလရှင်နှင့်လက်
ရည်တူ တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းရှိသည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။

“ဒီသူက ဘယ်သူများပါလိမ့်”

သူက ဤသို့တေးတောနေရင်း သီလရှင်၏အသံသွက်ပေါ်
လာသည်။

“ရပ်လိုက်”

သူမကပြောပြီး နောက်သို့ခြေလှမ်းနှစ်သွမ်းခန့်ဆုတ်လိုက်
သည်။

အဘိုးအိုက....

“သီလရှင် အချိုးပေးပြီသား”

သီလရှင်က....

စောတုန်းဖိုး ရပ်နေသောနေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြကာပြန်
ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟိုမှာ လူတစ်ယောက် ရပ်နေတာ မသိဘူးလား”

သူမကပြောပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

မှော်တေးသံသာသိုင်းကွန်ချာ(၁) ❀ ၁၅၇

“ဘယ်သူလဲ လာခဲ့စမ်း”

စောတုန်းဖိုးက တောအုပ်ဝယ်အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်သွား
လေသည်။

သီလရှင်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ စောတုန်းဖိုးအား တွေ့မြင်
လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြသွားလေသည်။

“ဒီသူငယ်က အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ လိုက်လံလာတာ ပီတိမိတာ
ကို ထွက်လာနိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အံ့သြစရာ ကောင်းပါတယ်”

သူမသည် စောတုန်းဖိုးအား အထင်မလေးငုံတော့ပါ။

“မင်းက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ထွက်လာနိုင်တာလဲ”

စောတုန်းဖိုးက ဒေါသကြီးစွာဖြင့်....

“ခင်ဗျားက သီလရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး တော်တော်
ရက်စက်တာပဲ”

၁၅၈ မိုးကျော်သူ

သီလချွန်က....

“နင်ဟာ ကံကောင်းလို့ မသေတာ၊ အေးအေး သေးသေးမနေဘူး၊ ရန်စလားပြန်ပြီလား”

စောတုံးဖိုးက....

“ကျုပ် ခမ်းတာကို မဖြောင့် ဒီဘောင်ကြားကို မီးရှို့ မယ်လို့ပြောခဲ့တာ မပေ ဘူး မတုတ်လား”

ထိုအချိန် အဘိုးအိုက ကြားပြန်လိုက်သည်။

“အင်းက ဘယ်သူလဲ၊ အသက်ယယ်ယံနဲ့ လေလုံးထွားလှ ချည်လား”

စောတုံးဖိုးက....

“ကျုပ်တို့ အားလုံးက သိုင်းသောကပဆမလို့ ခေါ်တယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား”

အဘိုးအိုက အားပါးအရ ရယ်ပေါလိုက်သည်။

“သိုင်းသောကပဆမဆိုတာ မင်းလား”

စောတုံးဖိုးက....

“ဟုတ်တယ်”

အဘိုးအိုက သူ့အားစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

မိုးကျော်သူသိုင်းကုန်ချာ(၈) ၁၅၉

“အေးတင်ပါ၊ မင်းကို ခေါ်တွေ့ချင်တာ”

စောတုံးဖိုးက မျက်မှောင်ကုတ်ဆွေးသေဝည်း

“တနေ့စွဲရှိလို့လဲ”

အဘိုးအိုက....

“ကျုပ် ဝေပည့်တစ်ယောက် အသတ်ခံ လိုက်ရတယ်၊ ဘယ်သူ့သတ်သွားတာလဲဆိုတာ ကျုပ် သိချင်တယ်”

စောတုံးဖိုးက....

“ပုန္ဒာမည်ကို ပြောစရာမလိုပါဘူး၊ ‘ယဟာ’ သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လျက်သားနဲ့ ပိုးခဲအင်္ဂါများကိုသာ အပြတ်စတ်တတ်တယ်”

စောတုံးဖိုးသည် ဘုံကျောင်းပျက် တစ်ခုဝန်းရံ ရောင်စုံမြေပုံတစ်စုံအလှနဲ့လိုက်ရပြီး အသက် သေးလုံး နေသော လူငယ်အား ခြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။

“ကျုပ် သိပါပြီ၊ သူ့ကို ဝတ်ရုံနီသိုင်းသမားက သတ်သွားတယ်လို့ ဆက်ကြားမိတယ်”

အဘိုးအိုက....

“အခု ဝတ်ရုံနီက ဘယ်မှာလဲ”

စောတုံးဖိုးက....

“ကုလဲ သေသွားပြီ”

၁၆၀ ❀ မိုးတျော်သူ

အဘိုးအိုက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဒီကိစ္စဟာ ပလ္လေသံ နတ်သမီးနဲ့ ပတ်သက်နေတာပဲ ဆိုတာ ငါ သိတယ်”

စောတုးဖိုးက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက စောတုးဖိုးအား အကဲခတ် ကြည့်လိုက် သည်။

“ပလ္လေသံနတ်သမီးကို မင်း သိလား”

စောတုးဖိုးက....

“သိတယ်”

အဘိုးအိုက....

“သူ့ အခု ဘယ်မှာလဲဆိုတာ ငင်းသိလား”

စောတုးဖိုးက....

“ခင်ဗျား အာလုပ်မလို့လဲ”

အဘိုးအိုက....

“ကျုပ်တပည့် အသတ်ခံရတာ သူ့ ကြောင့် ဖြစ်ရမယ်”

စောတုးဖိုးက....

“ခင်ဗျား သူ့ကို လက်စားချေမလို့လား”

အဘိုးအိုက....

မှော်တေးသံသာသိုင်းကုန်ချာ(တ) ❀ ၁၆၁

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်”

စောတုးဖိုးက ပြုံးစရာမရှိ။

အဘိုးအိုက....

“မင်းက ဘာပြုံးနေတာလဲ”

စောတုးဖိုးက....

“ခင်ဗျားက သူ့ကို နိုင်ပါ့မလား”

အဘိုးအိုက ရွေးသထွက်လာလေသည်။

“မင်း ငါ့ကို အထင်သေးနေသလား”

စောတုးဖိုးက....

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောပါ၊ ခါမှလဲ သူ့ကို ဘယ်မှာတွေ့မလဲဆိုတာ ပြောပြပါမယ်”

အဘိုးအိုက....

“ကျုပ်နှာမည်က တုကူးကျွ၊ အများကတော့ အထီး ကျန်လို့ခေါ်တယ်”

စောတုးဖိုးက....

“သူ့ကို တွေ့ချင်ရင် ခုနစ်လဆယ့်ငါးရက်မှာ တောင်ကုန်းမှာ တွေ့နိုင်တယ်”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

၁၆၂ ❀ မိုးကျော်သူ

“ကောင်းပြီ၊ မင်းကို နောက်မှပဲတွေ့ချဦးမယ်”

သူကပြောပြီး ထွက်ခွာသွားရန် ချာခနဲလှည့်ထွက်လိုက်သည်။

“ရပ်လိုက်”

သီလရှင်က ဟန်တားလိုက်သည်။

အစိုးထိုက် မျက်မှောင်ကုတ်သွားလေသည်။

“ကျုပ်၏ ဘာဖြစ်လို့ ဟားရတာလဲ”

သီလရှင်က....

“ဒီအောင်ကြားထဲ ရောက်လာတဲ့ လူမှန်သမျှ အသက်ရှင်ပြီး ထွက်တဲ့ထိုးစံးရှိသူတွေဆိုတာ မေ့နေပြီလား”

တတိယပိုင်းပြီး၏။

(စတုတ္ထပိုင်း ဇာတ်သိမ်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်)

မိုးကျော်သူ

မွှော်တေးသံသာ သိုင်းကွန်ချာ

(စတုတ္ထပိုင်း ဇာတ်သိမ်း)

“ဆယ်နှစ်ကြာခဲ့သော ရန်ငြိုး”

သီလရှင် ဟန့်တားလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်သောအခါ
အဘိုးအိုက သူမဘက်သို့လှည့်၍ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“သီလရှင်က ကျုပ်ကို ကားလိုရမယ်လို့ ဆင်သလား”

သီလရှင်က....

“ငါ့ရဲ့စွမ်းရည်ကို ရှင်သိပါတယ်”

သီလရှင်ကပြောရင်း ချိုင်းထောက်ဖြင့် အဘိုးအိုအား
စန့်လန့်ဖြတ် ရိုက်ချလိုက်သည်။

သီလရှင်၏ရိုက်ချက်သည် အလွန် ပြင်းထန်လှပေသည်။

အဘိုးအိုက လက်နက်မပါပါ။ သူ့က ဂုံးဝါးမယ့် ပေ
ပေါ်သို့ ခုန်တက်၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

၁၆၆ ❀ မိုးကျော်သူ

သုခိန္ဒာကိုယ်သည် လေထဲသို့ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် နှစ်ဖက်ကို တစ်ချက်ကွေးလိုက်ပြီး ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် အနေအထားဖြင့် သီလရှင်ဦးခေါင်းပေါ်သို့ လက်ဝဲခြေ ရိုက်ချလိုက်သည်။

သီလရှင်က နောက်သို့ ခြေသုံးလှမ်းခန့် ဆုတ်သွား၏။

အဘိုးအို၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေပေါ်သို့မကျဘဲ လေထဲမှာပင် သီလရှင်အား ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သီလရှင်က ချိုင်းထောက်ဖြင့် သိမ်းကွက်သုံးကွက်တိတ်တိုက်တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ အဘိုးအိုခန္ဓာကိုယ်သည် သီလရှင်ခေါင်းပေါ်မှ ကျော်လွှားသွားပြီး နောက်တစ်လံခန့်အကွာရောက်မှ မြေပေါ်သို့ ခြေချလိုက်သည်။

သီလရှင်က နောက်သို့လှည့်မကြည့်ဘဲ ချိုင်းထောက်ဖြင့် လက်နောက်ပြန်ခိုက်ချလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက နောက်ခြေနှစ်လှမ်းခန့် ဆုတ်သွားရှည်။

သီလရှင်က နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်လိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည်ဖြင့်စွဲရပ်နေကြပြီး တစ်ယောက်၏ အခြေအနေကို တစ်ယောက်က ရင်ကြည့်နေသည်။

သူတို့သည် တစ်ဖက်၏ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပြီး တိုက်ခိုက်ရန် အခွင့်ကောင်းယူ၍ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

မွန်စေးသံသာသိုင်းကုန်ချာ(၈) ❀ ၁၆၇

စောတူးဖိုးသည် သီလရှင်နှင့် အဘိုးအိုတို့ တိုက်ခိုက်သည်ကို ရင်ကြည့်နေ၏။ သီလရှင်၏ သိုင်းပညာ အလွန်အဆင့်မြင့်သည်ဟု သူသိရှိထားသည်။ အဘိုးအို၏ သိုင်းပညာမှာလည်း သီလရှင်ကဲ့သို့ အဆင့်မြင့်နေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ကြုံကွဲသို့ တိုက်ခိုက်နေသော အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး အချိန်အတန်ကြာ တိုက်ခိုက်ကြလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အဘိုးအိုနှင့် သီလရှင်တို့ ထပ်မံတိုက်ခိုက်ကြလေသည်။ သီလရှင်၏ တိုက်ကွက် ပြောင်းလဲသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ၏ချိုင်းထောက်သည် လေအဟုန်အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ထျင်လျင်မြန်မြန် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုကလည်း မနေ့ပေါ့၊ သူ၏လက်ဝဲ နှစ်ဖက်သည် အလျင်အမြန် တုံ့ပြန်လိုက်သောကြောင့် လက်ဝဲအင်္ဂါများသည် ပလူပူသွားလေသည်။

စောတူးဖိုးကကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ တစ်ချက် လှုပ်သွားသည်။ ထိုသိုင်းကွက်ကို သူက အမည်မသိသော လူငယ်မှ ဧည့်ဖူးခြင်းမှ ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလော့။

သူက ကြုံသို့ စဉ်းဘေးနေစဉ်မှာပင် ရည်လျားလွှား အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဝူး...ဝူး...ဝူး”

၁၆၈ ❀ မိုးကျော်သူ

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံသည် ကြည်လင်ပြီး ကျယ်လောင်လှပေ၏။ သီလရှင်က တိုက်ခိုက်ရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်လိုက်သည်။ အဘိုးအိုကလည်း နောက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်း ခန့်ဆုတ်၍ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

အသံဆုံးသွားသည်နှင့် လူရိပ်တစ်ခုသည် လေထဲမှာ လွင့် မျောလာသည့်အလား သီလရှင်နှင့် အဘိုးအိုတို့ တိုက်ခိုက် နေသောနေရာသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

စောထူးဖိုးသည် ထိုလူအားမြင်တွေ့ရသောအခါ အံ့ဩ သွားသည်။ ထိုလူမှာ အနက်ရောင်ဘဝါဖြင့် ဖုံးတားသော အကျည်းတန်မပင် ဖြစ်လေသည်။

အကျည်းတန်မလေးသည် ရောက်လာသည်။ ရောက်လာ လာချင်း မပြောမဆိုဘဲ လက်ထဲမှ ငွေပလွေဖ်ဖြင့် အဘိုးအို အား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံလိုက်ရသဖြင့် ကမန်းကတန်း နောက်သို့ ဆုတ်သွားရလေ သည်။

မေ့ရဲစားသံသာ သိုင်းကွန်ချာ(၁) ❀ ၁၆၉

အကျည်းတန်မလေးက ရွှေသို့တိုးလိုက်ပြီး ဆက်၍တိုက် ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ရပ်လိုက်”

အဘိုးအိုက ဟန်တားလိုက်သည်။ အကျည်းတန်မလေး သည် ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားသည်။

အဘိုးအိုက အကျည်းတန်မလေးအား စိုက်ကြည့်လိုက် သည်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

အကျည်းတန်မလေးက ...

“ကျွန်ုပ်က လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်တုန်းက သွေး ကြွေးကို လာတောင်းတာ”

အဘိုးအိုက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး၊ နင် ငါ့ကို သိသလား”

အကျည်းတန်မလေးက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ထူမ၏ရယ်မောသံသည် ဝိုသ်နှင့်တူလှလေသည်။ အကျည်း တန်မလေးက ရယ်မောပြီးနောက် အဘိုးအိုအား လက်ညှိုး ထိုး၍...

၁၇၀ ❀ မိုးကျော်သူ

“ကျွန်မရှင်ကို လိုက်ရှာနေတာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ သွားပြီ။ ရှင်ဟာ အထီးကျန် တူကူးကျ ဖြစ်သွားဆို့တာ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိတာပေါ့”

အဘိုးအိုက....

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က အထီးကျန် တူကူးကျပါ၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့ ဘာရန်ငြိုးမိလို့လဲ ပြောပါ”

အကျည်းတန်မလေးက....

“စိတ်ဗူး ပြောကို ပြောပြပါမယ်”

သူမ၏အသံသည် အလွန်ခံပြင်းသောသံသီ ဖြစ်နေသည်။

တောင်ကြားအဝမှအသံများ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာ လေသည်။

သီလရှင်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

“ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး၊ ဒီကနေ့ ငါ့ရဲ့ တောင်ကြား လူက ကျွန်းကျော်လာတဲ့သူ နေည်းပါလာ”

• မှော်စေးသံသာ သိုင်းကွန်ချာ(၈) ❀ ၁၇၁

သီလရှင်သည် သူ၏တပည့်လေးနှစ်ယောက်အားအမိန့် ပေးလိုက်သည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် သွားကြည့်ကြခမ်း၊ လာတဲ့လူတွေ မဝင်စေနဲ့”

မိန်းကလေး နှစ်ယောက်က ပြိုင်ဘက် ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ တောင်ကြားအပေါက်ဝရံနဲ့သို့ ပြေးလွှား သွားလေသည်။

အကျည်းတန်မလေးက အဘိုးအိုအား လက်ညှိုးထိုး၍....

“ရှင်မှတ်မိအောင် ပြောပြလိုက်ဦးမယ်၊ လူနဲ့ခွဲတဲ့ ဆယ် နှစ်က ရှင်တို့ လူစုလူဝေးနဲ့ ကျွန်မတို့ မိသားစုတစ်စုလုံး သတ်သွားကြတယ်၊ ရှင် မှတ်မိသေးလား”

အဘိုးအိုက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ငါက လူစုလူဝေးနဲ့ ဟုတ်လား”

အကျည်းတန်မလေးက....

“ဟုတ်တယ်”

အဘိုးအိုက....

“သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ ခြောက်သလား”

အကျည်းတန်မလေးက....

“ကျွန်မ အသည်းဝှံ့အောင် မှတ်သားတယ်၊ မမှတ်မိဘဲ နေပါ့မလား”

၁၇၂ မိုးကျော်သူ

အဘိုးအိုက...

“ပြောစမ်း၊ သူတို့ နာမည်တွေကို”

အကျည်းတန်မလေးက....

“စိတ်ချ ဖြောင့်ပြမယ်”

သူမက လူသိသမား၏ အမည်များကို ပြောပြလိုက်
လေသည်။

“သူတို့ထဲမှာ ဝတ်ရုံမည်း တစ်ယောက်ပါတယ်”

သူမကဆက်၍....

“နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်မ သူ့ကိုလိုက်ရှာနေမှန်း သတိရ
သွားလို့ ဝတ်ရုံနက်ကို ပြောင်းလဲလိုက်တယ်”

သူမက ဆက်၍ပြောလိုက်သည်။

“ကျန်တဲ့ လူများကတော့ ချန်းပင်လယ်မှ ဓားဝိဇ္ဇာ၊
ထန်းစန်းနဂါးနဲ့ သဲကန္တာမှ ဓားတစ်လက်တို့ ပါဝင်ကြ
ပါတယ်”

အဘိုးအိုက နားထောင်ရင်း နားထောင်ရင်း မျက်လုံး
များ ပြူးကျယ်လာသည်။

“နင်တို့ မိသားစုက ဘယ်သူတွေလဲ”

အကျည်းတန်မလေးက....

မှော်တေးသံသာ သိုင်းကွန်ချာ(စ) ၁၇၃

“ရှေ့တောင်ပံသိမ်းငှက်၊ ကဲ....သိပြီလား”

အဘိုးအိုက မျက်နှာကွက်ခနဲပွက်သွားလေသည်။

“ဒါဖြင့် ရှေ့တောင်ပံ သိမ်းငှက်ဟာ နင့် အဖေလား”

အကျည်းတန်မိန်းကလေးက....

“ဟုတ်တယ်”

သူမက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မလိုက်ရှာနေတာ နှစ်ပေါင်း တော်တော်
ကြာပြီ၊ အခုမှပဲ....”

သူမ စကားမဆုံးမီ တောင်ကြားပြင်ပမှ ဆူညံသော
အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

သီလရှင်က စောစောစောစော တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး
နောက် တောင်ကြားအပေါက်ဝဘက်သို့ ပြေးလွှားထွက်ခွာ
သွားလေသည်။

အကျည်းတန်မလေးသည် အဘိုးအိုအား ထမ်းသွား
ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ အဘိုးအိုက ဝံ့ဖြင့်တိုက်ခိုက်
လိုက်သည်။

၁၇၄ ❀ မိုးကျော်သူ

သူသည် နောက်ကြောင်းအေးသွားစေရန် အကျည်းတန်
မလေးအား အသေသတ်မှ ဖြစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏ သိုင်းကွက်ဆိုင်းမှာ အတွင်းအားဖြင့်
ပုံဖိုးထားလေသည်။

သူ စိတ်ဆင်ထားသည်မှာ အများဆုံး သိုင်းကွက် ဆယ်
ကွက်မှာ အကျည်းတန်မိန်းကလေးအား အသေသတ်လိမ့်
မည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

သို့သော်...

အထီးကျန်အဘိုးအိုသည် အကျည်းတန်မလေးနှင့် သိုင်း
ကွက် ဆယ်ကွက်ခန့် ယှဉ်မြိုင်လာမိသောအခါ သူသည်
အကျည်းတန်မလေးအပေါ် အထင်သေးမိခဲ့သည်ကို မှား
ယွင်းနေကြောင်း ကောင်းစွာနားလည်လိုက်သည်။

သူသည် အတွင်းအားကိုစုစည်းလိုက်ပြီး အကျည်းတန်မ
လေးအား တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ သူတို့နှစ်ယောက်၏ တိုက်ခိုက်
မှုသည် ပီ၍ပီ၍ ပြင်းထန်လာလေသည်။

စောတုန်းဖိုးသည် အတန်ကြာရပ်ကြည့်နေ၏။

အဘိုးအိုနှင့် အကျည်းတန်မလေးတို့၏တိုက်ကွက်များကို
ကြည့်ကာ ပညာများစွာ ရရှိခဲ့လေသည်။

သူသည် အာရုံစူးစိုက်စွာကြည့်နေစဉ် ရုတ်တရက် တောင်
ကြားအဝေးကွက်မှ အော်ဟစ်သောအသံများ တိုက်ခိုက်သော

မော်စေးသံသာသိုင်းကွန်ချာ(ပ) ❀ ၁၇၅

အသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားမိလိုက်
လေသည်။

“ဒီကနေ့ တောင်ကြားလာတဲ့သူ များလှချည်လား။”

သူသည် တယ်သူတယ်ဝါ ဖြစ်သည်ကို သိလိုသဖြင့်
တောင်ကြားလမ်းအဝှံရှိရာသို့ ပြေးလွှားသွားလေသည်။

“ဝေလငါးကျွန်းရှင်”

စောတုံးဖိုးသည် တောင်ကြားဝင်ပေါက်အနီးသို့ ပြေးလွှားရောက်ရှိလာလေသည်။

ဝိညာဉ်တောင်ကြားသီလရှင်သည့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်နှင့် တိုက်ခိုက်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်လေသည်။

သူက မပြောမဆိုဘဲ တိုက်ခိုက်နေသောကြားသို့ ထိုးဝင်လွှားလေသည်။

တိုက်ခိုက်နေကြသော အဘိုးအိုနှင့် သီလရှင်တို့သည် ကမန်းကတန်း နောက်ဆုတ်သွားကြလေသည်။

အဘိုးအိုက စောတုံးဖိုးအား အော်ငေါက်လိုက်သည်။
“မင်းက သေချင်လို့လား”

စောတုံးဖိုးက သူ့အား လှည့်မကြည့်ပါ။
သူက သီလရှင်အား ကြည့်ပြီး မေးလိုက်လေသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ၊ သီလရှင်ရွံ့ရန်သူလား”

သီလရှင်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး”

အဘိုးအိုက....

“ဒီမွှာသူငယ်၊ မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ နောက်ဆုတ်”

စောတုံးဖိုးက....

“ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီကိုင်ကျွန်းကျော်ဝင်ရောက်လာသလဲ”

အဘိုးအိုက....

“ကျုပ်တို့ အားလုံးက အာကာမင်းလွှို ခေတ်ယ်၊ သီလရှင်ဆီကိုလာခဲ့တာ၊ ကျွန်းကျော်ဖို့ဟုတ်ဘူး၊ ခုဆူးနှေးစရာရှိလို့ပါ”

စောတုံးဖိုးသည် ထိုစကား ကြား လိုက်သော အခါ နောက်သို့ဆုတ်၍ ရပ်လိုက်လေသည်။

၁၇၈ မိုးကျော်သူ

အဘိုးအိုအာကာမင်းသည် သီလရှင်အား လေသံပျော့
ပျော့ဖြင့်....

“အယ်လိုလဲ သီလရှင်၊ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းချုပ်ကတော့ ကျုပ်
တို့ သေသေချာချာ မှာလိုက်ပါတယ်”

သူ၏စကားမဆုံးမီ သီလရှင်က ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“ဝေလစားကျွန်းရှင်ကို ပြန်ပြောလိုက်ပါ။ ကျွန်မက
အယ်ဂိုဏ်းမှစ၍ အယ်ကက်ကိုမှမပါဘူး။ ခါကြောင်လဲ
ဒီတောင်ကြားမှာ အေးအေးဆေးဆေးနေရတာပါ”

အဘိုးအိုအာကာမင်းက....

“စဉ်းစားပါဦး သီလရှင်၊ ဝေလစားကျွန်းရှင်ကတော့
သီလရှင်ကို သူ့ဂိုဏ်းထဲဝင်ဖို့ စီအိတ်ဆန်နေပါတယ်”

သီလရှင်က ခေါင်းခါငြိမ်းလိုက်သည်။

“တော်ပြီ ဆက်မပြောနဲ့၊ ကျွန်မလက်မခံဘူးလို့ ပြော
လိုက်”

အဘိုးအိုအာကာမင်း၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဒေါသရောင်
သမ်းလာလေသည်။

“ကျုပ်ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောလို့မှမရရင်....”

သူက စကားတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်ထားလိုက်သည်။

သီလရှင်က မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

မှော်တေးသံသာ ဆိုင်းကွန်ချာ(၉) ၁၇၉

“ဟဲ့လေ၊ ရှင်က ကျွန်မကိုအင်အားသုံးမလို့လား”

အဘိုးအိုအာကာမင်းက....

“ဝမ်းနည်းမိတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့သီလ
ရှင်ကို ခေါ်သွားရမှာပဲ”

သူသည် ပြောပြီတိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သီလရှင်ကလည်း တုံ့ပြန်ရန် အသင့်ငြိမ်းသွားသည်။ ထို
အချိန်မှစ၍ ပစ္စလူသံပေါ်ထွက်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ
သည်။

ပစ္စလူသံသည် ငြိမ်ညောင်းစွာ သင်းပျံ့လာလေသည်။ ထို
ပစ္စလူသံသည် အသံခင်းသောနေရာမှ ထွက်ပေါ်လာသော
ကြောင့် အားလုံးက သဲသဲသာ ကြားနိုင်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် သီလရှင်၏မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ဘိသည် မျက်
နှာ တစ်ခုလုံးဖြင့် ဖွေးသွားကာ ရပ်တည်၍မရနိုင်ဘဲ ပြောပေ
သည့် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

စောတုန်းဖိုးကလည်း အတွင်းအားကိုအသုံးပြုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းထားရသည်။

သီလရှင်နှင့် အဘိုးအိုအာကာမင်းတို့မှာလည်း မြေပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်ပြီး အတွင်းအားဖြင့် ပလ္လေသံအား ကာကွယ်နိုင်ရန် စောင့်ခံထားလေသည်။ ပလ္လေသံသည် တဖြည်းဖြည်း အသံတိုးသွားလေသည်။

နောက်ဆုံး လုံးဝတိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ ထိုအခါ ကျမှ စောတုန်းဖိုးအပါအဝင် သီလရှင်နှင့် အဘိုးအိုအာကာမင်းတို့က သက်သာလာကြပြီး မတ်တတ်ရပ်နိုင်လေသည်။

အဘိုးအိုအာကာမင်းက နဖူးပေါ်မှချွေးများကို ဆပ်ချလိုက်သည်။

လေပူတစ်ချက် ရှည်လျားစွာချလိုက်သည်။

“ပလ္လေသံရင်သွားလို့ တော်ပါသေးရဲ့”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သီလရှင်ကလည်း နဖူးပေါ်မှချွေးများကို သပ်ချနေရ၏။ သူမသည် မြေပေါ်မှာ ထဲလျောင်းနေကြသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်အား ဆေးလုံးများကို တိုက်ကျွေးလိုက်ရလေသည်။

အဘိုးအိုအာကာမင်းက....

“ပလ္လေသံနှုတ်သမီး ရောက်လာတာနဲ့တူတယ်”

သီလရှင်က....

“ဟုတ်မှာပေါ့”

သူမက အလွန်စိုးရိမ်မိသွားလေသည်။

“ပလ္လေသံနှုတ်သမီး ဘာကိုစွန့် ဒီကိုရောက်သတာလဲ”

သူမက ယင်းသို့တေးတောနေစဉ် လူရိပ်တစ်ခုသည် လျင်မြန်စွာ လွင့်မျောရောက်ရှိလာလေသည်။

အဘိုးအိုအာကာမင်းနှင့် သီလရှင်တို့က ပြိုင်ဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

လက်ထဲမှာ ပလ္လေတစ်ချောင်းကိုင်သျှက် ဗျက်နာကို ဇာပဝါနာနှင့် ဖုံးအုပ်ထားသော မိန်းကလေးသည် သူတို့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

စောတုန်းဖိုးသည် ထိုမိန်းကလေးအား ဖြင်တော့ရသော အခါ မျက်မှောင်ကြုံလာသွားလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ အကျည်းတန် မိန်းကလေးပင် ဖြစ်နေ၏။ အကျည်းတန် မိန်းကလေးက စောတုန်းဖိုးအား ခေါ်ဝေါ်တတ်လိုက်သည်။

၁၈၂ ❀ မိုးကျော်ဆူ

“ကျွန်တော်တို့တော့ ပြီးသွားပြီ”

စောတုံးဖိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

“အထီးကျန် သေသွားပြီဟုတ်လား”

အကျည်းတန် မိန်းကလေးက ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မက မေတနာနဲ့ လေလွင့်စိညာရှင်တစ်
ပုဂ္ဂိုလ် မှတ်ပြပါတယ်၊ သူက ဆီးအောင်နားမထောင်နိုင်ဘဲ
သေသွားတာမရှိဘူး”

စောတုံးဖိုးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“နင်ကတော့ ဆန္ဒပြည့်ဝသွားပြီပေါ့နော်”

အကျည်းတန်မလေးက....

“ဟုတ်တယ်၊ နှစ်ပေါင်းဆယ်နှစ်ပတ်ကြီးစားခဲ့တာအတွက်
ကြိုးစားရတိုင်းနပ်ပါပြီ”

သူမသည် အဘိုးအို အာကာမင်းဘား လှည့်ကြည့်လိုက်
သည်။

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ သီလရှင်ရဲ့ ဧည့်သည်လား”

အာကာမင်းက အဖြေမပေးပါ။

သီလရှင်က....

“သူက ဧည့်သည်မဟုတ်ဘူး”

အကျည်းတန်မိန်းကလေးက....

မွှော်တေးသံသာသိုင်းကွန်ချာ(၈) ❀ ၁၈၃

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် မောင်းထုတ်တာလဲ”

အာကာမင်းက....

“ကျုပ်ကို ဝေလငါးကျွန်းရှင်က လွှတ်လိုက်တာပါ”

သီလရှင်က....

“ငါ့လက်မခံဘူးလို့ ပြောလိုက်၊ အခုချက်ခင်းပြန်တော့”

အာကာမင်းက....

“ကျုပ်က မေတနာနဲ့ ပြောပါရအေး ခင်ဗျားက လက်
မခံဘူးဆိုရင် တစ်နေ့ နောင်တရလိမ့်မယ်”

သီလရှင်က “ပါးစင်ဝိတ်ထားသည်။”

အကျည်းတန်မလေးက အာကာမင်းဘား လက်ထဲ
ပလွေကို ထောင်ပြလိုက်သည်။

“ရှင် မသွားခင်သေးဘူးဆိုရင် ကျွန်မ သီချင်းတစ်ပု
ဗ္ဗတ်ပြမယ်”

အာကာမင်း၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပွင့်သွားလေသည်။

“ကျုပ် သွားပါမယ်”

သူက သီလရှင်အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ခုနစ်လ တစ်ဆယ်ငါးရက်မှာ ခင်ဗျားပဲ နဂါးတောင်
ကျွန်း ရောက်လာမှာပါ၊ အဲဒီကျမှ ပြောပြသေးတာပေါ့”

၁၈၄ ❀ မိုးကျော်သူ

သူသည် စကားဆုံးသွားသည်နှင့် လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေသည်။

အာကာမင်းသည် မြင့်ကူင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ အကျည်းတန်မိန်းကလေးက သီလရှင်အား လက်အုပ်ချီ၍ ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“ကျွန်မ အခုလိုတောင်ကြားထဲကိုကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာတာ မလွဲမရှောင်သာလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ခုင့်လွှတ်ပါလို့ ထောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

သီလရှင်က....

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ ဒကာမလေးက သီလရှင်အတွက် ကူညီပေးတာကိုလဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အကျည်းတန်မိန်းကလေးက စောတုံးဖိုးအက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“သိုင်းလောကပထမ....ကျွန်မသွားမယ်၊ ခုနစ်လတစ်ဆယ့်ငါးရက်မှ ပြန်ဆုံကြမယ်”

၁၈၅ ❀ မော်တေးသံသာ သိုင်းကွန်ချာ(၁)

သူမသည် စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားသည်။

သီလရှင်သည် အကျည်းတန်မလေး၏ ထက်မြက်သော ကိုယ်စော့ပညာကို ရွှေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် အလွန်အံ့ဩသွားလေသည်။

စောတုံးဖိုးသည် သီလရှင်အပေါ် ကျေနပ်မှုမရှိသော်လည်း ဆူ့မှ ဖခင်သေဆုံးရသည့် အကြောင်းကို သိချင်လို၍ သည်းခံခဲ့လေသည်။

သီလရှင်က ဆူ့အား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းရဲ့နာမည်က သိုင်းလောကပထမ ဟုတ်လား”

စောတုံးဖိုးက....

“ဒါက အသိမိတ်ဆွေများက ခေါ်တွင်သေးပါ။ ကျုပ်နာမည်မဟုတ်ပါဘူး”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

၁၈၆ ❀ မိုးကျော်သူ

“ဆရာလေးကို ပြောရဦးမယ်၊ ကျွန်တော် ဒီတောင် ကြားထဲကို ရောက်လာတာ အရေးကြီးတဲ့ စကားတစ်ခွန်း မေးချင်လို့ပါ”

သီလရှင်က....

“မေးနိုင်ပါတယ်”

စောတုံးဖိုးက....

“သံမဏိနဂါး ဘာကြောင့် သေသွားရတာသလဲ၊ သူ့ကို သတ်တဲ့သူက ဘယ်သူလဲ”

သီလရှင်က စောတုံးဖိုးအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒကာလေးဟာ သံမဏိနဂါးရဲ့ သားလား”

စောတုံးဖိုးက....

“ဟုတ်ပါတယ်”

သီလရှင်၏မျက်နှာ ကျက်ခနဲပျက်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း မျက်နှာထားကို ပြင်လိုက်သည်။ပြီး....

“ခီလတင်းကိုတော့ ငါကြားခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့်ဖြစ်တယ်၊ ဘယ်သူက သတ်ဖယ်ဆိုတာ ငါ့ဆီ သေသေချာချာ မသိဘူးကွယ်”

စောတုံးဖိုးက စိတ်ငေါက်ကျသွားလေသည်။

မွန်စကားသံသာ သိုင်းကွန်ချာ(စ) ❀ ၁၈၇

“ဝါဖြင့် ဘယ်သူသိသလဲဆိုတာ လမ်းညွှန်ပေးပါ”

သီလရှင်က အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်လေသည်။

“ဗီတကြောင်းကို သိချင်ရင် တစ်ယောက်တည်းရှိတယ်၊ သူ့နာမည်ကတော့ အများက အရက်သိုင်းသမား တု ဆင်းလို့ ခေါ်ကြတယ်”

စောတုံးဖိုးက ဝမ်းနည်းလာမိသည်။

“ခက်တာက သူ့ကို ဘယ်လိုက်ရှာခွင့်နဲ့ မသိဘူး၊ လမ်းညွှန်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့် အဖို့ အများဆုံး အကျိုးရှိနိုင်ပါတယ်”

သီလရှင်က....

“ငါ့ဒီအားတာကတော့ လူရယ်၊ ဒနက်တစ်ယောက်ရယ်၊ ဒကာလေးအဖေရဲ့ အလွန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်တယ်”

စောတုံးဖိုးက ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“အဲဒီအခြားတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ပါလိမ့်”

သီလရှင်က....

“သူ့နာမည်ကို ကျွန်မ မသိဘူး၊ သူက သေသွားပြီဆို ပြောသိကြားတယ်”

သီလရှင်က စကားဆက်လိုက်သည်။

၁၈၈ ❀ မိုးကျော်သူ

“အရက်သိုင်းသမားကတော့ သက်ရှိထင်ရှားရှိသေးတယ် ဆိုတာတော့ သတင်းကြားတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းအဖေဖေသေ သွားတဲ့နောက်မှာ သိုင်းလောကမှာ သူ့ရဲ့ခြေရာတွေပျောက် သွားတယ်”

စောတုန်းဖိုးက....

“ကျွန်တော် အဖေ အသတ်ခံရတာ အကြောင်း တစ်ခုခု တော့ ရှိမှာ သေချာတယ်၊ ဆရာလေးသိရင် ပြောပြပေးပါ လား၊ ဒါမှလဲကျွန်တော်က ဒီသဲလွန်စကိုအခြေခံပြီး စုံစမ်း ရင် ပိုလွယ်ပါတယ်”

သီလရှင်က....

“နင့်အဖေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်း အနည်းအကျဉ်းပဲ သိတယ်”

သူမသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီးမှ စကားဆက်လိုက် သည်။

“မင်း အဖေဟာ အဖြူရောင်သိုင်းသမား မဟုတ်ဘူး၊ အမည်းရောင်သိုင်းသမားလဲ မဟုတ်ဘူး၊ သူက ကိုယ်စိတ် ထင်တဲ့အတိုင်း မှန်သည်ဖြစ်စေ၊ မှားသည်ဖြစ်စေ သုပ် ထာတ်တဲ့ လူစားမျိုး”

စောတုန်းဖိုးက ဂရုတစိုက် နားထောင်သည်။

သီလရှင်က ဆက်၍ပြောပြသည်။

မှော်တေးသံသာ သိုင်းကုန်ချာ(၈) ❀ ၁၈၉

“ဒါကြောင့် သူ့မှာ ရန်သူတွေ ဝိုင်းနေတာပဲ”

စောတုန်းဖိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

“ဆက်ပြောပါဦး ကျွန်တော်ကို”

သီလရှင်က....

“သူ့အလို အသတ်ခံရတာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကြောင့် ဖြစ်တယ်လို့ ကြားသိရတယ်”

စောတုန်းဖိုးက....

“ဘယ်လို လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ ဆရာလေး သိသလား”

သီလရှင်က ခေါင်းခါငြင်းသည်။

“ကျုပ်မသိဘူး၊ သိုင်းလောကမှာ ထိပ်သီးဂိုဏ်းအဖွဲ့ ကိုးဖွဲ့တို့ကသာသိတယ်လို့လဲ ဇာများကပြောသံကြားရတယ်”

စောတုန်းဖိုးက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“သိုင်းလောက ထိပ်သီးဂိုဏ်းကိုးဖွဲ့ ဟုတ်သား”

သီလရှင်က....

“အတိအကျတော့ ကျုပ်လဲ တပ်အပ်မပြောနိုင်ဘူး”

စောတုန်းဖိုးသည် ဉာဏ်ကောင်းသောလူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သီလရှင်က မပတ်သက်ချင်၍ ဤသို့ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ် သည်ကို နားလည်လိုက်သည်။

၁၉၀ ❀ မိုးကျော်သူ

စောတုန်းဖိုးက မချီပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“အခုဆိုပြောပြသာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါ”

သီလရှင်က....

“ဧကာလေး၊ အခု ဘယ်သွားမလဲ”

စောတုန်းဖိုးက....

“အချိန်ရမယ့်ဆိုရင် အဲဒီဂိုဏ်းကို ခိုဏ်းရုံဝိုင်းချုပ်တွေ ဆီကို သွားစုံစမ်းပါဦးမယ်”

သီလရှင်၏ ရင်ထဲတွင် တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်။

“ဒီမှာ ဧကာလေး၊ ကျုပ်ပြောပြခယ်၊ ဘယ်အရာမျိုး မဆို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်လုပ်တာ ပျိုပြီး ကောင်းပါစာယ်”

စောတုန်းဖိုးက....

“ဟုတ်ကဲ့ဟဲ့၊ ဆရာလေး”

သီလရှင်သည် သူမ၏အိတ်ထဲမှ ပုလဲသုံးတစ်လုံး ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဧကာလေးဟာ စိတ်ကောင်းနဲ့လုံးကောင်းရှိတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်စာယ်၊ ဒါ့ကြောင့် အဆိပ်ပြီးတဲ့ ပုလဲသုံးလေးကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါမယ်”

မှော်တေးသီသာ သိုင်းကုန်ချာ(စ) ❀ ၁၉၁

စောတုန်းဖိုးက ပုလဲသုံးကို လှမ်းယူသွားပြီး လက်အောက်ချိ၍ ဂီရုပြေလိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာလေး၊ ချစ်ခင်တဲ့ ကို သွားခွင့်ပြုပါ”

လူထည် ပုလဲသုံးကို နှုတ်ရှောင်သွားလေလေထဲ ထည့်၍ သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် စိညာဉ်တောင်ကြားမှ ပျက်ခွာသွားလေသည်။

ယခု သူ၏ဘဝသည် နားခိုရာ နေရာမရှိ၊

အိမ်ပြန်ရန်မခွင့်လည်း အိမ်မရှိ၊

ရေထဲမှာ လွင့်မျောနေသော ဗေဒါနှင့်ကလေးသည် မဟုတ်ပါလော့။

ယခု သူသည် သူ့ဖခင် သေဆုံးသည့်ကြောင်းကို သိရှိထားသော အရက်သမား သိုင်းသမားကို အလွန်တွေ့ချင်နေ၏။

သို့သော် အရက်သမား သိုင်းသမားကို မည်သည့်နေရာသွား၍ ရှာဖွေရမည်နည်း။

သူသည် တွေးရင်း တွေးရင်း မိမိကံဒေသော ဘဝကို စိတ်နာမိလာလေသည်။

“အခု ငါ့ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

သူက ဤသို့ စဉ်းစားပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ငါအခု ခြေဦးတည့်ရာသွားလို့ဖြစ်ဘူး၊ ထိပ်သီးဂိုဏ်းတစ်ခုခုရှိရာကိုသွားပြီး စုံစမ်းရင်ကောင်းမယ်”

သူက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ထို့နောက် ခြေဦးတည့်ရာသို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

“ဗေဒါက ဝံ”

စောတုန်းဖိုးသည် ဝိညာဉ်တောင်ကြားမှ ထွက်လာပြီး ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် လျှောက်သွားလေသည်။

သူသည် တစ်ဆက်တည်း လီပေါင်းငါးလီခန့် ရောက်ရှိလာသောအခါ လမ်းဘေးရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်ပြီး အနားယူနေသည်။

ယခု သူသည် မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် ဝိညာဉ်တောင်ကြားထဲသို့ စွန့်စွန့်စာ့စားရောက်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် သူသိလိုသည့် အချက်များကို တိတိကျကျ မရခဲ့ပါ။

ယခု သူက မည်သည့်နေရာသို့ ဆက်သွားရပါမည်နည်း။ သူက ဆွေရင်း စိတ်ဓာတ်ကျလာလေသည်။

“ရို့ကြုံးမြို့တော်”

ရို့ကြုံးမြို့တော်သည် မြို့ကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်။
 အသွန်သည်ကားအသား မြို့တော်တစ်မြို့လည်းဖြစ်သည်။
 မွန်းတည့်ချိန် ဖြစ်သည်။
 လမ်းမပေါ်၌ လမ်းသွားလမ်းလာများ စည်ကားလျက်
 ရှိနေသေး၏။
 စောတုံးဖိုးသည် ရို့ကြုံးမြို့တော်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာလေ
 သည်။
 သူသည် ဝမ်းဗိုက်ဆာလောင်နေသဖြင့် ညနေစာ စား
 သောကဲ့ရဲ့ စားသောက်ဆိုင်များကို လိုက်လံရှာဖွေနေ၏။

မိတ်ဆက် စားသောက်ဆိုင်။

မိတ်ဆက် စားသောက်ဆိုင်သည် အသွန်ကြီးကျယ်ခမ်း
နားသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖြစ်သည်။

စောတုံးဖိုးက ထိုဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ဆိုင်လှလှတစ်ယောက်က သူ့အား ဆီးကြိုလိုက်လေ
သည်။

“ကြွပေါ့ အစွဲကိုလေး၊ အောက်ထပ်မှာ လှပြည့်နေပြီ
အပေါ်ထပ်တို့ကြွပေါ့”

စောတုံးဖိုးသည် ဆိုင်လှလှညွှန်ပြရာ လှေကားရှိရာသို့
လှောက်သွားပြီး အပေါ်သို့တက်သွားလေသည်။

အပေါ်ထပ်မှာကျယ်ခန်းပြီး အလွန်သန့်ရှင်းနေ၏။

သူက နားနေရင်း အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်လိုက်
သည်။

ထို့နောက် ခရီးဆက်ရန် အောက်သို့ပြန်ဆင်းလာလေ
သည်။

သူသည် လှေကားထစ် လေးဝါးထစ်ခန့် ဆင်းသွားရာ
အခါ အပေါ်တက်လာသော လူတစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိရန်
သိသိကသေးသာ လိုလေသည်။

ထိုလူမှာ အသက် လေးဆယ်ခန့်ရှိပြီဟု ထင်ရလေသည်။

၁၉၆ ❖ မိုးကျော်သူ

သူက စောတုံးဖိုးအား ပြုံးပြရင်း လမ်းဖယ်ပေးလိုက်သည်။

စောတုံးဖိုးက အောက်သို့ဆင်းလာလေသည်။

သူသည် ထမင်းဖိုးပေးရန် ငွေသိမ်းစားပွဲရှိရာသို့ရောက်ခဲ့လာလေသည်။

သူပေးသောငွေကို ငွေသိမ်းသူက လက်မခံဘဲ ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုလေးက စားပွဲအမှတ်သုံးက ညွှတ်သည် မဟုတ်လား”

စောတုံးဖိုးက....

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်လောက်ကျသလဲ”

ငွေသိမ်းသူက....

“ခုနကပဲ အစ်ကိုလေးရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကပေးခဲ့သွားပါပြီ”

စောတုံးဖိုးက အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

ခုသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီး မိမိအတွက်ငွေချေပေးသွားသောလူမှာ လှေကားအတက်အဆင်းတွင် သိသိကလေးတိုက်မိရန် ဖြစ်သွားသောလူပင်ဖြစ်ရမည်ဟု ချက်ချင်းနားလည်လိုက်သည်။

မော်တေးသံသာ သိုင်းကွန်ချာ(၁) ❖ ၁၉၇

သူသည် အပေါ်ထပ်သို့ ကမန်းကတန်း ပြေးဘက်သွားလေသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံးကို မျက်လုံးဖြင့် ရှာဖွေကြည့်သည်။

ထိုလူ၏အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရတော့ပါ။

စောတုံးဖိုးက အောက်သို့ပြန်ဆင်းလာလေသည်။

သူသည် စားသောက်ဆိုင်မှထွက်လာပြီး ခြေတည့်ရာ လျှောက်သွားရင်း သူ၏ရင်ထဲတွင် မေးခွန်းများစွာ ဖြစ်လာလေသည်။

“ဒီလူက ဘယ်သူလဲ”

“သူက ဘာကြောင့် ငါ့အတွက် ထမင်းဖိုးပေးသွားရတာလဲ”

“သူနဲ့ ငါနဲ့ တစ်ခါမှလဲမတွေ့ဆုံခဲ့ဖူးဘူး၊ ဘာရည်ရှိလဲ၊ ချက်ရှိလို့ အခုလိုလုပ်ရတာလဲ”

၁၉၈ မိုးကျော်သူ

လူသည် မေးခွန်းများစွာထုတ်ပြီး အခြေခံချစ်မရပါ။
သူက ဆက်လက်လျှောက်သွားရင်း ထိုလူ၏အကြောင်း
ကို အလွန်စိတ်ဝင်စားနေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် မြင်းခွာအံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြား
လိုက်ရလေသည်။

လမ်းသွားလမ်းလာသော လူများသည် အဘိုးဘိုးရှောင်
ဖမ်းနေကြလေသည်။

စောတုံးဖိုးလည်း လမ်းဘေးသို့ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်
သည်။

မောင်းနှင်လာသော မြင်းကိုလည်း လှည့်ကြည့်မိလိုက်
သည်။

သူက အံ့အားသင့်သွားလေသည်။
အကြောင်းမှာ...

မြင်းပေါ်မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပါရှိလာသည်ကို
တွေ့မြင်လိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့သော် မိချီအိမ်သွားသည်မှာ ထိုမြင်းပေါ်မှ မိန်း
ကလေးသည် သက်ခြေလိပ်ပြာဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သက်ခြေလိပ်ပြာက သူ့အား မြင်တွေ့သွားလေသည်။
သူက ဦးပြလိုက်ပြီး မြင်းကိုရပ်ဘဲ ဆက်လက်မောင်း
နှင် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

မောင်းစားသံသာသိုင်းကွန်ဇွန် (၁၆) ၁၉၉

စောတုံးဖိုးသည် သက်ခြေလိပ်ပြာက သူ့အား မြီးပြ
သွားသည်ဖြစ်သော်လည်း မြင်းကိုရပ်စဲနိုင်ရန် ဆက်
လက်ထွက်ခွာသွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ
လေသည်။

သူက သက်ခြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ဆက်သက်လျှောက်
သွားရန် တန်ပြင်လိုက်သည်။

သူ၏လက်တစ်ဖက်သည် အဖုတ်မဖုတ် မောင်းဘီအိတ်
ထဲသို့ ထိုးထားလိုက်ရာ စက္ကလုံးတစ်လုံးကိုထုတ်၍ ဖြန့်ကြည့်
လိုက်သည်။

ထိုစက္ကလုံးပေါ်၌ စာနှစ်ကြောင်း ရေးထားသွားသည်ကို
တွေ့ရလေသည်။

သူက ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ...

“ခါးပိုက်နှိုက် သတိထားပါ”

“ပစ္စည်းပါသွားလိမ့်မယ်”

စက္ကလုံးပေါ်၌ နာမည်ပေါ်ပြထားခြင်း မရှိပါ။
စောတုံးဖိုးရပ်ထဲတွင် ထိတ်နစ် ဖြစ်သွားလေသည်။

မိမိအိတ်ထဲသို့ ဤစက္ကလုံးလုံးကလေး ထိုးထည့်လာသည်
ကို မိမိက လုံးဝမသိပါ။

ထိုလူသည် မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။

၂၀၀ ❀ မိုးကျော်သူ

သူက စဉ်းစားခြင်းမင်မပြုဘဲ စားသောက်ဆိုင်တွင်တွေ့ဆုံ
ခဲ့ရသူပင်ဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

သူက မိမိ၏ ဘယ်ဘက်အိတ်ကို နှိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
ရောင်စုံမြေပုံ ကောင်းစွာရှိနေသေးသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်
စိတ်သက်သာရာရသွားလေသည်။

စောတုန်းမိုးသည်ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ ဆက်လက်လျှောက်
သွားနေ၏။

“လူပုအဘိုးအို”

စောတုန်းမိုးသည် ဝိညာဉ်တောင်ကြားမှ ထွက်ခွာလာခဲ့
လေပြီ။

တစ်လနီးပါးခန့်မျှ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

လူသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လမ်းပေါ်၌သာ လျှောက်နေ
သည်။

သူ၏စိတ်ထဲတွင် မည်သည့်နေရာသွားမည် ကို မဆုံးဖြတ်
ခဲ့ပါ။

သူလျှောက်လာသော လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် သူ့
အား ခြေရာခံလိုက်သောလူဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ခဲ့
ရပါ။

ဤသို့ဆိုလျှင် မိမိအား အဘယ်ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ သတိ
ပေးစာများ ပေးခဲ့ပါသနည်း။

ယခု သူသည် အာဝဇ်နစ်ရတုတွက် စိတ်မောနေရ၏။
တစ်စုံတစ်ခုက မိမိမခင်အတွက် လူသတ်ကောင်ကို
ဖော်ထုတ်ပြီး ထက်စားချေရန်ဖြစ်သည်။

ကျန်စာဝန်တစ်ခုမှာမူ ဆရာ၏မာကြားချက်အရရောင်စုံ
ခြေဖုံအား ပြန်လည်ရယူရန်ဖြစ်သည်။

သူက တွေးတောရင်း ဆက်လက် လျှောက်သွားရာ
ဇုတ်ဘရက် နှင့် ရွှေကပ်လိမ့်အကွာသို့ လှည့်တစ်ခု သွားခန့်
ပေါ်လာသည်ကို မြင်တွေ့သိုက်ရလေသည်။

စောတူးဖိုးက နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်သွားလေ
သည်။

ရောက်ရှိလာသူအား ကြည့်လိုက်လေသည်။
အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

လေးပေခန့် အရှည်သာရှိသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။

ထိုအဘိုးအိုသည် ဆံပင်နှင့် မှတ်ဆိတ်ခမ္ဘားများ ဖြူဖွေး
နေ၏။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် စူးရှတောက်ပသည်။

စောတူးဖိုးက သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုက သူ့အား စိုက်ကြည့်နေ၏။

အသုံးအိုက စတင်မေးလိုက်သည်။

“ဓတ ...မင်းက သိုင်းလောကပထမ ဟုတ်လား။”

စောတူးဖိုးက...

“ထုတ်တယ်”

အဘိုးအိုက...

“မင်းမှာ ရောင်စုံမြေဖုံလေးပိုင်း တစ်ပိုင်းရထားတယ်လို့
သိရတယ်၊ ဟုတ်လား။”

စောတူးဖိုးက...

“ဟုတ်တယ်”

အဘိုးအိုက...

“ကောင်းပြီ၊ အဲဒီမြေဖုံတစ်ပိုင်းကို အပြန်လက်ထဲအ
လိုက်ပါ”

စောတူးဖိုးက မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက အယ်ဘုလား၊ ဘာကြောင့် ခြေဖုံပေးရမှာလဲ”

“ထား...ထား...ထား”

ထိုအချိန်မှာပင် ရယ်မောသံများ ထွက် ပေါ်လာလေ၏။

လူငါးယောက်သည် ရွှေဆင့် နောက်ဆင့် ပြေးလွှား
ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

၂၀၄ မိုးကျော်သူ

ထိုလူဝါးယောက်အနက် သုံးယောက်မှာ အဘိုးအိုများ
ဖြစ်ကြသည်။

တစ်ယောက်မှာ ဓားကို ကျောပိုးလွယ်ထားသော လူငယ်
တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

စောတုံးဖိုးသည် နောက်ဆုံးမှ ရောက်လာသောလူအား
မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ အလွန် အံ့ဩသွားလေသည်။

ထိုလူမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သက်ခြွေလိပ်ပြာပင်ဖြစ်သည်။

စောတုံးဖိုးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ သက်ခြွေလိပ်ပြာရောက်
လာသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ စိုက်ကြည့်လိုက်လေ
သည်။

သက်ခြွေလိပ်ပြာမှာမူ သူ့အားလှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ လူငယ်
ထံသို့ သွေ့သွေးသွားပြီး ပခုံးချင်းယှဉ်၍ ရပ်လိုက်လေသည်။

မော်တေးသံသာ သိုင်းကွန်ချာ(စ) ၂၀၅

သူတို့နှစ်ယောက်၏ပုံစံမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိသည်ကို
တွေ့ရလေသည်။

စောတုံးဖိုးရှင်ထဲတွင် ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားမှုတစ်ခု
ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

သက်ခြွေလိပ်ပြာ ခွဲခွာသွားစဉ်က ရေးသားထားခဲ့သော
စာကို ပြန်လည်သတိရလာလေသည်။

သူက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး
နေရာမှ ထွက်ခွာသွားရန် ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်သည်။

“ခဏနေပါဦးလေ”

သက်ခြွေလိပ်ပြာကပြောရင်း စောတုံးဖိုး၏သွားလမ်းကို
ဖြတ်၍ပိတ်ဆို့ထားလိုက်သည်။

စောတုံးဖိုးက ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားလေသည်။

သက်ခြွေလိပ်ပြာသည် သူ့ရှေ့သို့ရောက်လာလေသည်။

“ဆိုင်းလောကပထမ... ရောင်စုံမြင့်ကို ထုတ်ပေးလိုက်
ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

၂၀၆ ❀ မိုးကျော်သူ

စောထူးမိုးက မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီမှာသက်ခြေလိပ်ပြာ...မင်းက ဝါဒပေါ်မှာ အဆက်ကယ်တဲ့ကျေးဇူးရှိတယ်၊ တခြားမာဆိုကျုပ်နားထောင်မယ်၊ ဒီရောင်စုံမြေပုံကို ကျုပ်ဆရာက ဘယ်သူ့လက်ထဲမှ မရောက်စေဘူးလို့ သေချာမှာထားတဲ့အတွက် ကျုပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးနိုင်ဘူး”

သက်ခြေလိပ်ပြာက ပါးစပ်စိတ်ထားလိုက်လေသည်။

စောထူးမိုးက...

“တစ်ချိန်တုန်းက မင်းနဲ့ ဝါဒဟာ ခပ်မင်းရင်းနှီးခဲ့ကြတယ်၊ မင်းနဲ့ ဝါဒ အဆက်ပြတ်သွားမယ် ဆိုခင်တောင် ဝါဒစိတ်ထဲမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီးစိတ်က ရှိနေသေးတယ်၊ မင်းလိပ်ရိပ်မယ်လို့ ထင်မိတယ်”

သက်ခြေလိပ်ပြာက စကားလုံးပေါ်တော့ပါ။

စောထူးမိုးက...

“ကျေးဇူးပြုပြီး လမ်းဖယ်ပေးပါ”

သက်ခြေလိပ်ပြာ၏ရင်ထဲတွင် လိုက်လွှဲစွာ ခံစားလာမိလေသည်။

သူမသည် ဒေါင်းငုံ့၍ နောက်သို့ဆုတ်သွားလေသည်။

မှော်စေးသံသာ သိုင်းကုန်ချာ(၆) ❀ ၂၀၇

စောထူးမိုးသည် ကျန်လူများကို တစ်ချင်းချင်းကြည့်လိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေတို့က ရောင်စုံမြေပုံလိုချင်လို့ ကျုပ် သိရှိရောက်လာကြတာ မတုတ်လား”

လူပုဒ်အဘိုးအိုက...

“ဟုတ်တယ်”

စောထူးမိုးက...

“ကျုပ်မပေးနိုင်ပါဘူး၊ ဝါပေမယ် အပြတ်တစ်ခုတော့ ပေးချင်တယ်”

လူပုဒ်အဘိုးအိုက...

“ပြောပါလေ”

စောထူးမိုးက...

“လာမယ်၊ ခုနစ်လ ဆယ်ခါးရက်နေ့မှာပေါ့၊ တောင်ကုန်းမှာ ရောင်စုံမြေပုံ ရရှိသားတဲ့လူအားလုံး ဒုက္ခရောက်ကြမယ်၊ ခင်ဗျားတို့လိုချင်တယ်ဆိုရင် အဲဒီနေ့ အဲဒီနေ့ကို ရောက်အောင် လာခဲ့ကြပါ”

လူပုဒ်အဘိုးအိုက မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“အပိုစကားမပြောနဲ့၊ မင်းလက်ထဲက ပြည်ကို ပေးမလား၊ မေးဘူးလား၊ ဝါပေပြော”

၂၀၈ ❀ မိုးကျော်သူ

စောတုန်းမိုးက ခေါင်းခါယမိုးလိုက်သည်။

“မပေးဘူး”

လူပုအဘိုးအိုက....

“မင်းမပေးဘူးဆိုရင် ငါ့ရဲ့လက်ဝါးဒဏ်ကို ခံရလိမ့်မယ်”

စောတုန်းမိုးက....

“စမ်းကြည့်ပါလားဗျာ”

လူပုအဘိုးအိုက မဲပြုံးပြုံးလှိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ”

သူသည် လက်ဝါးနှစ်ဖက်သို့ အတွင်းအား စုစည်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် စောတုန်းမိုးရှေ့သို့ တိုးဝင်သွားပြီးလက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် တုန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

စောတုန်းမိုးက အသင့်ပြင်ထားပြီးဖြစ်ရာလက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ခံပေးလိုက်သည်။

“ဗိုတ်”

လက်ဝါးနှစ်ဖက် ထိမုန်သွားသည်နှင့် လူပုအဘိုးအို၏ ခြေလှမ်းသည် နောက်သို့ သုံးလှမ်းခန့် ဆုတ်သွားလေသည်။

သူသည် အသက်ငယ်ရွယ်သူဖြစ်သော စောတုန်းမိုးက ဤအတွင်းအားဖြင့် ထန်သည်ကို အံ့သြသွားလေသည်။

နောင်တေးသံသာ ဆိုင်းကွန်ချာ(စ) ❀ ၂၀၉

စောတုန်းမိုးကလည်း နောက်သို့ သုံးလှမ်းခန့် ဆုတ်သွားရလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျန်ရှိသော အဘိုးအိုနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်သည် စောတုန်းမိုးထံ ချဉ်းကပ်လာပြီး လက်ဝါးခုတ် သုံးချက်ဆင့်၍ လျှင်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ စောတုန်းမိုးက ရှောင်ထိမ်းရန်ပင် အချိန်ခဏလိုက်တော့ပါ။

ထိုအချိန်မှာပင် အော်ငေါက်သံကပ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဝီလိုအနိုင်မကျင့်နဲ့”

ထိုအသံနှင့်အတူ လူရိုက်တစ်ခုသည် လျင်တစ်ပြက် စောတုန်းမိုးနှင့် အဘိုးအိုကြားသို့ တိုးဝင်လာပြီး အဘိုးအို၏ရိုက်ချက်များကို ခံပေးလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုက နောက်သို့ ဆုတ်သွားရလေသည်။

စောတုန်းမိုးနှင့်တကွ အားလုံးသောလူများသည် ရွတ်တရုတ် ရောက်လာသောလူအား ကြည့်မိကြလေသည်။

အသက် လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသော လူငယ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူ၏မျက်နှာမှာ လူငယ်မျက်နှာပမာ ဖြူရွေးပြီး သွေးရောင် မရှိပါ။

စောတုန်းမိုးက ထိုလူအား ကောင်းစွာမှတ်မိလိုက်သည်။

မိတ်ဆက်စားသောက်ဆိုင်တွင် မိမိ၏သမီး ဒီးကို ပေးခဲ့ချသွားသောလူပင် ဖြစ်နေ၏။

၂၁၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ထိုလူသည် မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။
သူက အဘယ်ကြောင့် မိမိအား ဝင်ရောက်ကူညီနေပါ
သနည်း။

ထိုအချိန်တွင် သက်ခြွေလိပ်ပြာ၏အနီးတွင် ရပ်နေသော
လူငယ်က ထိုလူ၏ရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။
“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဗျ”
သူက စတင်ခေးလိုက်လေသည်။
ထိုသူက အေးတိအေးစက်အသံဖြင့်...
“မင်းက ဝေလင်းကျွန်းရှင်မို့သား၊ ပင်လယ်မင်းသား
လေး စုမာရန် မဟုတ်လား”
ထိုလူငယ်သည် ဝေလင်းကျွန်းရှင်၏သားဖြစ်သူ စုမာရန်
ပင် ဖြစ်လေသည်။
သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်နာမည်ကိုသိနေမှတော့ မိနေရာက
အမြန်ဆုံးထွက်သွားတာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်”
ထိုလူက....

မောင်တေးသံသာ သိုင်းကွန်ချာ(၈) ❀ ၂၁၁

“မင်းက တော်တော်စေတည်းတဲ့ သူငယ်ပါလား၊ မင်း
အပြာနဲ့ မင်းအဖေကိုယ်တိုင်လာရင်တောင် ခါက အရေး
လုပ်ဘူး”

“ခြွေ....”
စုမာရန်က ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။
ထိုအချိန် သက်ခြွေလိပ်ပြာက ထိုလူနှင့်စုမာရန်နှင့်ယောက်
ကြားထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

“သိုင်းလောကပထမနဲ့ ရှင်နဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေ
သလဲ”

ထိုလူက....
“နှင်ခေးစရာ မလိုဘူး”
သက်ခြွေလိပ်ပြာက ဒေါသထွက်လာလေသည်။
သူမသည် အဆိပ်သေပွင့်တစ်ဆုပ်ကိုဆုပ်၍ ထိုလူ၏ခေါင်း
ပေါ်သို့ မိုး၍ကြဲချလိုက်သည်။

ထိုလူက ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုပါ။
သူ၏လက်ဝဲခြေဖက်သည် ရဟတိငယ်တစ်ခုပေး လှည့်
တစ်ခါထုတ်လိုက်ရာ အဆိပ်သေပွင့်များသည် သက်ခြွေလိပ်ပြာ
ထံသို့ ပြန်လွင့်သွားလေသည်။

သက်ခြွေလိပ်ပြာက ထိခံနေဖြစ်သွားသည်။
သူမသည် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုခု လှုပ်ရှားလိုက်ပြီး နောက်
သို့ တစ်လှည့်ဆုတ်၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

၂၁၂ ❀ မိုးကျော်သူ

အခွင့်ကောင်းကို ချောင်းနေသော လူပုဒ်အားကိုးသည် စောတုန်းဖိုးထံသို့ လျှပ်တစ်မြက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

စောတုန်းဖိုးက ကစန်းကစန်း ထက်ဝါးဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

လက်ဝါးချင်း ဆုံမိသွားသောအခါ...

“ဟယ်...”

ထုတ်နှစ်ယောက်သည် နှောက်သို့ ခြေဆုံးလှမ်း ပြင်စုစုတ်သွားရလေသည်။

ထိုအချိန် ရခိုင်ပြည်နေသော အဘိုးတို့ နှစ်ယောက်က ပြိုင်တရောက်လားပြီး စောတုန်းဖိုးအား ညှပ်ဖူးညှပ်ပီဖီဖီ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

“ရပ်လိုက်”

ထိုလူ၏အသံသည် ဟိန်းထွက်သွားလေသည်။

အဘိုးတို့နှင့်ယောက်နှင့် လူပုဒ်အားကိုးသည် တိုက်ခိုက်ရာမှ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

ထိုအချိန် စမာရန်က ထိုလူအား အလင်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ထိုလူကလည်း ကျောပေါ်မှစားတို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ ဝေလငါးကျွန်းရဲ့ ဓားပညာ အစတော်လေး ထက်အထံလို့ ကြားသိရတယ်၊ တစ်နေ့တော့ စမ်းကြည့်ရဦးမယ်”

မောင်စားသံသာ သိုင်းကုန်ချာ(၈) ❀ ၂၁၃

စကားဆုံးသွားသည်နှင့် သူသည် စမာရန်အား ပြန်သည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သိုင်းကုန်ချာစက်မျှသာ ဗျဉ်ပြင်လိုက်သည်။

စမာရန်က နောက်ဆုတ်သွားရလေသည်။

ထိုသူက ဆက်မတိုက်တော့ဘဲ ဓားကို ခြန်ငါးဖိုက်သည်။

သူသည် စမာရန်နှင့် အစိုးအို သုံးယောက်တို့အား တစ်ချက်ဝေ ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး ကျုပ်ကို ဝိုင်းတိုက်ဘာလောင် နိုင်မယ်လို့ မထင်ကြနဲ့”

သူက ချေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ကို ကျုပ်က မတိုက်ချင်ဘူး၊ တစ်နေ့ရဲ့ တစ်ချိန်ရဲ့ မင်းတို့ရဲ့ ဝေလငါးကျွန်း ဓားပညာကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စာလေ့လာမယ်၊ ဒါကြောင့် အားလုံးပြန်ကြပါ”

အဘိုးတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အသီးသီး ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

ထိုသူက စောတုန်းဖိုးကိုယ် နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ခြံဝင်းထဲမှာ မက်မုံသီးများ ပြည့်ကျပ်စွာ သီးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူက ဓတ်ဝန်းကွင်းတစ်ခုလုံးကို မေးကြည့်လိုက်သည်။
ခြံစောင့်တစ်ယောက်တလေကိုမှ မတွေ့ရပါ။

သူက မနေနိုင်တော့ဘဲ မက်မုံသီးများကိုခူး၍ အဝစား
သောက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခြံဝင်းထဲမှ ထွက်လာပြီး အရိပ်များထူထပ်
သော သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပင်စည်
ကို ကျောမို့၍ မျက်လွှာချပြီး အနားယူလိုက်သည်။

“သံယောဇဉ်”

စောတုးဖိုးသည် ခြေဦးတည်ရာသို့ လျှောက်သွားလေ
သည်။

သူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင်ပြည့်နေသောတာဝန်များကို တစ်ခုမှ
ပြီးမြောက်အောင် မဆောင်ရွက်ဘေးပါ။

ထို့ကြောင့် သူ၏စိတ်ထဲမှာ မကြည်မလင်ဖြစ်နေသည်။
သူသည် အတန်ကြာ လျှောက်လာသည့်အခါ ခေါင်း
မေး၍ ရှေ့သို့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုနေရာသည် အသီးပင်များ စိုက်ပျိုးထားသော ခြံဝင်း
တစ်ခုဖြစ်နေသည်။

သူက အနည်းငယ် ညောင်းညာလာသဖြင့် ထိုအသီးပင်
ခြံရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

စောတုးဖိုးသည် မျက်လွှာချပြီးအနားယူနေသော်လည်း
သူ၏ဦးနှောက်မှာ အနားမယူနိုင်ဘဲ ထွေရှာလေးပါးကို တွေး
တောနေလေသည်။

သူက ယင်းသို့ တွေးရင်း တွေးရင်း ရှေးဦးစွာ မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်၏မျက်နှာကို ဖြင်ယောင်လာလေသည်။

သူ၏ဇနီးလောင်း ချိုကွေ့ဟူး၏မျက်နှာ ဖြစ်လေသည်။
သူသည် ချိုကွေ့ဟူးအား အထင်လွှဲ၍ ရှင်းပြခြင်း

ပင်မခွဲဘဲ ပါးရိုက်လွှတ်လိုက်သည်ကိုတွေးရင်း စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ရလေသည်။

၂၀၆ မိုးကျော်သူ

“သုရှင်းပြတာကို ငါ့လက်မခံတာ ငါ့အများ၊ သူ့ အခု အယ်မရာများ နောက်နေမိလိမ့်၊ သူ့ကို ငါ အယ်လိုက်ရှာ ရမလဲ”

သူက ယင်းသို့ စိတ်မကောင်းစွာတောင်းခံရင်း မျက်ရည်ခဲ လာသည်။

“ငါ့တာဝန်ပြီးသွားရင် သူ့ကိုလိုက်ရှာပြီး တောင်းပန် ရမယ်”

သူက ဤသို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုနောက် သူသည် ပလွေသိနတ်သမီးကို သတိရလာ သည်။

အစတုန်းကဆိုလျှင် ပလွေသိနတ်သမီးက ရက်ရက်စက် စက် လူသတ်တာကိုတွေ့ရသဖြင့် သူမအပေါ် အလွန်မုန်းတီး ခဲ့သည်။

နောင်တွင် သူမ၏ရင်နှင့်ဖူးယဉ်က ဆိုးသည့်အကြောင်းကို သိရှိလာသောအခါ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာပြီး သူမအား ခွင့်လွှတ်လိုက်လေသည်။

ပလွေသိနတ်သမီးက သူ့အား အကြိမ်ကြိမ်ကူညီခဲ့သူကို ဆီရှိပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်မင်မိလာသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သံယောဇဉ် ကြီး သွယ်တန်းလာသည်။

စောတုန်းမှီးသည့် တွေးရင်းတော့ရင်း ဆက်ခြေလိပ်ပြာကို သတိရလာလေသည်။

မှော်တေးသံသာ သိုင်းကုန်ချာ(၈) ၂၁၇

ဆက်ခြေလိပ်ပြာသည် လူတစ်ယောက်ကို ရက်ရက်စက် စက် သတ်ရဲသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူက/အစက အလွန်မုန်းတီးခဲ့သည်။

နောင်တွင် သူမက မိမိအသက်ကိုကယ်ခဲ့ပြီး အကြိမ်ကြိမ် ကူညီပေးခဲ့သည်။

သို့သော် သူမသက်ခြေလိပ်ပြာရဲ့စေတနာကို လက်မခံပါ။ သူမအပေါ် အထင်သေးခဲ့သည်။

နိုင်ငံထက်စီးင်း ပြောဆိုခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး မိမိ၏ လက်ဝါးချက်ကြောင့် သူမ ခုတ်ရာ ပြင်းအန်စွာရပြီး လဲကျခဲ့သည်ကို လှည့်မကြည့်ခဲ့ပါ။

သူက ဤအကြောင်းကို ပြန်လည်တွေးမိလိုင်း နောင်တ ကြီးစွာ ရမိလေသည်။

ယခု သက်ခြေလိပ်ပြာက မသေပါ။

တစ်စုံတစ်ယောက်က သူမအား ကယ်တင် လိုက်လေ သည်။

သူမအား ကယ်တင်လိုက်သူမှာ ဝေဇာကြီးကုန်းခွင်ခံ သားပင် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သက်ခြေလိပ်ပြာသည် ဝေဇာကြီးကုန်းခွင်ခံ ဂိုဏ်းသို့ ရောက်ရှိသွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု နားလည်လိုက်သည်။

သူသည် ယင်းသို့ တွေးဆော့နေဆဲအခါ လူသိတစ် ယယ့် သူ့ထံသို့ ပြေးလွှားလာနေသည်ကို မြင်တွေ့ရတတ် လေသည်။

“ မမျှော်လင့်ခဲ့သောနေ့ငြိုး ”

စောတုံးဖိုးသည် လူရိပ်တစ်ခု သူ့ထံသို့ ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ထကြည့်လိုက်သည်။ ထိုလူရိပ်သည် အနီးသို့ရောက်ရှိလာသောအခါ အံ့အားသင့်သွားသည်။

အကျည်းတန်မလေးပင် ဖြစ်သည်။

အကျည်းတန်မလေးက သူ့ရွေးကွင်းရင်လိုက်လေသည်။

စောတုံးဖိုးက ထရပ်လိုက်သည်။

သူ့နှုတ်ဆက်ရန် ပါးစပ်ဟလိုက်သည်။

အကျည်းတန်မလေးက သူ့အားမုန်းတီးသော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်နေရင်း....

“ရှင့်ကို တွေ့ရတာ အတော်ပဲ”

စောတုံးဖိုးက...

“ကိစ္စရှိလို့လား”

အကျည်းတန်မလေးက....

“ဟုတ်တယ်”

သူမရဲ့ အသံသည် အေးစိမ့်ပြီးပြတ်သားလှပေသည်။

စောတုံးဖိုးက မျက်မှောင်ကုတ်သွားလေသည်။

“ပြောပါဦး၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

အကျည်းတန်မလေးက...

“လက်မသတ်တော့ ရှင်ဟာ ကျွန်မတို့ တစ်အိမ်ဆုံးကို သတ်သွားတဲ့ သူ့ထဲမှာပါရှိတဲ့ သဲကန္တာရ ဓားတစ်လက်ရဲ့ သားကိုး”

စောတုံးဖိုးက ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“အယ်လို၊ ဆက်ပြောပါဦး”

အကျည်းတန် မိန်းကလေးက....

“ကျွန်မတို့ မိသားစု တစ်ခုလုံး သတ်သွားတဲ့ အထဲမှာ ရှင်အဖေ လူယုတ်မာလဲပါတယ်”

စောတုံးဖိုးသည် မမျှော်လင့်သောစကား ကြားရသောအခါ အလွန်အံ့ဩသွားသည်။

ထူးက ခေါင်းတွင်တွင်ခါလိုက်သည်။

“မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်အဖေဟာ ဒီလို လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး”

အကျည်းတန်မလေးက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စကို ကျွန်မက အားလုံးစုံစမ်းပြီးပါပြီ။ ရှင် ငြင်းမယ်လို့ ကြံခဲ့”

စောတုန်းဖိုးက ဒေါသထောင်းခနဲထွက်လာသည်။

“ကျုပ်အဖေကို မစော်ကားနဲ့”

အကျည်းတန်မလေးက သူမ၏ ပခံလျှာကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“စကားမပွားနဲ့၊ ဒီကနေ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ မိသားစုအတွက် လက်စားချေရမယ်”

သူမသည် စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ပလေသံနှင့် စောတုန်းဖိုးအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

စောတုန်းဖိုးက မိမိ၏ ဖခင်အပေါ် မတရားစွာပစ်ခတ်လာသည်ကို ခံမြင်းလာသဖြင့် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် သိုင်းသုံးကွက်ခန့် ယှဉ်ပြိုင်လာသောအခါ...

“ရပ်လိုက်”

ရှုတ်တရက် မိန်းကလေး၏ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရလေသည်။

လူရိုမိတစ်ယောက်သည် လျှင်မြန်စွာ ရောက်ရှိလာပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကြားသို့ တိုးဝင်လာလေသည်။

ထိုလူမှာ ပလေသံနတ်သမီးမင်းဖြစ်လေသည်။

ပလေသံနတ်သမီးသည် စောတုန်းဖိုး၏နံတေးသို့ ဝင်ရောက်ရန်တန်လိုက်သည်။

အကျည်းတန်မလေးက သူတို့နှစ်ယောက်အား မျှတသုံးဖြင့် ခိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမက စောတုန်းဖိုးအား လက်ညှိုးထိုးပြချိန်...

“ရှင်မှာ စစ်ကူရှောက်လာလို့ ကျွန်မက ပြီး မတိုက်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ထစ်နေနေ တစ်ခိုက်ခိုက် ရှင်ကိုလက်စားမယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းမှတ်ထားပါ”

သူမသည် စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်လျှပ်ရှားလိုက်ပြီး ထွက်ခွာကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

ပလေသံနတ်သမီးသည် အကျည်းတန်မလေးနှင့် တိုက်ခိုက်ဆွဲပစ်ပါ။

သူမက စောတုန်းဖိုးအား ထည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“သူက ဘာကြောင့် ရှင်ကို လက်စားပစ်တာနဲ့လဲ”

စောတုန်းဖိုးက အမှန်တရားကို ဖွင့်ဟပြောသည်။

၂၂၂ ❀ မိုးကျော်သူ

“ကျုပ်ကို အထင်လွဲလို့ပေါ့?”

ပလ္လေသံနတ်သမီးသည် စောတုန်းဖိုးက မပြောလို၍၊ ဖိုးကွယ်ထားသည်ကို နားလည်သော်လည်း စောဒက မတက်ပါ။

သူကယင်းဆွီပြောရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာသည်။ အကျည်းတန်မပေးခဲ့သောစာအုပ်ငယ်ကို ထုတ်၍ ပလ္လေသံနတ်သမီးအား ပေးလိုက်လေသည်။

ပလ္လေသံနတ်သမီးက စာအုပ်ငယ်ကို လှမ်းယူပြီး ကြည့်လိုက်ရာ အလွန်အံ့ဩဝမ်းသာသွားသည်။

“ဟယ်.....ငါအခိုးခံရတဲ့ သိုင်းကျမ်းပါလား။”

သူက စောတုန်းဖိုးဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး....

“ဒီသိုင်းကျမ်း ဘယ်ကပြန်ရလာတာလဲဟင်”

စောတုန်းဖိုးက လီဆယ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“အကျည်းတန်မလေးဆီက ကျခဲ့တာ”

ပလ္လေသံနတ်သမီးက မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ဖြင့် စာအုပ်ငယ်ကို သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

စောတုန်းဖိုးက....

“ခါနဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်ကဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

ပလ္လေသံနတ်သမီးက....

“ကျွန်ုပ်တို့စုရပ်တစ်ခုရှိလို့ ရီ.ကြူးမြို့တော်ကိုသွားမလို့”

စောတုန်းဖိုးက....

“ငါတို့ဘယ်မှာ ပြန်ဆုံကြမှာလဲ”

ပလ္လေသံနတ်သမီးက....

မှော်တေးသံသာ သိုင်းကွန်ချာ(၈) ❀ ၂၂၃

“ခုနစ်လ ဆယ့်ငါးရက် နဂါးတောင်ကုန်းမှာ ပြန်တွေ့ကြရမှာပေါ့”

သူမ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

စောတုန်းဖိုးသည် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်၌ ပြန်လည်ထိုင်ချလိုက်သည်။

တရွှေ့ရွှေ့ ပျောက်ကွယ်သွားသော ပလ္လေသံနတ်သမီးအား ငေးမောကြည့်ရှုနေ၏။

ရှုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ၏ခုံးကို ပုတ်လိုက်လေသည်။

စောတုန်းဖိုးက ထိတ်လန့်သွားပြီး ရှေ့သို့ကမုန်းကတင်း ခုန်ထွက်လိုက်လေသည်။

သူက နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ ထိုသူသည် ဗေဟုန်စီးလှိုင်းသမား ဖြစ်လေသည်။

စောထူးဖိုးက အားရပါးရ နှုတ်ဆက်လိက်လေသည်။

“ခင်ဗျားကိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက မှယ်မော့လိုက်လေသည်။

“ငါတို့ ဒီနေရာမှာ ပြန်ဆုံလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး”

စောထူးဖိုးက....

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လဲ တွေ့နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက....

“ဒီလိုမျိုးထဲမှာ အဆင်ပြေရုံလားဟင်”

စောထူးဖိုးက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ မဆိုးပါဘူး”

သူက အကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် အသက်မသေခင်ပါဘူး”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက....

“ဗုတ်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

စောထူးဖိုးက....

“ကျွန်တော် ဝိညာဉ်တော်ကြားရောက်ခဲ့လို့”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက....

“မင်းက အတော်ရဲတင်းတာကိုး”

စောထူးဖိုးက....

“အန္တရာယ်ရှိခန်းတော့သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် မသွားမဖြစ်လို့ပါ”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက....

“ဝိညာဉ်တော်ကြား သိလရင်ကိုတွေ့ခဲ့လား”

စောထူးဖိုးက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ခန္တမာတယ်”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက....

“သုတ ဘာပြောလိုက်သလဲ”

စောထူးဖိုးက....

“သူကတော့ မပြောချင်ဘူးတုတယ်”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက....

“သူကဘယ်ပြောပါမလဲ၊ သူသိချင်မှသိ...ဟုတ်လား”

စောထူးဖိုးက....

“သူထိမှသာသေချာတယ်၊ မပြောချင်လို့”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက....

“သူသိတယ်လို့ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြောနိုင်လဲ”

စောထူးဖိုးက....

“သူ့စကားထဲမှာ ထိပ်သီးဂိုဏ်းကိုးဂိုဏ်း... ဂိုဏ်းချုပ်အချို့နဲ့ မတ်ဆက်မလားလို့ဆိုပြီး လွှတ်ခနဲ ပြောခဲ့တယ်”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက....

“ဝိညာဉ်တော်ကြားသိလရင်ဟာ တော်လေသိသိခြားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က၊ သူ့တောင်ကြားထဲ ဝင်လာတဲ့လူ မှန်သမျှ ဘယ်သူမှပြန်မထွက်နိုင်ဘူး၊ အခု မင်းကပြန်ထွက်လာနိုင်တာ အံ့ပါတယ်ကွာ”

စောထူးဖိုးက....

“စောထူးဖိုးက ပြုံးလိုက်သည်။

၂၂၆ ❀ မိုးကျော်သူ

“သူက အန္တရာယ်မပြုတဲ့အပြင် ကျွန်တော်ကို အဆိပ် ပြီးတဲ့ ပုလဲတစ်လုံးတောင် ပေးလိုက်သေးတယ်”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက သူ၏ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်သည်။

“မင်း သိပ်ကိုက်ကောင်းတာပဲ”

စောတုံးဖိုးက....

“ဟုတ်ကဲ့”

သူသည် လေဟုန်စီးသိုင်းသမားအား စိုက်ကြည့်လိုက် သည်။

“ထိပ်သီးဂိုဏ်းကိုးဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်အချို့ ကျွန်တော် ဖခင်ကို ဂိုင်းဆတ်တဲ့အထဲမှာ ပါဝင်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့ မလား”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက....

“ဒီကိစ္စကို ကျုပ်လဲ ကစား အိပ်မသိထားတော့ မပြော နိုင်ဘူး”

စောတုံးဖိုးက လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထား လိုက်သည်။

“တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် အဲဒီထိပ်သီးဂိုဏ်းကိုးဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်တွေကို သွားမေးဖြစ်အောင် သွားမေးရမယ်”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမား၏ ရင်ထဲတွင် တစ်ချက်လှုပ်ရှား သွားလေသည်။

သူသည် စကားလမ်းကြောင်းကို လွှဲပြောင်းလိုက်သည်။

“ခါနီး ပြောရဦးမယ်၊ ခုနစ်လ၊ ဆယ်ငါးရက် အချိန် ရောက်ဖို့နီးကပ်လာပြီ မဟုတ်လား”

မော်စေးသံသာ သိုင်းကုန်ချာ(၁) ❀ ၂၂၇

စောတုံးဖိုးက....

“ဟုတ်ကဲ့၊ တစ်လကျော်ကျော်ပဲ လိုအပ်တယ်”

လေဟုန်စီး သိုင်းသမားက....

“ငါ့ကြားထားတဲ့ သတင်းအရဆိုရင် ဒီဒီဒေမှာ 'သိုင်း လောကရဲ့ ထိပ်သီးသိုင်းသမား တော်ဆော် ခံစိုလင်လင် လာကြလိမ့်မယ်လို့ သိရတယ်”

စောတုံးဖိုးက....

“သူတို့အားလုံးက ရောင်စုံမြေပျက်ကိုလိုချင်နေ ခြားကုန်”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက....

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် အကျည်းတန်မလေးသဲ ရောက်မှာ သေချာတယ်”

စောတုံးဖိုးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ပလ္လေသန်ဝံသမီးလဲ ရောက်လာလိမ့်မယ်”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက....

“သူ့ပါလာတော့ အားတက်စရာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့်....”

စောတုံးဖိုးက..

“ခါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက....

“သူ့မှာ သိုင်းကျမ်းပျောက်သွားလို့ မော်ပလေတေးသံ ထဲမှာ နောက်ဆုံးတစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ မရဏတေးသံ သူလေ့ကျင့် ခဲ့ မရနိုင်တာ နာတာပေါ့ကွာ”

စောတုံးဖိုးက....

“စဉ်းရိပ်ပါနဲ့၊ မရဏတေးသံ သူရမ္မာသေခါတယ်”

သူသည် ပလ္လေသံနတ်သမီးမှာ သူ၏သိုင်းကျမ်းပြန်လည်
ရရှိသည့် အကြောင်းကို ပြောမပြုဘဲ ဖုံးကွယ်ထားလိုက်
သည်။

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက....

“ပင်း ပြောတဲ့အတိုင်း မှန်မယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာစရာ
ပေါ့ကွာ”

စောတုန်းဖိုးက စကားပြောရင်း တစ်စုံတစ်ခွဲကိုသတိရလာ
လေသည်။

“ခါနဲ့ အဘကို ကျွန်တော် မေးစရာ တစ်ခုရှိတယ်”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက....

“ဘာမေးမလို့လဲ၊ မေးလေ”

စောတုန်းဖိုးက....

“သိုင်းလောကမှာ မျက်နှာအတူ တစ်ထားတဲ့ သိုင်း
သမားတစ်ယောက်ဆို တွေ့နိုင်သလား”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားရင်ထဲမှာ တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွား
သည်။

“ဒီလူကို မင်း တွေ့ခဲ့လို့လား”

စောတုန်းဖိုးက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက....

“သူ့ကို ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ”

စောတုန်းဖိုးက....

“ရဲ့ကြူးမြို့နယ် စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ”

လေဟန်စီး သိုင်းသမားသည် စကားမပြောဘဲ
ကောင်းကင်ပေါ်ရှိ လွင့်ချောနေသော တိမ်တိုက်သို့ကို ကြည့်
နေ၏။

စောတုန်းဖိုးက....

“ဒီလူကို အဘသိတယ် မဟုတ်လား”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

စောတုန်းဖိုးက....

“သူက ဘယ်သူလဲ”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက....

“ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းတစ်နေ့ သိလာတယ် မဟုတ်
လား”

စောတုန်းဖိုးက မျက်မှောင်ကြိုက်သွားလေသည်။

“သူ သိုင်းပညာ ကောင်းသလားဟင်”

လေဟန်စီး သိုင်းသမားက....

“သူ သိုင်းစညာအဆင့်မြင့်တယ်၊ ဓားပညာလဲ ပြိုင်ဖက်
ကင်းပါတယ်”

သူက စောတုန်းဖိုးအား ကြည့်လိုက်လေသည်။

“မင်းက သူ့ကို ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ”

စောတုန်းဖိုးသည် ထိုလူက မိမိအပေါ် အာဇာနည်မေးခဲ့
သူများကို ပြန်လည်ဖြောင့်ဖြောက်သည်။

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက....

၂၃၀ ❀ မိုးကျော်သူ

“ဒီလူဟာ စိတ်ထား ဖြောင့်မတ်တယ်၊ တရားမျှတမှု ရှိတယ်၊ မင်းတို့ ကူညီတာလဲ အကြောင်းရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်”

သူတို့သည် စကားပြောနေစဉ် မြင်းခွာသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

စောတုံးဖိုးနှင့် လေဟန်စီးသိုင်းသမားတို့သည်တောအုပ်ထဲသို့ ကမန်ကတန်း ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းကြလေသည်။

မကြာမီ မြင်းများသည် သူတို့အနီးမှ ဖြတ်ကျော်သွားကြလေသည်။ စုရပေါင်း မြင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် ရှိသည်။ မြင်းပေါ်မှ လိုက်နေကြသောသူများသည် သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့သည် လက်နက်ထိပ်စီ ပါရှိနေသည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။

မော်တေးခံသာသိုင်းကုန်း (၁) ❀

တစ်ခဏကြာသွားသောအခါ ဒေါ်အိမ်မိတ်တို့ သွားကြလေသည်။

စောတုံးဖိုးက....

“သူတို့က အယ်သူတွေလဲ”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက....

“သူတို့က နဂါးတောင်ကုန်းကို သွားကြမယ်လို့ ငါးကျွန်းကလူတွေပါ”

စောတုံးဖိုးက....

“အချိန်လိုပါသေးတယ်၊ သူတို့သွားတာ စောမနေနဲ့လား”

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက....

“သူတို့က နဂါးတောင်ကုန်းကို သွားတာ နေရာမှ စောစောသွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

သူတို့စကားပြောနေစဉ် အနီးမှာရှိနေတဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်၌ လူရိုက်တစ်ခုသည် ပေါ့ပါးစွာဖြင့် မြေပေါ်သို့ သွက်လာသည်။

စောတုံးဖိုးနှင့် လေဟန်စီးသိုင်းသမားတို့သည် အေးသို့ ခြေတစ်လှမ်းခန့် ပြိုင်တူဆုတ်သွားရလေသည်။

သူတို့သည် ထိုလူအား သေလေ့ရှိသူကြည့်လိုက်သောအခါ စိတ်သက်သာရာသွေးလေသည်။ ထိုသူမှာ လေးနတ်သမီးပင် ဖြစ်လေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သံယပ်တောင်နှင့် မျောက်တောင်တို့သည် ရေကန်၌လဲကြလေသည်။

၂၃၂ ❀ မိုးကျော်သူ

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက သူတို့အား ဖိတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့က အတူတူလာကြတာလား။”

ပခလွသံနတ်သမီးက...

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက တစ်ယောက်တည်း လာတာပါ။”

သံယပ်တောင်နှင့် မျှော်စင်ညိုတို့က ရယ်မောကြလေ၏။

“ဟုတ်ပါသလား၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တစ်ချိန်တည်း အတူတူရောက်လာတာက...”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက...

“ဒါနဲ့ ပခလွသံနတ်သမီး...ခင်ဗျားက အခုနဂါးတောင် ကုန်းသွားမလို့လား။”

ပခလွသံနတ်သမီးက...

“မသွားဘူးဘူး၊ ကျွန်မ သွားစရာ နည်းနည်းရှိသေးတယ်”

သူမက အားလုံးကို နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ခေါင်တေးသံသာ သိုင်းကုန်ချာ(၁) ❀ ၂၃၃

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက စောတုံးဖိုးဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“မင်း...”

စောတုံးက...

“ကျွန်တော်လဲ မသွားသေးဘူး။”

သူက ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ သွားကြတော့မလို့လား။”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက...

“အချိန်လိုသေးတယ်၊ ကျုပ်တို့ တခြားနေရာ သွားဦးမယ်”

သူမည် စောတုံးဖိုးအား နှုတ်ဆက်ကာ မျှောက်ညှိသံယပ်တောင်တို့နှင့်အတူ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

လူသည် ဤသို့အကြံရရှိလာသော်လည်း မည်သည့်
ကို သွားရောက်စုံစမ်းရမည်ကို ခေဇာရ်မချေ။

သုက အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ ရှောင်လှင်ကျောင်းသို့
သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ရှောင်လှင်ကျောင်း တည်ရှိရာ ကောင်းစန်းတောင်
သို့ ဦးတည်၍ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

“ရှောင်လှင်ကျောင်းသို့”

ယနေ့သည် ခြောက်လပိုင်း လဆန်းသုံးရက်နေ့ဖြစ်သည်။
နဂါးတောင်ကျွန်းသို့ သွားရန်မှာ တစ်လခါးပါးခန့် ကျန်
သေး၏။

စောတုံးဖိုးသည် အေးအေးဆေးဆေးထိုင်၍ စဉ်းစား၍
နေ၏။

“အချိန်အများကြီး ကုန်သေးတယ်၊ ငါဘယ်ကိုသွားရင်
ကောင်းမလဲ”

ဗုဒ္ဓသည် ဖခင် အသတ်ခံရသည်မှာ ထိပ်သီးဂိုဏ်းကိုးဖွဲ့မှ
ဂိုဏ်းချုပ်အချို့နှင့် ပတ်သက်နေသည်ကို ပြန်လည်သတိရ
လာသည်။

“ငါက အဲဒီဂိုဏ်း ကိုးဂိုဏ်းထဲက ဂိုဏ်းတစ်ခုခုကို
သွားစုံစမ်းရင် ကေခင်းမယ်ထင်တယ်”

စောတုံးဖိုးသည် ကောင်းစန်းတောင်ရှိရာသို့ ဦးတည်
လျှောက်သွားလေသည်။

မူနားတည်ချိန်ရောက်ရှိလာသောအခါ သူသည်
လမ်းခွတစ်ခုရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုလမ်းဆုံလမ်းခွတွင် ယာယီတံထိုး၍ တောင်းခံ
ထမင်းဆိုင်များ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ ရှိလာလေသည်။

စောတုံးဖိုးသည် ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ရောက်
ထမင်းနှင့်တစ်ဖျား မှာ၍စားသောက်နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် အသက် ၁၁ ဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိသော လူ
တစ်ယောက်သည် ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ရောက်လာပြီး စောတုန်းဖိုး
၏ စားပွဲတွင် ဝင်ရောက်ဆိုင်ချလိုက်သည်။

ထိုလူသည် ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် မုတ်ဆိတ်မွေးမျှား ဗရဟ္မစို
ရှိနေ၏။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း အရက်နဲ့ထောင်းခနဲ ထနေ
သည်။

စောတုန်းဖိုးက နှာခေါင်းရှုံ့သွားလေသည်။

ဆိုင်ထဲကွင် စားပွဲလွတ် သုံးလေးလုံးရှိနေသေးသည်။

ထိုအရက်သမားက အခြားထိုင်ခုံတွင် မထိုင်ဘဲ သူ့စားပွဲ
တွင် လာရောက်ဆိုင်သဖြင့် အသိုလိုစိတ်တိုနေ၏။

“ဝုန်း...”

အရက်သမားက စားပွဲကိုဝုတ်လိုက်သည်။

သူ၏မုတ်ချက်မှာ မြင်းထန်လှသဖြင့် တင်းမာနက်နဲများ
ပင် ဖြစ်နေပြန်သွားလေသည်။

အရက်သမားက လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ ဆိုင်လှလင်အား
လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟေ့...ငါ့နောက်နေတာကို မတွေ့ဘူးလားကွ...”

ဆိုင်လှလင် တစ်ယောက်သည် မလာချင် ကာချင်နှင့်
လျှောက်လာလေသည်။

အရက်သမားက....

“ငါ့အတွက် အရက်တစ်ကနားနဲ့အသားကင်တစ်ပွဲတမြန်
ဆွဲသလားစမ်း”

လူသည် စကားပြောသောအခါ အရက်တွေများသလို
စောတုန်းဖိုး၏မျက်နှာပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

စောတုန်းဖိုးက စိတ်တိုလာသည်။

“ဒီမှာ အဘ၊ ဟိုဘက်စားပွဲမှာ လူငါ့နေတယ်၊ ပိုမှာ
သွားပြီး လွှတ်လွတ်လင်လပ် သောက်ပါလားဗျာ”

အရက်သမားက သူ့အား ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ့ကို ပြောနေတာလား”

စောတုန်းဖိုးက....

“ဟုတ်တယ်”

အရက်သမားက....

“ငါဒီမှာထိုင်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စောတုန်းဖိုးက....

“ဝင်ဗျားက အေးအေးဆေးဆေး ဆိုင်ကမူ မဟုတ်ဘဲ
သူက ဟင်းမန်းကန်များကို လက်ညှိုးဆိုး ပြလိုက်သလို

“ကျုပ်တင်းခွက်တွေတောင် မှောက်ကန်ပြီ”

အရက်သမားက....

“မင်းဟင်းခွက်မှောက်တာနဲ့ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

စောတုန်းဖိုးက အရက်သမားနှင့် ရန်ဖြစ်လိုသဖြင့်
စပ် ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

သူက အတတ်နိုင်ဆုံး သည်းခံနေသော်လည်း အရက်
သမားက အေးအေးဆေးဆေး ၁၂ နာရီ ထိမိသော်လည်း
သည်။

၂၃၈ ❀ မိုးကျော်သူ

“ငါမေးတာကို မင်းက ဘာကြောင့်မဖြေတာလဲ”
သူက ပြောရင်း ဒေါသကြီးစွာဖြင့် စားပွဲခုံကို ရိုက်ချ
လိုက်လေသည်။

ဤတစ်ကြိမ် ဟင်းခွက်များ မောက်သွားရုံသာမက စားပွဲ
ပင် ကျိုးသွားလေသည်။

စောတုန်းဖိုးက သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

“ခင်ဗျားသိုင်းပညာတတ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကိုလာကြား
နေတာလား”

အရက်သမားက....

“မင်းဒီကနေထွက်သွားရင် ကောင်းမယ်၊ နို့မဟုတ်ရင်
မင်းရဲ့ခေါင်းလဲ စားဖို့လို ကြေမှုသွားနိုင်တယ်”

စောတုန်းဖိုးက မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာလေသည်။

“ဝုန်း....”

သူကလည်း ကျိုးပဲ့နေသောစားပွဲကို လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်
ချလိုက်သည်။

စားပွဲကြေမှုသွားလေသည်။

အရက်သမားက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းရဲ့သိုင်းပညာ တယ်ဆိုလို့တုန်း”

စောတုန်းဖိုးက....

“ခင်ဗျား ဒီနေရာကနေ ဖယ်မပေးရင် ခင်ဗျား ပြီးခေါင်း
လဲ ဒီစားပွဲလို ကြေမှုသွားနိုင်တယ်”

အရက်သမားက....

“မင်း ငါ့ကို စိန်ခေါ်နေတာလား”

မော်စတေးသံသာသိုင်းကွန်ချာ(၈) ❀ ၂၃၉

စောတုန်းဖိုးက....

“ခင်ဗျား ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်တယ်”

မာရက်သမားက ဆာဘခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ မင်းက စိန်ခေါ်မှတော့ လက်ခံပါ
မယ်”

သူက လမ်းမပေါ်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“ကဲ....သတ္တိရှိရင်လိုက်ခဲ”

သူက စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ခြေလှမ်းသပ်မဲဒယိုင်ဖြင့်
ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

“ဒီအရက်သမားကို ဝေါ့သက်ဝါးတစ်ချက်နဲ့ အသက်ပါ သွားနိုင်တယ်၊ ငါဆင်ခြင်မှဖြစ်မယ်”

သူက ဤသို့စဉ်းစားရင်း တောအုပ်ထဲသို့ ဒုက္ခရရှိသွား လေသည်။

အရက်သမားမှာမူ မြက်ခင်းပေါ်၌ ဆိုင်၍ စောင့်နေ သည်။

“အရက်သိုင်းသမားတို့ဆင်း”

ဤနေရာသည် လမ်းမ၏အနီးရှိ တောအုပ်ငယ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

အရက်သမားသည် တောအုပ်ငယ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေ သည်။

သူ၏လမ်းညွှန်ပုံမှာ ဟိုလမ်းမီးဖိုယိုင်ဖြင့် အချိန်မရွေး လဲကျနိုင်သည့် အလားအလာရှိသည်။

စောစောပိုင်းသည် မလိုအပ်ဘဲ အရက်သမားတစ်ယောက် အား စိန်ခေါ်မိသည်ကို နောင်တရလာလေသည်။

“ဒီအရက်သမားကို စိန်ခေါ်မိတာ ငါ့မှားပြီ”

သူက နောင်တရနေသော်လည်း စိန်ခေါ်ထားပြီးဖြစ်ရာ လိုက်မသွား၍ မဖြစ်တော့ပါ။

စောစောပိုင်းသည် ဒေါသလုံးဝမရှိတော့ပါ။

သူသည် လူငယ်တစ်ယောက်က မိမိထက် အသက်အရွယ် အိုမင်းသော လူတစ်ယောက်ကို အနိုင်မကျင့်လိုပါ။

ထို့ကြောင့် သူက အရက်သမားအား ဦးညွှတ်၍ ဂီရဝ ပြုလိုက်သည်။

“အဘ ကျွန်တော်ဆိုခဲ့တာကိုပေး ပစ်လိုက်ပါ”

အရက်သမားက မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

စောစောပိုင်းက...

“အဘယ့်ဒါ့ သက်အရွယ်ကြီးတဲ့လူကို ကျွန်တော် အနိုင် မကွပ်ရှင်လို့ပါ”

အရက်သမားက ဆတ်ခနဲထရစ်လိုက်သည်။

“မင်း...ငါ့ကို ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ သတ္တိမရှိရင် ရတယ်။ ငါ့ကို ခွေးဆောက်ပြီး တောင်းပန်ပါ”

စောတုံးဖိုးက ဒေါသထောင်းခနဲ ထွက်လာလေသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်လဲ ညှာနေတာကို ကြောက်နေတယ် များ ထင်နေသလား”

အရက်သမားက မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းက စကားလှလှ ပြောတတ်သားပဲ”

စောတုံးဖိုးက ဒေါသထွက်လွန်း၍ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲသွားလေသည်။

“ခင်ဗျား သေချင်လို့နဲ့တယ်”

သူက တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

အရက်သမားသည် စောတုံးဖိုးအား အထင်သေးသော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ကဲ...မင်းကပဲ စတိုက်ပါ”

စောတုံးဖိုးက....

“ခင်ဗျားက အသက်ကြီးတယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားပဲ စပါ”

အရက်သမားက ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းက လူကြီးကို ရိုသေတတ်သေးတာက”

စောတုံးဖိုးက....

“ရိုသေတတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က ဦးအောင် တိုက်ခိုက်လိုက်ရင် အဘက ဗုဒ္ဓဘုရားရဲ့ ဗန်းသေသွား မှာကို စီးရိပ်လို့ပါ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

အရက်သမားက အားရပါးရ ရယ်သော နှုတ်သေသည်။

စောတုံးဖိုးက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘာရယ်နေတာလဲဗျ”

အရက်သမားက....

“မင်းက ကိုယ့်ကိုယ်တို့ အထင်ကြီးတဲ့ ဖားကလေးနဲ့ တူနေပြီ”

စောတုံးဖိုးက....

“ခင်ဗျား ဘာကို ပြောနေတာလဲ”

အရက်သမားက....

“ရေတွင်းထဲကဖားကလေးဟာရေတွင်းအဝကိုကြည့်ပြီး ခိုးကောင်းကင်ကို သေးသေးလေးလို့ ထင်နေလို့ပါ”

စောတုံးဖိုးသည် အရက်သမား၏ မိမိအခါ အလွန် အထင်သေးသောစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခေါ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်တော့ဘဲ....

“ကျွန်တော်ကို အသင်သေးတာ လက်တွေ့ သိသွားရ လိမ့်မယ်”

၂၄၄ ❀ မိုးကျော်သူ

သူသည် အတွင်းအား နှိပ်စည်းပြီးလက်ဝါးတစ်ဖက်ဖြင့် အရက်သမား၏ရင်ဝကို ရိုက်ချလိုက်သည်။

အရက်သမားကလည်း လက်ဝါးတစ်ဖက်ဖြင့် ခံပေးလိုက်လေသည်။

“ဟဲ့”

လက်ဝါးနှစ်ဖက် ထိမိသွားသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်သည် နောက်သို့ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းခန့် ပြိုင်တူဆုတ်သွားရလေသည်။

အရက်သမားက စောတုန်းဖိုးအား စိုက်ကြည့်နေ၏။

အသက်ငယ်ရွယ်သော လူငယ်တစ်ယောက်သည် ဤမျှအတွင်းအားပြင်းထန်လိမ့်မည်ဟု သူက မျှော်လင့်မထားပါ။

စောတုန်းဖိုးကလည်း အရက်သမားအား အံ့ဩစွာကြည့်မိနေ၏။

သူသည် အရက်သမားတစ်ယောက်က ဤမျှအတွင်းအားကောင်းလိမ့်မည်ဟု မထင်မိပါ။

အရက်သမားက....

“မဆိုးဘူးဟေ့၊ ငါ့နဲ့ သိုင်းကွက် သုံးကွက်လောက် စမ်းကြည့်ပါဦးလေ”

သူသည် စောတုန်းဖိုးအား စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

စောတုန်းဖိုးသည် အမည်မသိသော လူငယ်ထံမှ အတုခိုးသင်ကြားထားသော သုံးဆင့်သိုင်းကွက်မှလွဲ၍ အခြားသိုင်းကွက် မတတ်ပါ။

မှော်တေးသံသာ သိုင်းကွန်ချာ(စ) ❀ ၂၄၅

ထို့ကြောင့် သူက သုံးဆင့်လက်ဝါးသိုင်းကွက်ဖြင့်တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သိုင်းကွက်သုံးကွက် ယှဉ်ပြိုင်ပြီးသွားသည်နှင့်....

“ရပ်လိုက်”

အရက်သမားက ပြောရင်း နောက်သို့ ဆုတ်သွားလေသည်။

စောတုန်းဖိုးကလည်း နောက်သို့ ခြေတင်လှမ်းခန့် ဆုတ်သွားလေသည်။

အရက်သမားက မေးလိုက်လေသည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်လို ခေါ်သလဲ”

“သိုင်းလောက ပထမ”

အရက်သမားက ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဝါ သိုင်းလောကထဲ ပြန်ဝင်လာတဲ့ အခါမှာ သိုင်းအဆင့်အတော်မြင့်တဲ့ သိုင်းလောက ပထမဆုံးဘွဲ့လူငယ် ပေးနေတယ်လို့ကြားခဲ့တယ်၊ မင်း ဖြစ်နေတာကိုး”

စောတုန်းဖိုးက....

“ဒီနာမည်ကို ကျွန်တော့် ဆရာက ပေးခဲ့တာပါ”

အရက်သမားက....

“မင်းဆရာက ဘယ်သူလဲ”

စောတုန်းဖိုးက....

“ရွှေကန်မှော်ကျင်းပါ”

အရက်သမားက....

၂၄၆ ဇိုးကျော်သူ

“ကြော်... ဟိရကြောင့် မင်းရဲ့အတွင်းအားက ဒီလောက် တောင် အဆင့်မြင့်နေတာဦး”

စောတုန်းဖိုးက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ဂါရဝပြုလိုက်သည်။
“ကျွန်တော်က လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အသက် မရှိ မသေ အကြောင်းမဲ့ အခုလိုတိုက်ခိုက်တာ တောင်းပန်ပါတယ် ဟာ”

အရက်သမားက...

“ဆင်းက အကြောင်းနဲ့ တိုက်ခိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဝါက မင်းကံရန်စလို့မ”

စောတုန်းဖိုးက မျက်မောင်ကြုတ် ဆွားလေသည်။

“ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် ကျုပ်ကိုချစ်စရာရသလဲ”

အရက်သမား၏မျက်နှာ အညိုညည်သွားလေသည်။

“မင်းကို ဝါစပြီးတွေ့မြင်ကတည်းက ကျုပ်နဲ့အလွန်အင်း နီးတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ တူလို့ မေးစရာရှိလို့၊ ဒီကိုအကြောင်း မြဲပြီး ခေါ်လာတာ”

စောတုန်းဖိုးက ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

အရက်သမားက တည်ကြည်စွာဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“မင်းဟာ သံမဏိနဂါးရဲ့သား ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

စောတုန်းဖိုးက ဝေးငိုသွားလေသည်။

မည်ကဲ့သို့ ပြန်ဖြေရမည်ကို မေ့လျော့နေ၏။

အရက်သမားက...

“ခင်းနှာမည်က စောတုန်းဖိုး မဟုတ်လား”

မွန်တေးသံသရာ သိုင်းကုန်ချာ (၈)

စောတုန်းဖိုးသည် ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ လူတစ်ယောက် ကို ရုတ်တရက် သတိရလာ သည်။

“အထက် ကျွန်တော်လိုက်ပြီး ခုံးမီးနေတာ ကြားသလဲ ပြီ၊ သတင်းလုံးစေ့ပေါ့ဗျား၊ အခုလို မနော်လင့်ဘဲ ပြန်သွားရတာ ကျွန်တော်အဖို့ ဝမ်းသာလို့မခင်းပါဘူးခင်ဗျား”

ထိုအရက်သမားသည် သံမဏိနဂါး၏ အရင်းနှီးဆုံး ဆွေနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ဖြစ်သော အရက်သမား တုံ့ဆင်းပင် ငြိမ်လေသည်။

အရက်သိုင်းသမား တုံ့ဆင်းက စောတုန်းဖိုးအား လိုက်သည်။

“ကဲ... ထိုင်ပါ၊ ဝါတု ငွေးစား၊ ဆေးဆေး တိုင်ပင် အောင်”

စောတုန်းဖိုးသည် အရက်သမား၏ ဆုံး၏ရှေ့တွင် လိုက်လေသည်။

အရက်သမား သိုင်းသမား တုံ့ဆင်းက စောတုန်းဖိုး အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း ကျုပ်ကို လက်ရွာနေတာ မင်းအဖေကို သတ် တဲ့ နေချင်လို့ မေးချင်လို့မဟုတ်လား”

စောတုန်းဖိုးက...

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ”

အရက်သိုင်းသမားတုံ့ဆင်းက သက် ငါးတင်ချက် သည်။

“ဒီအကြောင်းပြောရမယ်ဆိုရင် အခုနည်းပါ”

၂၄၈ ❀ မိုးကျော်သူ

သူက စကားကို ခေတ္တရပ်နားပြီးမှ...

“မင်းအဖေသတ်တာကို ပါဝင်တဲ့လူတွေဟာမနည်းဘူး”

စောတုန်းဖိုးက...

“သိုင်းလောကရွဲ့ ထိပ်သီးဂိုဏ်း ကိုးဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ် အချို့လည်းပါတယ်လို့ ကျွန်တော် သတင်းရထားပါတယ်”

အရက်သိုင်းသမား တုန်းဆင်းက...

“ဟုတ်ကယ်”

စောတုန်းဖိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

“ဒီဂိုဏ်းကိုးဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်တွေဟာ တရားမျှတမှုရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလို့ အားလုံးကယူဆထားပါတယ်။ သူတို့က ဘာကြောင့် ကျွန်တော် အဖေကို ဝိုင်းပြီးတိုက်ကြတာလဲ”

အရက်သိုင်းသမားတုန်းဆင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒီလိုကွ၊ သိုင်းလောကမှ အလွန်လျှို့ဝှက်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုကြောင့်လို့ ပြောရမှာပဲ”

စောတုန်းဖိုးက...

“ဘာလျှို့ဝှက်ချက်သဲ အဘ”

အရက်သိုင်းသမားတုန်းဆင်းက တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“ရောင်စုံမြေပုံ”

မော်တေးသံသာ သိုင်းကုန်ချာ(၁) ❀ ၂၄၉

စောတုန်းဖိုးသည် ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲတွင် ဖုန်လှုပ်သွားလေသည်။

“ငါ့အဖေရဲ့ ရောင်စုံမြေပုံနဲ့ ဘယ်လိုချားလားပြီး ပတ်သက်နေပါသိမ့်”

သူ့ရင်ထဲတွင် ထွက်ပေါ်လာသောဒေးခွန်း ဖြစ်လေသည်။

သူက အရက်သိုင်းသမားတုန်းဆင်းအား မေးလိုက်လေသည်။

“တုတ်ရဲလား အဘ”

“အရက်သိုင်းသမားတုန်းဆင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အစကတော့ ငါ့လိမ္မော်ဘူး၊ နောက်တော့မှ ဒီစကားကို လက်ခံလိုက်ရတယ်”

စောတုန်းဖိုးရင်ထဲတွင် အလွန်ခံစားလာမိလေသည်။

“အဘ၊ ရောင်စုံမြေပုံက ကျွန်တော် ဆရာရွှေကန်ကျန်းဆီက ကျွန်တော်ရလာတာ၊ ပြီးမှကျွန်တော်လက်ထဲမှာ နေအဆင့်ဆင့်ရောက်သွားတာပါ။ အဲဒါက ကျွန်တော် အဖေရဲ့ ပတ်သက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်လုံးဝမယုံဘူး”

အရက်သိုင်းသမားတုန်းဆင်းက...

“ငါလဲ ကြားသာကြားလိုက်တယ်၊ ပျံ့ဒီခပ်ခပ်ပဲ”

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး စကားဆက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမှန်တရားဟာ ငါတို့နေထိုင်ရာမှာ သေချာပါတယ်”

၂၅၀ စိုးကျော်သူ

စောတုးဖိုးက...

“ဒီကတော့ ကျွန်တော်က ရွာလင်ကျောင်းထိုင်
လီ မေးရသေ့ တကယ်လို့ ကျွန်တော် အဖေကို သူတို့က
သတ်တာမန့်ရင် အဲဒီကတော့ ကိုးကိုယ်စုရုံး ကျွန်တော်မြေ
လွန်ပြီး လက်စားချေမယ်”

အရက်သိုင်းသမား တု ဆင်းက သူ အား စိုက်ကြည့်လိုက်
သည်။

“ငါတု ပင်းအဖေက အခုလိုဖြစ်သွားတာ တစ်ဖက်စွန်း
ရောက်တဲ့ အယူအဆရှိနေသလို ဖြစ်သွားရတာ တယ်အရာမျိုး
ဆွဲ ဟန်တယ် မမှန်ဘူး၊ တရားတယ် မတရားဘူးဆိုတာ
ခွဲခြားနိုင်မှသာ အမှန်တရား ရမယ်”

စောတုးဖိုးက ဝါးစပ်ဝတ်ထားလိုက်လေသည်။

စောတုးဖိုးသည် အတန်ကြာ ကိတ်ဆိတ်နေလေသည်။
အရက်သိုင်းသမား တု ဆင်းကလည်း မျက်လွှာချ၍ ထိုင်
နေ၏။

တစ်ခဏကြာတော့မှ စောတုးဖိုးကမေးခွန်းတစ်ခု ထပ်မံ
မေးလိုက်လေသည်။

“အဟ...နောက်တစ်ခု ကျွန်တော်မေးခွင့်ပါတယ်”

အရက်သိုင်းသမား တု ဆင်းက...

စောတုးဖိုးသား သိုင်းကုန်ချာ (၁) ၂၅၁

“မေးပါ၊ ဘာမေးလို့လဲ”

စောတုးဖိုးက...

“အခုမိတ္တူ ကျွန်တော် အဖေအကြောင်း”

စောတုးဖိုး၏လေသံ ဖာကျောခက်သန် ပာလေသည်။

အရက်သိုင်းသမား တု ဆင်းကရင်ထဲတွင် ချက်လှုပ်ရှား
သွားလေသည်။

“ဒီသုဝယ်က သူ့အဖေစိတ်ဓာတ်ပို... မ နေပါလား”

သူက လေသံကို တည်ကြည်စွာဖြင့်...

“မင်းအဖေကို မင်း တယ်လို့ပြောလို့... ငါ့ထဲ”

စောတုးဖိုးက...

“ဟု ကို အလွေ့တောင် မခေါ်သင့်ဘူး၊ ခါပေမယ့်
သူ့အကြောင်းကို ကျွန်တော်သိချင်တယ်”

အရက်သိုင်းသမား တု ဆင်းက...

“ဘာအကြောင်းလဲ”

စောတုးဖိုးက...

“ကိုယ်ဆင်ကို စစ်ထားပြီး တခြားလူက ဘာကို လိုက်
သွားတဲ့အကြောင်း”

အရက်သိုင်းသမား တု ဆင်းက မျက်လွှာချက်တစ်သွား
လေသည်။

“မင်း ဘာတွေ ရော့ကန်ပြောနေတာလဲ”

စောတုးဖိုးက...

“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ပြောနေတာ၊ ခပ်ရှင်းရှင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် သူ့ ကိုတွေ့တဲ့နေရာမှာ သတ်ပစ်ချင်တယ်”

“ပြန်...”

အရက်သိုင်းသမား တုဲ ဆင်း၏ လက်ဝါးသည် စောတုဲး ဖိုး၏ပါးပြင်သို့ မညှာမညာ ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

သူ၏ချုပ်ရှားမှုမှာ အလွန်လျင်မြန်လှသဖြင့် စောတုဲး ဖိုးက ရှောင်တိမ်းရန်ပင် အချိန်မမီတော့ပါ။

သူ၏ ပါးပြင်တစ်ခုလုံးမှ နာကျင်ပြီး ပူစပ်ပူလောင် ခံစားလိုက်ရလေသည်။

စောတုဲးဖိုးက ဒေါသထောင်းခနဲ ထွက်လာလေသည်။ သူက အရက်သိုင်းသမား တုဲ ဆင်းအား ပြန်လည်တိုက် ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ကျုပ်ပါးကို ရိုက်ရတာလဲ” အရက်သိုင်းသမား တုဲ ဆင်းက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရင်း....

“မင်းအမေကိုယ်စား ငါဆုံးမနေတာ” စောတုဲးဖိုးက တိုက်ခိုက်ရာမှ ခုတ်တန်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာပြောနေတာလဲ” အရက်သိုင်းသမား တုဲ ဆင်းက ဒေါသအလွန်ထွက်နေ၏။

“မင်းကို ငါတော်တော်အထင်ကြီးစွာ အခုမှပဲ ကိုယ့် မိခင်ရဲ့ကျေးဇူးကို မသောက်ဘဲ ပုတ်ခတ်ပြောဆိုနေတာ မင်း လူမှုဟုတ်ရဲ့လား”

စောတုဲးဖိုးက ခါးထောက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က အမှန်အတိုင်း ပြောနေတာ”

အရက်သိုင်းသမား တုဲ ဆင်းက...

“မင်း အမှန်အတိုင်း ပြောရအောင် ခင်း မျက်မြင်ကိုယ် တွေ့ခဲ့လို့လား”

စောတုဲးဖိုးက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။ သူသည် ဉာဏ်အလွန်ကောင်းသော လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

အရက်သိုင်းသမား တုဲ ဆင်း၏စကားကို ပြန်လည်တွေး တော စဉ်းစားမိလာလေသည်။

“ဒီကိစ္စမှာ ငါကြားထားတာနဲ့ လွဲမှား လွဲနေသလား မသိဘူး၊ သူ့ ကို သေသေချာချာ မေးကြည့်ရမယ်”

သူသည် ဤသို့ စဉ်းစားပြီးနောက် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် ကြားထားမိတဲ့အတိုင်း ရင်ထဲမှာ ခံပြင်း နေလို့ပါ။ ဒါကြောင့် ပြောမှားဆိုမှားတာရှိင် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် အဘ”

အရက်သိုင်းသမားတုဲဆင်းသည် စောတုဲးဖိုးက ညင်ညင် သာသာ ပြောလာသည်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဒေါသ အနည်းငယ် ပြေသွားလေသည်။

“မင်း ဘယ်က ဒီသတင်းတွေ ကြားလာတာလဲ”

စောတုဲးဖိုးက...

“သိုင်းလောကမှာ ဒီလိုပဲ ပြောနေကြတာကို ကြားရ ပါတယ်”

အရက်သိုင်းသမား တုဲ ဆင်းက....

၂၅၄ မိုးကျော်သူ

“သူတို့က ဘယ်သူနဲ့ လိုက်ပြေးတယ်လို့ ပြောသလဲ”

စောတုံးဖိုးက....

“ကျွန်တော်လဲ သိပ်မသိဘူး၊ ကချီကတော့ အကျဉ်း တန် သိုင်းသမားလို့ ပြောတယ်”

အရက်သိုင်းသမား တုံဆင်းက....

“မင်းအမေနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ သီလား”

စောတုံးဖိုးက....

“သိုင်းလောကဓမ္မကျောကတော့ နဂါးမလေးလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ သူက ဝမ်းအမျိုးအနွယ်ဖြစ်တယ်၊ နာမည်ကတော့ လုံးလှလို့ ခေါ်ပါတယ်”

အရက်သိုင်းသမား တုံဆင်းက....

“အကျဉ်းတန်သိုင်းသမားရဲ့ နာမည်ကော”

စောတုံးဖိုးက....

“မသိဘူး”

အရက်သိုင်းသမားတုံဆင်းက....

“ခတ်ထား.... အကျဉ်းတန် သိုင်းသမားရဲ့ နာမည်က မင်းယုတို့လို့ ခေါ်တယ်၊ သူက မင်းအမေရဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကို ဖြစ်တယ်”

စောတုံးဖိုးက ငေးခိုင်သွားလေသည်။

အရက်သိုင်းသမားတုံဆင်းက ဆက်၍ရှင်းပြလိုက်သည်။

“မင်းအမေရဲ့လုပ်ရပ်ကို မင်းအမေကမကျေနပ်လို့ အကြိမ် ကြိမ် နားချပြောဆိုပေမယ့် သူက နားမထောင်ဘူး၊ နောက်

မောင်စားသံသာသိုင်းကုန်ချာ(၁) ၂၅၅

ဆုံး မင်းအမေက သူ့ကိုမခန့်လို့ သူ့အပိုကိုဝမ်းကို ဝမ်းယု ကိုနောက်တို လိုက်သွားတယ်လေ”

စောတုံးဖိုးက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အရက်သိုင်းသမား တုံဆင်းက....

“ဟဲ့ မင်းအမေ ဘယ်မှာရှိတယ် ဆိုတာကော မင်း သီလား”

စောတုံးဖိုး၏ရှင်သံတွင် တစ်ချက်သွပ်ရှင်း တုန်ခါသွား လေသည်။

“သူ....သူဘယ်မှာလဲ”

အရက်သိုင်းသမား တုံဆင်းက....

“ဝမ်းအမျိုးအနွယ်ရဲ့ သီလရှင်ကျောင်းမှာ ရောက်နေ တယ်”

စောတုံးဖိုး တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားလေသည်။

ပါးစပ်ခံတောင်းလောင်းဖြင့် အကန်ကြာ အသံမထွက်နိုင် တော့ပါ။

“အကုန်နှင့် အစစ်”

စောတုန်းဖိုးသည် အရက်သိုင်းသမားတုန်းဆင်း ပြောပြနေသောစကားများကို ကြားမိလိုက်သောအခါ သူ၏ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ရှုပ်ထွေးသွားပြီး ရင်ထဲမှာလည်း လှိုက်လှဲစွာ ခံစားရင်း အတန်ကြာ စကားမပြောနိုင်ဘဲ တိတ်ဆိတ်နေမိလေသည်။

အရက်သိုင်းသမားတုန်းဆင်းက....

“ဒီအကြောင်းကို မင်းကြားရရင် စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို ခံစားနေရမယ်ဆိုတာ နားလည်ပါတယ်”

စောတုန်းဖိုးက....

“ဟုတ်တယ် အဘ၊ ကျွန်တော် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ရှုပ်ထွေးကုန်ပါပြီ”

အရက်သိုင်းသမား တုန်းဆင်းက....

“မင်းက ယောက်ျား၊ ကိုယ်ပိုင်အသိဉာဏ်လဲ ရှိတယ်၊ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားမယ်ဆိုရင် ဘယ်ဟာ အဖြစ်မှန်လဲ ဆိုတာ ခွဲခြားသိမြင်လာမှာပါ”

စောတုန်းဖိုးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့...အခုလို ပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အရက်သိုင်းသမား တုန်းဆင်းက....

“အဘပြောတာကို မင်းယုံကြည်ခဲ့လား”

စောတုန်းဖိုးက....

“အဘဟာ ကျွန်တော် ဖခင်ရဲ့ တင်ဦးသည် ကျွန်ခွဲတဲ့ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေပါ၊ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်”

အရက်သိုင်းသမား တုန်းဆင်းက....

“ငါဝမ်းသာတယ်၊ မင်း မေးစရာရှိရင်လဲ မေးနိုင်တယ်”

စောတုန်းဖိုးက....

“ကျွန်တော်မေးချင်တာ ရှိပါတယ်”

အရက်သိုင်းသမား တုန်းဆင်းက....

“မေးပေါ့”

စောတုန်းဖိုးက....

“အဘပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင်ရောင်ခဲခြေဟာ ကျွန်တော် ဖခင်ရဲ့လက်ထဲမှာ ရှိနေတယ် ဟုတ်လား”

အရက်သိုင်းသမား တုန်းဆင်းက....

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီရောင်ခဲခြေကို သူတို့ရမသွားဘူး၊ မင်းအဖေဆီမှာလဲ မရှိဘူး”

စောတုန်းဖိုးက မျက်မှောင်ကုတ်သွားလေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် အဖေအားရောင်စုံမြေပုံယူမထားဘူးဆိုတာ သူတို့က မသိဘူးလား”

အရက်သိုင်းသမား တုံ့ဆင်းက...

“ခက်တာက မင်းအဖေ ကိုယ်တိုင်ကိုတ ရောင်စုံမြေပုံ သူ့ဆီမှာရှိတယ်လို့ ပြောတယ်”

စောတုန်းမိုးက နားထောင်ရင်း စိတ်ရှုပ်လာလေသည်။

“ဒါပေမယ့် ဒီရောင်စုံမြေပုံက ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”
အရက်သိုင်းသမား တုံ့ဆင်းက...

“အဲဒါကို ဘယ်သူကမှ မသိကြဘူး”

စောတုန်းမိုးက...

“အခု ဒီကိုရောက်လာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”
အရက်သိုင်းသမား တုံ့ဆင်းက...

“ဆယ်ရက်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

စောတုန်းမိုးက...

“ခါဖြင့် ဒီကအကြောင်းတွေ ဘာမှ မကြားဘူးလေ”
အရက်သိုင်းသမား တုံ့ဆင်းက...

“အရင်ကတော့ ဘာမှမကြားခဲ့ပါဘူး၊ ဒီမှာအခြေခံနေတယ်လို့ရှိသလဲဆိုတာ သိချင်လို့ ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ မြေပုံသတင်းလဲ ကြားခဲ့တယ်၊ မင်းသတင်းကိုကြားလို့လဲ ငါလိုက်ရှာခဲ့တယ်”

စောတုန်းမိုးက...

“ခန့်လဲ ဆသိုင်းရက်မှာ နဂါးတောင်ကုန်းမှာ ရောင်စုံမြေပုံကို သိုင်းပညာယဉ်ပြီး ဘယ်သူရသင့်တယ်ဆိုတာ ယူပြိုင်မှုကျင်းပမယ်၊ အဲဒီသတင်းကော ကြားလား”

အရက်သိုင်းသမား တုံ့ဆင်းက...

“ကြားလို့လဲ ဝါ ဒီဘက်ကို လိုက်လာခဲ့တာလေ”

စောတုန်းမိုးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

“ထိုင်းဘီးဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းချုပ်တွေဘာ ကျွန်တော် အဖေအလေး မတရားစွပ်စွဲတယ်ဆိုတာ ရှင်းနေတယ် အဘ”

သူက မြောရင်း မြောရင်း ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“ခါကြောင့် ဒီယဉ်ပြိုင်မှုမှာ ကျွန်တော်က မြေပုံအပိုင်ရလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ပြီးတော့ အဖေ့ကို ထိုင်းဘီးဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းချုပ်တွေကစွပ်စွဲပြီး မတရားသတ်ခံတယ်ဆိုတာလဲ သိုင်းလောကစာစုရုံးကို ကြေညာမယ်၊ ကျွန်တော်အဖေကို သတ်သွားတဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်တွေကိုလဲ လက်စားမယ်”

စောတုန်းမိုးကညီ ပြောရင်း ပြောရင်း ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် ချက်လုံးအစုံမှာ မီးတောက်မီးလျှံများ ထွက်လာသည့်အလား နီရဲလာလေသည်။

အရက်သိုင်းသမား တုံ့ဆင်းက ပါးစပ်ဝိတ်၍ထားလိုက်လေသည်။

၂၆၀ ❀ မိုးကျော်သူ

အရက်သိုင်းသမားတို့ဆင်းသည်။ ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။

စောတုန်းဖိုးကလည်း စကားမပြောပါ။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တောင်လေစသွေးသွေး တိုက်ခတ်နေသော အသံမှလွဲ၍ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

တစ်ခဏကြာတော့မှ အရက်သိုင်းသမားတို့ဆင်းကစတင် ပါးစပ်ဟလိုက်သည်။

“ဒီမှာ စောတုန်းဖိုး၊ မင်းပြောတဲ့စကားထဲမှာ ဒီရောင်စုံ မြေပုံဟာ တစ်ယောက်ယောက်လက်ထဲမှာရှိတယ်လို့အဓိပ္ပာယ် ရတယ်။ အဲဒီမြေပုံကို မင်းကိုယ်တိုင်တွေ့ခဲ့သလား?”

စောတုန်းဖိုးက....

“ဒီမြေပုံကို ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ဆရာ ရှောက်မော် ကျင်းဆိုက ရွဲခဲ့တယ်။ နောက်မှ ဟိုလူ့ဆီရောက်လို့ ဗီလူဆီ ရောက်လို့နဲ့ကျွန်တော်လက်ထဲမှာ လေးပိုင်းတစ်ပိုင်းပဲကျန် ခဲ့တယ်”

သူသည် ရှောက်မော်ကျင်းနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပုံကို အတိုချုပ် ပြောပြလိုက်သည်။

အရက်သိုင်းသမားတို့ဆင်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးတွင် သံသယများစွာ ဖြစ်ပေါ်နေသော ဟန်မျှောမျှား ထွက်ပေါ်နေ သည်။

စောတုန်းဖိုးက....

“အဘယ့်ဘူးလား?”

အရက်သိုင်းသမားတို့ဆင်းက....

မော်တေးသံသာ သိုင်းကွန်ချာ(၈) ❀ ၂၆၁

“မင်းဆီမှာ မြေပုံလေးပိုင်းတစ်ပိုင်းရှိဘယ်ဆိုရင် ငါ့ကို ပြပါ”

စောတုန်းဖိုးသည် လေဟန်စီး သိုင်းသမားဆီမှ ရရှိသော မြေပုံလေးပိုင်းတစ်ပိုင်းကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

အရက်သိုင်းသမားတို့ဆင်းက မြေပုံတစ်ပိုင်းကို အတန် ကြာ အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

သူက မြေပုံကိုအကဲခတ်ကြည့်ရှုရင်း မျက်နှာပေါ်တွင် ဟန်မျှောမျှားစုံ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အတန်ကြာမှ သူက မြေပုံကို စောတုန်းဖိုးလက်ထဲသို့ပြု ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

စောတုန်းဖိုးက....

“အခု ဒီမြေပုံဟာ ကျွန်တော်အဘွက် ခင်ကို မဏရာ စွပ်စွဲတာတွေကို ဖြေရှင်းဖို့ သက်သေအထောက်အထားပြန် ပြီ အဘရဲ့”

အရက်သိုင်းသမားတို့ဆင်းက မြေပုံတစ်ပိုင်းကို အတန် ကြာ အကဲခတ်ပြီး ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“မင်းထင်သလို မလွယ်ဘူး”

စောတုန်းဖိုးက....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အရက်သိုင်းသမားတို့ဆင်းက....

“အခုအတိုင်းဆိုရင် ရောင်စုံမြေပုံဟာ နှစ်ခုရှိရတယ်”

“ဗျာ....”

စောတုန်းဖိုးက လှုတ်ခနဲ အသံထွက်သွားလေသည်။

၂၆၂ ❀ မိုးကျော်သူ

“နှစ်ခန့်တယ် ဟုတ်လား”

အရက်သိုင်းသမားတုံ့ဆင်းက....

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်ခုအစစ် တစ်ခုကအဆု ဖြစ်နေမယ်”

စောတုန်းဖိုးက အလွန်တုံ့ပြန်သွားလေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်ရထားတဲ့ ခြေပုံတစ်ပိုင်းက အတူလား အစစ်လား”

အရက်သိုင်းသမားတုံ့ဆင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဝါလီ မခင်နိုင်ဘူး”

စောတုန်းဖိုးသည် အစောင့်အရှောက်သွားလေသည်။

သူတို့ မေးခွန်းများစွာ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“လက်ရှိ ခါးထားတဲ့နံပါတ်မှာ အစစ်လား အတူလား”

“ဆရာက သေသေချာချာပေးလိုက်တာပါ၊ အတူတော့ ဖြစ်နိုင်ဘူး”

သူသည် ခြေပုံတစ်ပိုင်းကို အိတ်ထဲထဲ ပြန်လည်ထည့်ထားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဆရာက အဲဒီမြေပုံအတွက်နဲ့ လျှပ်ပြိုင်ရလို့ အသက်ဆုံးရှုံးတာ၊ ခါးကြောင့် ဒီမြေပုံမှာ အစစ်ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါတယ်”

အရက်သိုင်းသမား တုံ့ဆင်းက....

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

မှော်တေးသံသရာ သိုင်းကုန်း (၁) ❀ ၂၆၃

စောတုန်းဖိုးက....

“အဘ အခုတယ်သွားမလဲ”

အရက်သိုင်းသမား တုံ့ဆင်းက....

“ဝါခင်းကိုလိုက်ရှာနေတာ၊ အခုတော့ သွားပြီလေ”

သူက ကောင်းဆက်လိုက်သည်။

“မင်းကော နဂါးတောင်ကျွန်းကို သွားတော့မှာလား”

စောတုန်းဖိုးက....

“အခုသွားရင် စောလူနန်းပါသေးတယ်၊ ခါးကြောင့် ကောင်းက လူတစ်ယောက် အကြောင်းကို နီးနီးချင်းသေးတယ် အခုတော့ အတန်တော်ရထားအတော်ပါ”

အရက်သိုင်းသမားတုံ့ဆင်းက....

“တယ်လဲလဲ”

စောတုန်းဖိုးက....

“သူ့နာမည်ကို ဆရာက ပြောမပြသေး ချက်လုံးတစ်လပ်နေတဲ့ အတွက်အဲလို ပြောတာပဲ”

အရက်သိုင်းသမားတုံ့ဆင်းက....

“သူ့ကို ဘာကိစ္စ တွေ့ချင်တာလဲ”

စောတုန်းဖိုးက....

“ဆရာက သူ့ကျန်ရှိနေတဲ့ အင်္ကျီနဲ့ ခိတ်ကလေး လုံးကို အဲဒီအစားအစာကို လက်ဖက်ရည်ပေးပါလို့ သေခံခံမောင်လို့ခေါ်တယ်”

အရက်သိုင်းသမားတုံ့ဆင်းက မုန်းတောင်ကြည့်မိသွားလေသည်။

၂၆၄ မိုးကျော်သူ

စောတုးဖိုးက....

“ဆရာကွယ်လွန်ခါနီးမှာ ကျွန်တော်ကိုတာဝန်နှစ်ခုပေးလိုက်တယ်၊ တစ်ခုက ရောင်စုံမြေပုံကို ဘယ်သူ့လက်ထဲမှ မရောက်စေရဲလို့ မှာခဲ့တယ်၊ နောက်တစ်ခုတော့ အနီရောင် အိတ်ကလေးကို ပေးချက်လုံးတစ်ဖက်လပ် အဘွားအိုကို ပေးရမယ်လို့ သေသေချာချာ မှာလိုက်တယ်”

သူက ပြောရင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်လာလေသည်။

“အခုထိ ကျွန်တော်ဘာစာရန်မှ မကျေခဲ့ဘူး”

ထိုအချိန် အရက်သိုင်းသမားတု်ဆင်းက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာသည်။

“မင်းမြှောက်အဘွားအိုကို ငါသိပြီ”

စောတုးဖိုးက ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ဟုတ်လား၊ သူကဘယ်သူလဲ”

အရက်သိုင်းသမားတု်ဆင်းက....

“တစ်ချိန်တုန်းက သိုင်းလောကမှာ ကျော်ကြားတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ၊ ဟိုက်ပွဲတစ်ခုမှာ သူ့မျက်လုံးတစ်ဖက် ဆုံးရှုံးခဲ့တယ်၊ အဲဒီရန်သူကို သူကလက်စားချေပြီးတဲ့နောက် သိုင်းလောကကနေကွယ်ပျောက်သွားတာ ဒီနေ့အထိပါပဲ”

စောတုးဖိုးက စိတ်ဝင်စားလာလေသည်။

“သူ့နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊ အခု ဘယ်မှာနေသလဲ”

အရက်သိုင်းသမားတု်ဆင်းက....

မှော်တေးသံသာ သိုင်းကွန်ချာ(၁) ၂၆၅

“သူ့မျက်လုံးတစ်ဖက် ဆုံးရှုံးသွားပြီးတဲ့နောက် အလုံးက သူ့ကို မျက်လုံးတစ်ဖက်လပ်ဘူးဘူးလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ သူ့နာမည်အရင်းကို ဘယ်သူကမှ မသိတော့ဘူး”

သူ့က စကားဆက်လိုက်သည်။

“သူ ဘယ်မှာနေလဲဆိုတာ တိတိကျကျ မသိရပေမယ့် နှင်းဖြူတောင်မှာနေတယ်လို့ သတင်းကြားသယ်”

စောတုးဖိုးက....

“နှင်းဖြူတောင်က တော်တော်ဝေးလို့မယ် ထင်တယ်”

အရက်သိုင်းသမားတု်ဆင်းက....

“ဒီကနေသွားမယ်ဆိုရင် လီပေါင်း ရှင်ရာလောက် ဝေးတယ်”

စောတုးဖိုးက....

“ဒီလောက်ဝေးရင် ကျွန်တော်ယဉ်ပြိုင်ပွဲပြီးမှပဲ သွားတော့မယ်”

အရက်သိုင်းသမားတု်ဆင်းက....

“မင်း သွားစရာမလိုတော့ပါဘူး”

စောတုးဖိုးက မျက်မှောင်ကုတ်သွားလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အရက်သိုင်းသမားတု်ဆင်းက....

“ရောင်စုံမြေပုံပေါ်လာတဲ့ သတင်းဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး မိုးဟိုးကျော်နေပြီ၊ သူ့သဲ ဒီသတင်းကို ကြားပေါ့”

စောတုးဖိုးက....

“လူက ဒီရောင်စုံမြေပုံကို စိတ်ဝင်စားလို့လား”

အရက်သိုင်းသမားတု ဆင်းက...

“သူ စိတ်ဝင်စားတယ်လို့ သိရတယ်၊ ဒါကြောင့်အရက်
လာမှာ သေချာတယ်”

စောတုးဖိုးက...

“သူက ရောင်စုံမြေပုံကို လိုချင်နေလို့လား”

အရက်သိုင်းသမား တု ဆင်းက...

“ခါတော့ ငါလဲ မမြေ့တတ်ဘူး”

သူက စောတုးဖိုးအား မေးခွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

“သိုင်းလောကအား အားလုံးဆိုလို့ ဒီရောင်စုံမြေပုံကို
လိုချင်ကြတယ်၊ အဲဒီမြေပုံတော့ ဘာလေ ဖော်ပြထားသလဲ၊
ဘာပစ္စည်းတွေ ရှိနေသလဲ၊ အဲဒါကို ဘယ်သူကများသိထား
သလဲ”

စောတုးဖိုးက မီးစင်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေ
သည်။

သူသည် ရောင်စုံမြေပုံကို ပြန်ယူရန်သာ ရည်မှန်းထား
သည်။

ထိုမြေပုံထဲတွင် မည်သည့် ပစ္စည်း မြှုပ်ထားသည်ကို
သူလည်း မသိပါ။

အခြားလူပြောဆိုသည်ကိုလည်း မကြားရပါ။

သူက အရက်သိုင်းသမားတု ဆင်းအား မေးလိုက်လေ
သည်။

“မြေပုံညှန်ပြမယ်နော်ရာမှာ ဘာတွေရှိသလဲဆိုတာ အက
ကော သိသလား”

အရက်သိုင်းသမားတုးဆင်းက ခေါင်းခါ ယမ်းလိုက်
သည်။

“ငါလဲ မသိဘူး”

စောတုးဖိုးက မျက်မှောင်ကုတ်သွားလေသည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဘယ်သူကမှ မသိကြဘူးပေါ့”

အရက်သိုင်းသမားတု ဆင်းက...

“ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို သိထားတဲ့လူက ဘာမှ လောကဓမ္မ
မှာ ထစ်လောက်မတည့်ရှိတယ်”

စောတုးဖိုးက...

“ဒီလူက ဘယ်သူလဲ”

အရက်သိုင်းသမား တုးဆင်းက စကားအင်လုံးချင်း
ပြောလိုက်သိသည်။

“မျက်လုံးတစ်ဖက်စပ် အားဘွား”

“ဗျာ”

စောတုးဖိုးသည်ရောင်စုံမြေပုံမှာ ဤမျှလျှို့ဝှက်ပြီးပေး
ဆန်လှသည်ကို တွေးမိလိုက်လေသည်။

သူက ဆွေးရင်းဆွေးရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားသော
လေသည်။

၂၆၈ ❀ မိုးကျော်သူ

“ငါ့ဆရာကငါ့ကို ဒီမြေပုံအယ်သို့ လက်ထဲမှ မရောက်
စေရဘူးလို့သာ မှာကြားခဲ့တယ်။ အာဆက်လုပ်ရမယ်လို့
ပြောမသွားဘူး။ သူက အာကြောင့် မြောမသွားတာလဲ”
သူက ဤသို့ တွေ့ဝေစဉ်းစားနေစဉ် အရက်သိုင်းသမား
တို့ ဆင်းက မေးလိုက်လေသည်။

“ကဲ...မင်းအခု အယ်ကိုသွားမလဲ၊ နဂါးတောင်ကုန်းကို
သွားတော့မလား?”

စောထူးဖိုးက...

“အချိန်ရသေးလို့ မေမေ့ဆီကိုသွားရင် ကောင်းမလား
လို့ စဉ်းစားနေပါတယ်”

အရက်သိုင်းသမားတို့ ဆင်းက...

“ငါလဲကောင်းပါတယ်၊ မင်းကိုတွေ့ရင် သူသိပ်ဝမ်းသာ
မှာပဲ”

စောထူးဖိုးက...

“အဘဏော လိုက်ခဲ့မလား?”

အရက်သိုင်းသမား တို့ ဆင်းက ခေါင်းခါသမ်း လိုက်
သည်။

“ငါ မလိုက်ဘော့ပါဘူး”

စောထူးဖိုးက...

“အခုလို အာနဲ့တွေ့ရလို့ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့
သံသယတွေပျောက်သွားတာ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်”

အရက်သိုင်းသမားတို့ ဆင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

မောင်တေးသံသာ သိုင်းကွန်ချာ(၈) ❀ ၂၆၉

“ငါလဲ မင်းသတင်းကိုနားထောင်နေတဲ့ အခုမှတွေ့ရလို့
ဝမ်းသာပါတယ်”

သူက ပြောပြီးထရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ...ငါ့သွားတွေ့မယ်၊ ခုနစ်သန့် ဆယ်ငါးရက်
ကျမှ ပြန်ဆုံကြမယ်”

သူက ယင်းသို့နှုတ်ဆက်ပြီး ထိုနေရာမှ လက်ခွာသွားလေ
တော့သည်။

စောထူးဖိုးသည် အရက်သိုင်းသမားတို့ ဆင်း ထွက်သွား
ကွယ်မြောက် သွားသည်အထိ ကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ လေ
သည်။

“ငါ အခု အယ်ကိုသွားရင် ကောင်းမလဲ”

သူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးမိလေသည်။

မိခင်ထံသို့သွားရောက်တွေ့ဆုံရင် ကောင်းမည်လော။

သူသည် ဇနီးလောင်း ချိုကွေ့ဟွားထံသို့ သွားရောက်
တောင်းပန်လျှင် ကောင်းမည်လော။

နောက်ဆုံး သူသည် ရွှောင်လင်ကျောင် သို့သွားရန် ဆုံး
ဖြတ်လိုက်သည်။

ထို နောက် သူသည် တောင်စန်းတောင် ရာသီ ဦးတည်၍
ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

၂၇၀ ❀ မိုးတော့သို့

ညနေဆည်းဆာ၊

“ခေါင်...ခေါင်...ခေါင်”

ကြည့်လင့်ဖို့နာပျက်ဖွယ်ကောင်းသော ခေါင်းခလောင်း
ထိုးသံသည် ညလယ်တွင် လွင့်ပျံ့၍နေ၏။

လူငယ်တစ်ယောက်သည် တစ်ဖက်တစ်ချက် စိုက်ပျိုး
ထားသော မိုးမခပင်မျှားကြီးမှ မြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း
ခေါင်းလောင်းသံပေါ်လာရာသို့ ဦးတည်၍ သွားလေသည်။
ထိုလူငယ်မှာ စောတုန်းဖိုးပင် ဖြစ်လေသည်။

တဖန်ဘုရားခန်းမ—

တယုဘုရားခန်းမသည် ရွှေဆောင်တောက်ပ၍ အလွန်
ခမ်းနားကြီးကျယ်သော ဘုရားခန်းမတစ်ခုဖြစ်သည်။

စောတုန်းဖိုးသည် ဘုရားခန်းရွှေတံခါးပေါက်ဝတွင် ရပ်
လိုက်သည်။

ကိုရင်လေးတစ်ပါးက လူ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်လာလေသည်။

“ဘုရားကို ဖူးမြော်ချင်ရင် အထဲကိုကြပါ”

စောတုန်းဖိုးက ခေါင်းခါးမီးလိုက်သည်။

“တပည့်တော် ဘုရားဖူးဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး”

ကိုရင်လေးက....

“ခါဖြင့် ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

မော်တေးသံသာ ဆိုင်းကွန်ချာ ၁) ❀ ၂၇၁

စောတုန်းဖိုးက....

“စန်းချင်းဆရာတော်ကို ဖူးချင်လို့ပါ”

ကိုရင်လေးက....

“အကားလေးရဲ့နာမည်ပြောပါ”

စောတုန်းဖိုးက....

“သိုင်းလောကပထမ”

ကိုရင်လေး၏ မျက်စိအစုံသည် ပြေးကျယ်သွားလေ
သည်။

“အကားလေးရဲ့နာမည်ကို မေးနေတာ”

စောတုန်းဖိုးက....

“တပည့်တော်နာမည်က သိုင်းလောက ပထမပါ”

ကိုရင်လေး အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

စောတုန်းဖိုးက....

“တပည့်တော်က အမှန်အတိုင်းပြောနေတာ၊ ဒီအတိုင်းပဲ
ဆရာတော်ကို သွားလျှောက်ပါ”

ကိုရင်လေးက မည်ကဲ့သို့လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ပြန်ရပ်နေ၏။

ထိုအချိန် အသက်အရွယ်ကြီးသော နန်းတော်ကြီးတစ်
ပါးက အခန်းထဲမှထွက်လာလေသည်။

သူက စောတုန်းဖိုးအား အကဲခတ်ကြည့်ပြီး ကိုရင်လေး
အား....

“ဒီကားလေးက ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ကိုရင်လေးက အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်သည်။

၂၇၂ ❀ မိုးကျော်သူ

ဘုန်းတော်ကြီးက စောတုန်းအား ထပ်မံအကဲခတ်
ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒကာလေးရဲ့ နာမည်ကဘယ်လို”

စောတုန်းမိုးက....

“သိုင်းလောက ပထမ”

ထိုဘုန်းတော်ကြီးသည် ထိုနာမည်ကို ကြားလိုက်သော
အခါ သိုင်းလောကတွင် သိုင်းပညာအဆင့်မြင့် လူငယ်တစ်
ယောက် ပေါ်ထွန်းလာသည်ကိုသတိရလာလေသည်။

သူက စောတုန်းမိုးအား ပြုံး၍မေးလိုက်သည်။

“ဒကာလေးက သိုင်းလောက ပထမ ဖြစ်နေတာကို”

စောတုန်းမိုးက....

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဘုန်းတော်ကြီးက....

“ခဏစောင့်ပါနော်၊ ကျုပ်က ဆရာတော်ကို သွားပြီး
လျှောက်ထားပေးပါမယ်”

စောတုန်းမိုးက....

“ကောင်းပါပြီ၊ တပည့်တော် ဒီမှာပဲ စောင့်နေပါမယ်”

ဘုန်းတော်ကြီးသည် အထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်သွား
လေသည်။

တစ်ခဏအကြာတွင် စန်းချင်းဆရာတော်အား ဘုန်းတော်
ကြီး လေးပါးက ခြံရံ၍ထွက်လာလေသည်။

စောတုန်းမိုးသည် စန်းချင်း ဆရာတော်အား တွေ့မြင်
လိုက်ရသောအခါ လက်အုပ်ချီ၍ ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

စန်းချင်းဆရာတော်က....

“ဤဒကာလေးပြောစရာရှိတာကို အသံကို ကြိုပြီး
ပြောပါ”

သူကပြောပြီးတရားခန်း၏တယ်ဘက်တွင်ရှိသော အခန်း
ထဲသို့ဝင်သွားလေသည်။

စောတုန်းမိုးကလည်း လိုက်ဝင်သွားလေသည်။

ကိုရင်လေးနှစ်ပါးက စောတုန်းမိုးအား နေရာထိုင်ခင်း
ပေး၍ ရေခွေးကြမ်းချွေးပေးပြီး ထွက်သွားလေသည်။

စန်းချင်းဆရာတော်က လက်တင်ချက် ဒဂုယမ်းလိုက်
သည်။

သူနှစ်ဦးစု ပါလာသော ဘုန်းတော်ကြီး လေးပါးက
လက်အုပ်ချီ၍ အခန်းထဲမှထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

“တပည့်တော်ရဲ့ ဖခင်ဟာ တိုက်ခိုက်ခံရလို့ သေဆုံးတဲ့ အကြောင်းကို မေးချင်လို့ပါဘုရား”

စန်းချင်းဆရာတော်က....

“ဒကာလေးကိုကြည့်ရတာ သံမဏိနဂါးရဲ့သားဖြစ်ရမယ် ဟုတ်လား”

စောတုန်းဖိုးက....

“ဟုတ်ပါတယ်”

စန်းချင်းဆရာတော်က....

“ဒကာလေးက ဘာကိုသိချင်လို့လဲ”

စောတုန်းဖိုးက....

“တပည့်တော်ရဲ့ဖခင်ကို လူစုလူဝေးနဲ့ တိုက်ခိုက်လို့ သေဆုံးတယ်လို့ သိရတယ်၊ အဲဒီလူတွေထဲမှာ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ ပါတယ်ဆိုတာကို သိချင်မို့ပါ”

စန်းချင်းဆရာတော်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

“ဒကာလေးက ဒါကိုမေးပြီး လက်စားချေယှံ့သဘော နဲ့နေတယ် ဟုတ်လား”

စောတုန်းဖိုးက....

“မှန်ပါတယ် ဘုရား”

စန်းချင်းဆရာတော်က....

“ဒကာလေးက သူ့ကို စိုင်းတိုက်တဲ့လူထဲမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ပါတယ်လို့ ထင်နေလို့လား”

စောတုန်းဖိုးက....

“ရှင်းပြခြင်း”

အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်၍နေ၏။

စန်းချင်းဆရာတော်က စောတုန်းဖိုးအား အတန်ကြာ

အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

ထို့နောက် သူက စတင်မေးလိုက်လေသည်။

“ဒကာလေးက သိုင်းလောကပထမလို့ အများကပြော

နေတဲ့သူငယ် ဟုတ်လား”

စောတုန်းဖိုးက....

“တင်ပါဘုရား”

စန်းချင်းဆရာတော်က....

“ကိစ္စပြောပါ”

စောတုန်းဖိုးက....

“ထင်မိနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီသတင်းဟာ အားလုံးသိနေတဲ့ သတင်းပါ”

စန်းချင်းဆရာတော်က....

“သံဃေတော်ကြီးကို ဝိုင်းပြီးတိုက်ခိုက်တဲ့လူတွေထဲမှာ ကျုပ်လဲ ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒကာလေးရဲ့ ဖခင်ကို ကျုပ်တို့ သတ်တာမဟုတ်ဘူး”

စောတုန်းဖိုးက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

“ရှောင်လင်ကျောင်းဟာ ဂိုဏ်းကိုးဂိုဏ်းထဲမှာ ဦးစီးဦးဆောင် ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် မုသားမသုံးသင့်ပါဘူး”

စန်းချင်းဆရာတော်က....

“ကျုပ်က ဘယ်တွေ့မှ မသားစသားမပြောဘူး၊ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်ကို ကိုယ်ရင်ဆိုင်ရဲတယ်”

စောတုန်းဖိုးက....

“ဒါဖြင့် တပည့်တော်အဖေကို ဆင်တာ ဘယ်သူလဲ”

စန်းချင်းဆရာတော်က....

“ဖကာလေးရဲ့ဖခင်ဆို ဝိုင်းတိုက်ခိုက်သွားတဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်တွေက ကိုးဂိုဏ်းလုံးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တကယ်တော့တိုက်ခိုက်တာကတော့ ကျုပ်ရယ်၊ ဇူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ရယ်၊ ခုန့်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်ရယ် သုံးယောက်ပဲ ပါတယ်”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်လဲ ဒကာလေးရဲ့ ဖခင်ကို မသတ်ဘူး”

စောတုန်းဖိုးက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဒါနဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ဖခင်ကို ဘာကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတွေက စုပေါင်းပြီး တိုက်ခိုက်ကြတာလဲ”

စန်းချင်းဆရာတော်က....

“ရောင်စုံမြေပြင်ကြောင့်....”

“ဈာ....”

စောတုန်းဖိုး လွတ်ခနဲ အသံထွက်သွားလေသည်။

စောတုန်းဖိုးသည် မိမိဖခင်မှာ ရောင်စုံမြေပြင်နှင့် ပတ်သက်နေသည်ကို ကြားသိလိုက်ရသောအခါ အခုက သိုင်းသမားတုဆင်းပြောပြသည်နှင့် တစ်တစ်တည်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် မယုံကြည်စိမနပ်နိုင်တော့ပါ။

သူက အစာနဲ့ကြာ ကိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ စန်းချင်းဆရာတော်အား ခေးလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် အဖေ သေသွားကော သူ့ဆီမှာရှိတဲ့ ရောင်စုံမြေပြင်ကို ဘယ်သူက ယူသွားတယ်”

စန်းချင်းဆရာတော်က....

“သူသေဆုံးသွားတဲ့အခါမှာ ကျုပ်က သူ့ရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ရှာကြည့်ပါသေးတယ်၊ ရောင်စုံမြေပြင်ကို လုံးဝမတွေ့ရတော့ဘူး”

စောတုန်းဖိုးက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

၂၇၀ မိုးကျော်သူ

“တပည့်တော်ရဲ့ဖခင်ကို ဆရာတော်တို့က ဝိုင်းပြီးသတ်ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

စန်းချင်းဆရာတော်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ငါတို့သုံးယောက်ထဲမှာ ဘယ်သူကမှ သူ့ကိုမသတ်ဘူး၊ သူ့ကိုသတ်ဖို့လဲ မချင်ရှယ်ဘူး”

စောတုံးဖိုးက... မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဖခင်ကို သတ်ဖို့ မချင်ရှယ်ဘူးဆိုရင် ဘာကြောင့် လူစုလူဝေးနဲ့ ဆွားတိုက်ခိုက်ရတာလဲ”

စန်းချင်းဆရာတော်က...

“သူ့ဆီက မြေပုံကို လိုချင်လို့ပေါ့”

စောတုံးဖိုးက အထင်သေးသော မျက်လုံးဖြင့် စန်းချင်းဆရာတော်အား ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှောင်လွင်ဂိုဏ်းဘာ တစ်ချိန်လုံး နာမည်စောင်းခဲ့တယ်၊ အားလုံးရဲ့အားကိုးရာ ဌာနတစ်ခုလဲဖြစ်တယ်၊ ဘာကြောင့် ဒီမြေပုံကို လောဘတက်ပြီး ယူချင်ရတာလဲ”

စန်းချင်းဆရာတော်က...

“ကျုပ်တို့က လိုချင်လို့မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမြေပုံသာ မသမာသူရဲ့လက်ထဲရောက်သွားရင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး မရှုမလှသွေးချောင်းစီးလာနိုင်တာကို ဟန့်တားချင်လို့ပါ”

စောတုံးဖိုးက မသိမဲ့မြင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီမြေပုံထဲမှာ ဘယ်လို လူသတ်တဲ့ သိုင်းပညာပါလို့ ဒီလောက်တောင် ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်နေရတာလဲ”

စန်းချင်းဆရာတော်က...

မောင်တေးသံသာ သိုင်းကွန်ချင်း(၈) ၂၇၁

“ဒီရောင်စုံမြေပုံဆိုတာ သိုင်းကျွန်းမြေထဲကနေတော့ပေါ်ပြတဲ့ မြေပုံမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူ့ကိုအားလုံးက မြေပုံလို့ ထင်နေကြတာ”

စောတုံးဖိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

“မြေပုံမဟုတ်ရင် ဘာလဲ”

စန်းချင်းဆရာတော်က...

“လူအများစု သေကြေပျက်စီးနိုင်တဲ့ ဂိုဏ်းတစ်ခုလုံးကို နည်းပညာပါပြပဲ စံတစ်ခု ဖြစ်ပါ့ကယ်”

စောတုံးဖိုးက စိတ်ဝင်စားလာသည်။

သူ၏လေသံ အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းလာလေသည်။

“ဆရာတော်ပြောတော့ ဇာပည့်တော်အဖေကို မသတ်ဆို့၊ ခါဖြင့် တပည့်တော်ရဲ့အဖေက ဘာကြောင့် သေတာလဲ”

စန်းချင်းဆရာတော်က...

“ကြားလူတစ်ယောက်က ဝင်သတ်သွားတာ”

စောတုံးဖိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြန်လေသည်။

“ကြားလူ ဟုတ်လား”

စန်းချင်းဆရာတော်က...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့သုံးယောက်က သံမဏိနဂါးကို ပြီးတိုက်ရုံတိုက်နေတာပါ၊ အရေးကြီးတာ မြေပုံရဖို့လဲလား၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သံမဏိနဂါးဟာ တိတ်တရက် ခြေလဲကျသွားတယ်”

စောတုံးဖိုးက ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် နားထောင်ခဲ့၏။

စန်းချင်းဆရာတော်ကဆက်၍...
 “သူ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လက်နက်ပွန်းနဲ့ ပစ်လိုက်တာလို့ သိစာနဲ့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လူရိပ်တစ်ခု ထွက်မြွေးသွားတာကို မြင်လိုက်ရတယ်”
 စောတုးဖိုးက နားထောင်ရင်း ရင်ဖိုလာလေသည်။
 စန်းချင်းဆရာတော်ကဆက်၍...
 “ကျုပ်တို့သုံးယောက်စလုံး လိုက်သွားတဲ့အခါမှာ အဲဒီလူရိပ်ဟာ တောအုပ်ထဲ မြွေးဝင်းပြီး ပျောက်သွားတယ်လေ”
 စန်းချင်းဆရာတော်က ဆက်၍ရင်းပြလိုက်သည်။
 “ကျုပ်တို့ ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ သံမဏိအုပ်ကို စစ်ဆေးကြည့်တော့ သူ့ရဲ့နံရိုးတည့်တည့်မှာ သံမဏိအုပ်တစ်ချောင်း ခိုက်ဝင်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်”
 စန်းချင်းဆရာတော်ကပြောရင်း စာလွှဲပေါ်ရှိ ယွန်းထည်ဘူးတစ်ခုကို အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။
 ဘူးထဲတွင် လေးလက်မခန့်ရှည်သော သံမဏိအုပ်တစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။
 ထိုသံမဏိအုပ်သည် သာမန်အုပ်ထက် အလုံးကြီးသည်၊ ပို၍ချွန်ထက်သည်။
 “အဲဒီ သံမဏိအုပ်ပေါ့”
 စောတုးဖိုးက အစာနဲ့ကြာ စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ...
 “ဒီလိုဆိုရင် ဒီသံမဏိအုပ်ပိုင်ရှင်ဟာ တပည့်တော်ရဲ့အင်ကို သတ်သွားတဲ့ လူသတ်သမားအစစ် ဟုတ်သား”
 စန်းချင်းဆရာတော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ ဒီသံမဏိအုပ်ကို နတ်ယူလိုက်ပြီး မင်းအေးဖရဲ တစ်ကိုယ်လုံးကို ရှာကြည့်လိုက်တော့ ရောင်စုံခဲပြပုံကို မတွေ့ရတော့ဘူး”
 စောတုးဖိုးက...
 “ဒီသံမဏိအုပ်ပိုင်ရှင် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဆရာတော်... သွားလား”
 စန်းချင်းဆရာတော်က...
 “ကျုပ်တို့ ဘီသံမဏိအုပ်ကိုကိုင်ပြီး ပျောက်စုံစမ်းကြည့်ပါတယ်၊ ဘယ်သူကမှ မသိဘူးလို့ပြောကြတယ်”
 စောတုးဖိုးသည် ရှောင်လွှဲစဉ်းစန်းချင်းဆရာတော်၏စကားကို ကောင်းစွာ လက်ခံယုံကြည်သွားလေသည်။
 “ဆရာတော် ဒီအုပ်ကိုတမည့်တော်ကိုပေးထားပါ၊ တပည့်တော်က တစ်ဖက်တစ်လမ်းကနေ လိုက်ရောင်းပါမယ်”
 စန်းချင်းဆရာတော်ကရှော့ရှော့ရှုရှုပင် ပေးလိုက်သည်။
 “ရမပါတယ် ဟူသွားပါ”
 သူက စကားဆက်လိုက်သည်။
 “ဒါကသေးရော ခုနစ်လ ဆယ်ငါးရက်မှာ နဂါးသေကို ရောက်လာမယ် မဟုတ်သား”
 စောတုးဖိုးက...
 “ရောက်လာပါမယ်ဘုရား”
 စန်းချင်းဆရာတော်က...
 “ကျုပ်တို့လဲ ရောက်လာမှာပါ၊ ခြေလှမ်းလျှင်တော့ ဒီသံမဏိအုပ်ပိုင်ရှင်ကို လက်ချမ်းဆီးချင်လို့ပါ”

စောတုန်းဖိုးက....

“ဒီလူက နဂါးတောင်ကုန်းကို လာမယ်တဲ့လား”

စန်းချင်းဆရာတော်က...

“စိတ်ချ၊ သူ့လက်ကိုင်လာရမယ်”

စောတုန်းဖိုးက ချီးထောက်၍ ရှိခိုးကန်တော့လိုက်သည်။

“ဆရာတော် လမ်းညွှန်ပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ကို သွားခွင့်ပြုပါ”

စောတုန်းဖိုးသည် ရှောင်လင်ကျောင်းမှ ထွက်ခွာလာ လေသည်။

သူသည် စန်းချင်းဆရာတော်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရာ အကျိုး အကြောင်းများကို ပို၍ သဘောပေါက် နားလည်လာလေ သည်။

သူသည် ဆက်လက် လျှော့ငှာသွားရင်း ဖခင်မသေခင်က မှာကြားခဲ့သော စကားများကို ပြန်လည်ဆင်ခြင် သုံးသပ် လာသည်။

ထိုအခင်းဖြစ်ပွားသောနေ့ နံနက်ပိုင်းက သူက အိပ်ရာမှ ဟုသောအခါ ဖခင်အိပ်ခန်းထဲမှမီးရောင်လင်းနေသည်ကို

သိရသည်။

ကို သာ၍ ဖခင်တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲနေသည်ကို အကဲခတ်မိ စန်း။

ထို့ကြောင့် သူက ဖခင်အခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ဖေဖေ”

ဖခင်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“သားလာဟေ...ဝင်ခဲ့”

စောတုန်းဖိုးက စေ့ထားသော အခန်းတံခါးကို ဟ

ဖွင့်၍ ဝင်လာခဲ့သည်။

ဖခင် မျက်နှာသည် ကြည်ကြည်လင်းလင်းမရှိဘဲ အ

ာရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုကို စဉ်းစားနေ၏။

သူက လက်အုပ်ချီ၍ ရှိခိုးကန်ဘေး လိုက်လေသည်။

“ဖေဖေ...တစ်ညလုံး မအိပ်ဘူးနဲ့ ကုသယ်၊ အာ

ကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိလို့လဲ”

ဖခင်ဖြစ်သူက သူ့အား အသေအခါ စိုက်ကြည့်

သည်။

“သားကို ဖေဖေက အရေးကြီးတဲ့စကားကို မှာ

ချင်တယ်၊ သေသေချာချာ နားဖောင်”

စောတုန်းဖိုးက....

“မေမေ ကိစ္စအတွက်လား ဖေဖေ”

ဖခင်ဖြစ်သူက....

“ဒီ သစ္စာမဲ့တဲ့ မိန်းမအကြောင်း စကားလဲ

မပြောနဲ့”

စောတုန်းဖိုးက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူက....

“ဒီကနေ့ ငါ့သွားစရာရှိတယ်”

၂၈၄ မိုးကျော်သူ

စောတုးဖိုးက...

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ဖေဖေ”

ဖခင်ဖြစ်သူက...

“ငါ့ကို စိန်ခေါ်တဲ့လူအစ်စုနဲ့ သွားပြီး ရင်ဆိုင်ရမယ်၊ ငါက အချိန်တန်လို့ အိမ်ပြန်မရောက်ရင် ငါ့သေပြီလို့မှတ်”

စောတုးဖိုးက ထိတ်သန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ငါ့ကို ဘာမှမမေးနဲ့၊ ငါ့မှာချင်တဲ့ စကားနှစ်ခုနဲ့ရှိတယ်၊ စုံစုံမြဲမြဲမှတ်ထားရမယ်”

စောတုးဖိုးက ခွေးထောက်လိုက်သည်။

“အမိန့်ချီပါ ဖေဖေ”

ဖခင်ဖြစ်သူက...

“ပထမ စကားကတော့ ဖေဖေ အကြောင်း သိချင်ရင် ဘာအရက်သမား တဲ့ ဆင်းကို မေးပါ၊ နောက် တစ်ခုကတော့ မင်းမှာ သိုင်းပညာမစုံမချင်း ရန်သူကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မရှင်ဆိုင်နိုင်သေးရင် ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့”

ဖခင်ဖြစ်သူသည် စကားဆုံးသွားသည်နှင့် စားပွဲပေါ်မှ လေးထောင့်ဘူးလေး တစ်ဘူးကိုယူ၍ အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အခန်းထဲမှခြေလှမ်းကျကျဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

မမှတ်တေးသံသာ သိုင်းကုန်ချား(၈)

စောတုးဖိုးသည် သူ့ဖခင်အကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း မျက်ရည်များကလဲသည်။

သူက လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါးဘောင် ဆင်၍ မြွေကူးဖိုက်သည်။

“ဖေဖေ ကျွန်တော်ပညာစုံပြီ၊ ဖေဖေကို သတ်သွားတဲ့ ရန်သူကို လက်စားချေနိုင်ပြီလို့ ကတိပေးပါတယ် ဖေဖေ”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူသည် နဂါးတောင်ကုန်းသို့စတင်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

သိုင်းလောကမှ ထိုင်သီးပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဤတောင်ပေါ်သို့ တဖွဲဖွဲရောက်ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ခုနစ်လ၊ ဆယ်ငါးရက်”

နဂါးတောင်ကုန်း....

နဂါးတောင်ကုန်းသည် စူးထိုင်စန်းတောင်နှင့်လီပေါင်းခြောက်ဆယ်ခန့် ကွာလေသည်။

ထိုနေရာသည် အလွန်ကြမ်းတမ်းသော ဒေသတစ်ခု ဖြစ်သည်။

နဂါးတောင်ကုန်းကမြင့်မားခြင်းမရှိသော်လည်း အလွန်မတ်စောက်နေသဖြင့် လူသူအရောက်အပေါက် နည်းသောနေရာတစ်ခုဖြစ်သည်။

သို့သော် ယနေ့မှာမူ တောင်ပေါ်၌ လူသံသွယ်ဆူဆူညံညံထွက်ပေါ်နေသည်ကို ကြားရလေသည်။

ယနေ့သည် ခုနစ်လ၊ ဆယ်ငါးရက် ဖြစ်သည်။

စောတုံးဖိုးသည် တစ်ယောက်တည်း အတောင်ပေါ်သို့ တက်နေရသည်။

သူ့အဖို့ တောင်တက်လမ်းကို ရှာမခက်သဖြင့် တောင်ပေါ်ကို လမ်းကြည့်ပြီး စိတ်မှန်းဖြင့် တက်နေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရုတ်တရက် လူရိပ်တစ်ခုသည် သူ့အား ဂျော့တက်ပြီး နောက်သို့လှည့်ကာ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

စောတုံးဖိုးက ကြည့်လိုက်ရာ သေဟုန်းစီးသိုင်းသမား ဖြစ်နေ၏။

သူက အလွန်ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ခင်ဗျားလဲ အခုမှ ရောက်လာတာကိုး”

လေဟုန်းစီးသိုင်းသမားက....

“ဟုတ်တယ်၊ မျောက်ညိုလွဲ ပါလားက”

၂၀၈ ❀ ခိုးကျော်သူ

သွက် ပြောနေရင်း ဈေးကိုင်လည်း ရောက်ရှိလာသည်။

စောထူးဖိုးက...

“ဒါနဲ့ ဘာသံယပ်တောင်လဲ မတွေ့ပါလား”

“ကျွန်လဲ ပါမိတယ်ဗျာ”

ထိုစကားနဲ့အတူ သံယပ်တောင်ကလည်း နောက်မှ လိုက်လာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“လူစုံတက်စုံ”

စောထူးဖိုးတို့လူစုသည် နဂါးတောင်ပေါ်သို့ ရောက်
လာကြလေသည်။

တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် အလွန်ကျယ်ပြန့်သော မြေကွက်သစ်
တစ်ခုရှိလေသည်။

သို့သော် တောင်နှစ်ခမ်းမှနေ၍ အောက်သို့ ကြည့်လျှင်
မည်သို့လျှင် အလွန်နက်ရှိုင်းသော တောင်ခြေငယ်များ အလွန်
အစီးသန်သော ချောင်းငယ်များ အချိန်အဟုန်ဖြင့် စွာဖြင့်
ဖီးဆင်းနေသည်ကို ရင်ထိတ်စရာ ဖြစ်နေသည်။

တောင်ထိပ်မြေကွက်သစ်ပေါ်တွင်လှိုင်းလောကဆီပ်သီး
သီးညှာရှင်တို့သည် ကိုယ့်လူစုနှင့်ကိုယ်၍ နေရာယူသွား
ကြသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းမှစုန်းချင်းဆရာတော်၊ ဝူတန်းစိုက်မှ ဝူလန်းကျူ၊ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းမှ ယန်ယန်ကျူတို့ကို တွေ့မြင်ရမည့် အပြင် အခြားဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်းချုပ်များလည်း ပါရှိနေ၏။

အခြားတစ်ဖက်မှ ဝေလင်းကျွန်းရှင်တို့ လူစုလည်း ပါသည်။

စောတုံးဖိုးသည် ထိုလူစုထဲမှာ သက်ခြေလိပ်ပြာရောက်ရှိ နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ရင်ထဲမှာ ခံစားလာမိလေသည်။

သူသည် အခြားဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အကျည်း တန်မလေးနှင့် ပလ္လေသံနတ်သမီးတို့ ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

စောတုံးဖိုးတို့ လေးယောက်သည် လင်နေသော နေရာ တစ်ခုသို့ လျှောက်သွားပြီး ဆိုင်ချလိုက်သည်။

ထိုအချိန် ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင် စုန်းချင်းဆရာတော် တို့က မြေကွက်လပ်အလယ်သို့ လျှောက်လာပြီး အားလုံးကို တစ်ချက်စုကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဤသို့ နှုတ်ခွန်းဆက်စကား ခြေထိုက်သည်။

“ဒီကနေ့ ကြုံရောက်လာကြတဲ့ ဂိုဏ်းအသီးသီးက ခေါင်း ဆောင်များ၊ ကျော်ကြားသော တစ်ကိုယ်ခံတော် ပုဂ္ဂိုလ်များ ကို နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်ပါတယ်။”

သူက ဆက်၍...

“ဒီကနေ့ဒီကိုကြုံရောက်ကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးဟာရောင်စုံ မြေပုံကို သိုင်းပညာနဲ့ယှဉ်ပြိုင်ပြီး အနိုင်ရယူရန် ဖြစ်ပါတယ်။”

သူက ဆက်၍...

“အခုတော့ လူစုံတက်စုံ ရောက်နေကြပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ပြိုင်ပွဲစတင်ဖို့ အချိန်တန်ပြီလို့ ပြောချင်ပါတယ်။”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက ထရပ်လိုက်သည်။

“ဆရာတော်ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ သုံးဘမ်းစဉ်သာအခု ဒီယှဉ်ပြိုင်ပွဲကို ကွပ်ကဲဖို့ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်နဲ့ အနိုင်အရှုံးကို ဆုံးဖြတ်ဖို့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် လိုပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အများက ပုဂ္ဂိုလ်သုံးယောက်ကို ရွေးချယ်ပေးပါလို့ ပန် ကြားအပ်ပါတယ်။”

ထိုအခါ...

ပလ္လေသံနတ်သမီးက ထရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ အကြံပေးချင်တာကတော့ ဒီယှဉ်ပြိုင်ပွဲမှာ မပါဝင်တဲ့ ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင် စုန်းချင်းဆရာတော်ကို အကဲ ဖြတ်ပေးပါရန် ပန်ကြားအပ်ပါတယ်။”

သူမအကြံကို အားလုံးက လက်ခံကြသည်။

“ယဉ်ပြိုင်ပွဲ”

ပလ္လေသံနတ်သမီးက စန်းချင်းဆရာတော်အား လျှောက်
ထားပြန်လေသည်။

“ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်များကို ဆရာတော်ကိုယ်
တိုင် ရွေးချယ်ပါကုရား”

စန်းချင်းဆရာတော်က....

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်က ဝူတန်းဂိုဏ်းချုပ် ဝူလန်းကျွန်း
ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ် ယန်ဟန်ကျွန်းကို ထာဝန်ယူပါလို့ မေတ္တာ
ရပ်ခံပါတယ်”

ထိုအချိန် လူတစ်ယောက်သည် တောင်ပေါ်သို့ အပ်မီး
ရောက်ရှိလာသည်။

စောတုးဖိုးသည် ထိုလူအား မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ
ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“အဘတုးဆင်း”

ဟု အားရမေးရာ ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုလူသည် အရက်သိုင်းသမား တုးဆင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

တုးဆင်းသည် သူ့အား တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
နှုတ်လည်းမဆက် ပြုံးလည်းမပြဘဲ မြေကွက်သပ်၏အလယ်
သို့ လျှောက်သွားလေသည်။

တောင်ပေါ်၌ ရောက်ရှိကြသော သိုင်းသမားများသည်
ထိုလူအား အကဲခတ်ကြည့်နေကြသည်။

စန်းချင်းဆရာတော်က မျက်မှောင်ကြ တ်သွားသည်။

သူသည် ထိုလူအား အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

လေဟန်စီးသိုင်းသမားက ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားလေ
သည်။

ဤသူသည် အလွန်အရေးကြီးသော အခွန်မှာ ရောက်
လာခြင်းမှာ သံဏိန်ဂါး အသတ်ခံရလှည့် အကြောင်းက
တော်တုတ်ပြောဆိုလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်လေသည်။

သံဏိန်တောင်နှင့် မျောက်ညိုဘူကလည်း စိုးရိမ်နေကြ
သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အရက်သမားတုးဆင်းက စတင်စကား
ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကနေ့ ဒီနေရာမှာ ရောင်စုံမြေပုံတိရစ္ဆာန် ခိုင်ဖိုကြွေရောက်
လာကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များတို့ဟာ သိုင်းပညာအစွမ်းပြကြပေက
သို့ ယုံရတယ်”

၂၉၄ ❀ မိုးကျော်သူ

သူသည် အားလုံးတို့ကိုလှည့်ပတ် တစ်ချက်ခုတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကလဲ ဒီရောင်စုံမြေပုံကိုရယူဖို့ ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်မယ်လို့ ကြေညာအပ်ပါတယ်”

သူ၏စကားကြောင့် အားလုံးက လှုပ်လှုပ်ရွှေ့ရွှေ့ဖြစ်လာကြလေသည်။

စန်းချင်းဆရာတော်က...

“ဒကာကြီးလဲ ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်”

အရက်သိုင်းသမားတုံ့ဆင်းက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အရက်သိုင်းသမား တုံ့ဆင်းက...

“တပည့်တော် ယှဉ်ပြိုင်မယ်နည်းကတော့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်နေပါတယ်”

စန်းချင်းဆရာတော်က...

“ဒကာကြီးက ဘယ်လိုယှဉ်ပြိုင်ချင်လို့လဲ”

အရက်သိုင်းသမားတုံ့ဆင်းက...

“ကျုပ်က တစ်ဦးချင်းကို ယှဉ်ပြိုင်ပြီး စိန်ခေါ်ချင်ပါတယ်”

စန်းချင်းဆရာတော် မျက်မှောင်ကြွယ်သွားလေသည်။

“ဒီယှဉ်ပြိုင်ပွဲမှာ စိန်ခေါ်လိုတော့ရပါတယ်။ ဒါမေမယ်၊ ကျုပ်ပေးတဲ့စည်းကမ်းကို လိုက်နာရပါမယ်”

အရက်သိုင်းသမား တုံ့ဆင်းက စကားမပြောတော့ဘဲ ထိစင်းလိုက်ဂူရှင်ထံသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

မှော်တေးသံသာ သိုင်းကုန်ခွာ(၈) ❀ ၂၉၅

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်က စိန်ခေါ်တယ်”

ထိစင်းလိုက်ဂူရှင်က ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်လာသည်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

အရက်သမားတုံ့ဆင်းက...

“အရက်သိုင်းသမားတုံ့ဆင်းလို့ ခေါ်တယ်”

ထိစင်းလိုက်ဂူရှင်က အရှေ့သို့လှမ်းထွက်လာသည်။

ထိုအချိန် အရက်သမားတုံ့ဆင်းက သူ့ခါးမှာထိုးဝင်သော တစ်ပေခန့်ရှည်သောသံပြွန်ကို ရုတ်တရက် ဆွဲငါးလိုက်ပြီး ထိစင်းလိုက်ဂူရှင်၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ရိုတ်ချလိုက်သည်။

အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် ထိစင်းလိုက်ခေါ်လုံးဝပျောက်နိုင် မသိမ်းနိုင်ဘဲ မြေပေါ်သို့ မှောက်လျက်ငါးက သွားလေသည်။

စန်းချင်းဆရာတော်နှင့် သိုင်းသမားတစ်ဦးတို့သည် သံဝေဂကားမပြောနိုင်ကြဘဲ ထိတ်လန့်လန့်လှုပ်သွားကုန်ကြလေသည်။

စောတုန်းဖိုးကလည်း အံ့သြရှုမဆုံးပါ။

သူသည် အရက်သိုင်းသမားတုံ့ဆင်းက ဤမျှအားက ကျစ်ပြီး ရက်စက်လိမ့်မည်ဟု မထင်မိပါ။

“ယုတ်မာတဲ့လူ”

ဝေလင်းကျွန်းရှင်၏ အသံသည် ဟိန်းထွက်လာလေသည်။

သူက မနေနိုင်တော့ဘဲ အရက်သိုင်းသမားအား ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

အရက်သိုင်းသမားက နောက်သို့ဆုတ်သွားလေသည်။

ယိုအချိန် သက်ခြွေလိပ်ပြာနှင့် စုမာရန်တို့သည် ပြိုင်တူရှေ့သို့ ထွက်လာကြပြီး အရက်သိုင်းသမားတို့ဆင်းအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သက်ခြွေလိပ်ပြာက အဆိပ်သေစွင့် ဆုပ်၍ပစ်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် သူမက အချိန်နောက်ကျသွားလေသည်။ ရုတ်တရက် ရွှေ့သို့ မောက်လျက်လဲကျသွားသည်။

စုမာရန်က သက်ခြွေလိပ်ပြာ လဲကျသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ အလွန်ဒုဠ်ဒီးလာပြီး ဓားကိုဆွဲထုတ်၍ အရက်သိုင်းသမားတို့ဆင်းအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သို့သော် အရက်သိုင်းသမားတို့ဆင်းက ရှောင်တိမ်းရင်း လက်တစ်ချက် ခေ့ ယမ်းလိုက်သည်။

စုမာရန်ကလည်း မောက်လျက်လဲကျသွားလေသည်။

အားလုံးသောလူများသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် သွားကုန်ကြသည်။

ဝေလင်းကျွန်းရှင်က သားဖြစ်သူ သေဆုံးသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ဓားကိုဆွဲလျက် တိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

အု၏မေသားများက ကမန်းကတန်း ဝိုင်းဥ့ဆွဲထားလိုက်လေသည်။

အရက်သိုင်းသမား တို့ဆင်းသည် သေးအေးအေးအေးအေး ဖြင့် သေဆုံးနေသော ထိစင်းလိုက်ဂူရှင်၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲ ရောင်စုံမြေပုံအစုံဝိုင်းကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။

စန်းချင်းဆရာတော်က သူ့အား ခြောင်၍ကြည့်နေ၏။ ထိုအချိန် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“လူယုတ်မာ သေဖို့သာပြင်”

ယင်းကဲ့သို့ အော်ပြောလိုက်သူမှာ အကျည်းတန် မိန်းကလေးပင် ဖြစ်သည်။

သူမသည် တစ်ဟုန်သုံး ပြေးထွက်လာပြီး ပဲလွေတံငါနှင့် အရက်သိုင်းသမားတို့ဆင်းအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အရက်သိုင်းသမား တုံဆင်းက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သိုင်းကွက်သုံးကွက်မျှသာ ယှဉ်လိုက်ရသည်။ အကျည်းတန်မလေး လဲကျသေဆုံးသွားလေသည်။

အားလုံးသောလူများသည် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့သြကုန်ကြသည်။

စောတုံးဖိုးက အရက်သိုင်းသမားတုံဆင်းအပေါ် အံ့သြ၍ မဆုံးဘဲ ကြောင်၍ကြည့်နေ၏။

ကျန်ရှိလော သိုင်းသမားအားလုံးတို့သည် အရက်သမားတုံဆင်းအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် စိတ်ဆန္ဒတဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်နေကြသော်လည်း မည်သူကမျှ စတင်မတိုက်ခိုက်ကြပါ။

အရက်သိုင်းသမားတုံဆင်းမှာမူ ထစ်မံစိန်ခေါ်ရန်အားလုံးတို့ကို ကြည့်နေ၏။

စန်းချင်းဆရာတော်က သက်ပြင်းတင်ချက်ချလိုက်သည်။ သူသည် ကိုယ်တိုင်ဝင်ရောက် ယှဉ်ပြိုင်ရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌...

ကောင်းကင်ပေါ်မှ တိမ်တိုက်လိမ်လိပ်များ လွင့်မျောသွားသည်။

နေရောင်ခြည်သည် ကောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ထီးကျလာလေသည်။

စန်းချင်းဆရာတော်က သေဆုံးသူများ၏ ရရှိထားသော အဏ်ရာများ စစ်ဆေးရန် အကျည်းတန် ခိန်းကလေးထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းသွားလေသည်။

သူသည် မမျှော်လင့်ဘဲ အကျည်းတန် ခိန်းကလေး၏ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ဝင်းလက်တောက်ပြောင်နေသော အရာတစ်ခုအား တွေ့မြင်လိုက်သည်။

သူက သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ၏ မျက်လုံးတစ်စုံသည် အံ့သြထိတ်လန့်သွားလေသည်။

ထိုတောကပြောငုံသော အရာသည် သံဃေအင်ချောင်းတစ်ချောင်းဖြစ်သည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိုသံချောင်း အပ်ကလေးသည် သံဃေ၏ဝါး သေဆုံးခဲ့စဉ်တုန်းက သူ၏ကိုယ်ပေါ်မှ တွေ့ရှိခဲ့သော အပ်ချောင်းနှင့် တစ်ဖုံစံတည်း တူညီနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူက အရက်သိုင်းသမားတုံဆင်းအား ခိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“သံဃေ၏ဝါးကို သတ်သွားတာ ခင် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ငါ့အခုမှ သိရတော့တယ်”

စန်းချင်း ဆရာတော်၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသော စောတုံးဖိုးသည် သူ၏ဦးခေါင်းတည်ဘဉ်းသို့ မိုးကြိုးမစ်သွားခြင်း ခံလိုက်ရသည့်အလား အုန်းခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

“လူသတ်သမား”

စောတုံးဖိုး၏ ရင်ထဲတွင် နာကြည်းစွာ ခံစားလာမိလေသည်။

သူ့ အလွန်အားကိုးနေသော သူ့ဖခင်၏ သွေးသောက်တစ်ယောက်သည် သစ္စာဖောက်ပြီး ဖခင်အား ရုတ်စက်စွာ လုပ်ကြံလိုက်သည်ကို မယုံနိုင်အောင် အံ့သြတုန်လှုပ်မိလေသည်။

သူက ယင်းသို့ မလှုပ်မယှက် တွေ့နေနေစဉ် စန်းချင်းဆရာတော်၏အသံ ဆက်ပေါ်လာသည်။

“ဒီမှာ ဒကာကြီး၊ သံမဏိနဂါး ကိုယ်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ရောင်စုံမြေပုံကို မင်းပဲ ယူသွားဘယ် မဟုတ်လား”

အရက်သိုင်းသမားတု ဆင်းက....

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာတော်တို့လူစု တပည့်တော်နှောက်ကို ပြေးလိုက်သွားတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး တပည့်တော်က ဆေးဆုံးနေတဲ့ သံမဏိနဂါးရဲ့ အိတ်ထဲက ရောင်စုံမြေပုံကို ယူသွားတာပါ”

“လူသတ်မာ”

စောတုံးဖိုး၏အသံ 'ဟိန်းသွားလေသည်။

သူသည် အရက်သိုင်းသမားတု ဆင်းထံသို့ တိုက်ခိုက်နေ့က စီရမ်းချင်း လှမ်းသွားသည်။

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက သူ့အား ဆွဲထားလိုက်ပေသည်။

“စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပါ”

စောတုံးဖိုးက ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အဆက်သေပါစေ၊ အဖေ့ကို သတ်တဲ့ လူသတ်မာကိုလက်စားချေရမှ ကျေနပ်မယ်”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက စောတုံးဖိုး၏လက်မောင်းကို ထပ်မံဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်သည်။

“စိတ်ကို ထိန်းပါ၊ နို့ဗေဟုန်ရင် အသက်တစ်ချောင်း အလဟဿ ဆုံးရှုံးသွားနိုင်တယ်”

စောတုံးဖိုးက နားမထောင်ဘဲ အဘင်းရှမ်းကန်နေ၏။

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက မတတ်နိုင်တော့ဘဲ စောတုံးဖိုး၏ သွေးကြောကို လျှင်တစ်ပြက် လောက်လိုက်လေသည်။

၃၀၂ ❀ မိုးကျော်သူ

ထို့နောက် သတိမေ့နေသော စောတုန်းဖိုးအား ပခုံးပေါ်ထမ်း၍ နောက်ကိုဆုတ်သွားလေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်၍နေသည်။

အားလုံးသောလူများသည် မြေကွက်လပ် အလယ်တွင် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေသော အရက်သိုင်းသမား တုံ့ဆင်းအား မျက်စောင့်မခတ် စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

အရက်သိုင်းသမား တုံ့ဆင်းက အားလုံးတို့ကို ဝေကြည့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူသည် ကျယ်လောင်စွာဖြင့်အော်ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ပြောတာကို အားလုံးနားထောင်ကြပါ”

စန်းချင်းဆရာတော်က....

“ဒကာကြီးက ဘာပြောချင်လို့လဲ၊ ပြောပါ”

အရက်သိုင်းသမားတုံ့ဆင်းက....

“ကျုပ်လက်ထဲမှာ မြေပုံရဲ့ ခေးပိုင်းနှစ်ပိုင်း ရထားပါပြီ၊ ကျန်တဲ့ လေးပိုင်းနှစ်ပိုင်း ရရှိထားတဲ့လူက အဲဒီမြေပုံကို ကျုပ်လက်ထဲအပ်ပါလို့၊ မဟုတ်ရင်....”

မောင်တေးသံသာ သိုင်းကွန်ချာ(၁) ❀ ၃၀၃

စန်းချင်းဆရာတော်က လက်ကပြလိုက်သည်။

“နေပါဦး....ကျုပ်မရှင်းတာ မေးချင်လို့”

အရက်သိုင်းသမား တုံ့ဆင်းက....

“အမိန့်ရှိပါ”

စန်းချင်းဆရာတော်က....

“သံမဏိခေါ်မာရှိတဲ့မြေပုံက ဒကာကြီးလက်ထဲ ရောက်နေတယ်မဟုတ်လား”

အရက်သိုင်းသမား တုံ့ဆင်းက....

“တင်ပါ၊ ဘုရား”

စန်းချင်းဆရာတော်က....

“ငါ့ဖြင့် ဘာကြောင့် ဒီမာရှိနေတဲ့မြေပုံကို လှိုချင်နေတာလဲ”

စန်းချင်းဆရာတော်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“ရောင်စုံမြေပုံက နှစ်ခုရှိလို့လား”

အရက်သိုင်းသမားတုံ့ဆင်းက....

“ဟုတ်တယ်”

စန်းချင်းဆရာတော်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

၃၀၄ ❀ စိုးကျော်သူ

“အဲဒီမြေပုံနှစ်ခုလုံး အတူတူပဲ မဟုတ်လား”

အရက်သိုင်းသမား တု ဆင်းက ဒေါသထွက်လာသည်။

“စကားမရွည်နဲ့၊ အခုကျန်ရှိတဲ့ မြေပုံနှစ်ပိုင်းကို ချက်ချင်း ပေးပါ။ ထပ်ညှိတော် အချိန်မရှိဘူး”

စန်းချင်းဆရာတော်က ပန်းစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အေးဆေးသောအသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ရောင်စုံမြေပုံနှစ်ပိုင်း အကြောင်းကို ကျုပ်ပြောပြပါ့မယ်”

“မျက်လုံးတစ်ဖက်လပ်ဘူးဘူး”

ထိုအသံကြားလိုက်ရသော သိုင်းသမားတို့သည် အသံလေး
ရာအက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

အဘွားအိုတစ်ယောက်...

အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိပြီး မျက်လုံးတစ်ဖက်လပ်နေသော
အဘွားအိုတစ်ယောက် မြေကွက်လပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ
သည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

အရက်သိုင်းသမား တု ဆင်းက အဘွားအိုအား အေး
ဆယ် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

အဘွားအိုမှာမူ သူ့ အား လှည့်မကြည့်ပါ။

သူမသည် စန်းချင်းဆရာတော် ရှေ့သို့ ဖောင်းသော
လျှောက်သွားပြီး လက်အုပ်ချီ၍ လျှောက်ထားသည်။

“ဒီရောင်စုံမြေပုံဟာ မြေပုံမဟုတ်ပါဘူး၊ လူသတ်တဲ့ ကိရိယာ ပြုလုပ်နိုင်ဖို့ ပုံတူ နည်းပညာပုံဖြစ်ပါတယ်”

သူမက ဆက်၍ အဲဒီလက်နက်ပြုလုပ်တဲ့ပုံစံဟာ နှစ်စုံရှိပါတယ်၊ တစ်စုံတည်းကိုသာ ကြည့်မယ်ဆိုရင် အသေးစားလူသတ်လက်နက်ကို လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီပုံစံနှစ်ခုကို မူးပေါင်းလိုက်မယ်ဆိုရင် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူသတ်လက်နက်ကို လုပ်နိုင်ပါတယ်”

အဘွားအို၏စကား ကြားရုံကဲ့ရဲသော စနိုးချင်းဆရာတော်နှင့်တကွ သိုင်းသမားအားလုံးတို့သည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကုန်သည်။

အရက်သိုင်းသမား တုံ့ဆင်းမှာမူ မျက်လုံးတစ်ဖက်လပ် အဘွားအိုအား ဝါးစားမတတ် ခပ်စိန်းစိန်းဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်ချုံ့နေသည်။

ထိုအချိန် သတိမေ့နေသော စောတုးဖိုးက သတိပြန်ရလာသည်။

သူသည် မျက်လုံးတစ်ဖက်လပ် ဘွားဘွားပြောသည့်စကားကို ကောင်းစွာကြားလိုက်ရသည်။

သူက မည်ကဲ့သို့ လုပ်ရမည်ကို စဉ်းစားနေ၏။

“ဟား.....ဟား.....ဟား”

အောက်သိုင်းသမား တုံ့ဆင်းက ခေါင်းမော၍ အားရမီးရ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကဲ....အားလုံးနားရှင်းကြပြီလို့ ထင်ပါတယ်”

သူက လက်ထဲမှ သံပြန်အား ထောင်ပြလိုက်သည်။

“အဲဒါကိုကြည့်ပြီး ကျုပ်တီထွင်ထားတဲ့ လူသတ်ကိရိယာ အသေးစားပါ”

သူက ခင်ကြားစွာဖြင့်....

“ဒီသံပြန်ထဲမှာ အဆိပ်ပါတဲ့ သံမဏိအပ်အချောင်းဝါး ဆယ်ပါတယ်၊ ဒီကအားလုံးကိုသတ်ဖို့အလုံအလောက်ရှိတယ်”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသော သိုင်းသမားအားလုံးတို့သည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကုန်သည်။

အရက်သိုင်းသမားတုံ့ဆင်း၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ခက်ထန်သွားလေသည်။

“ကျုပ်နောက်ဆုံး သတိပေးမယ်၊ ကျန်ရှိတဲ့ မြေပုံနှစ်ပိုင်းကို ကျုပ်တို့အုပ်ချုပ်အပ် နို့မဟုတ်ရင်အားလုံးမသာဓကောင်း ဖြစ်ကုန်ကြလိမ့်မယ်”

စောတုးဖိုးက မနေနိုင်တော့ပါ။

အိတ်ထဲမှ မြေပုံကို နှိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

သံယပ်တောင်ကလည်း သူ့ရရှိထားသော မြေပုံတစ်ပိုင်းကိုလည်း ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ခဏနေကြပါဦး”

မတွေ့သန့်တံသမီး၏အသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

"မရဏတေးသ"

အားလုံးသောလူများသည် ပလ္လေသံနတ်သမီးထံသို့ လှည့်ကြည့်ကုန်ကြသည်။

အရက်သိုင်းသမီးတို့ဆင်းကလည်း သူမအား လှည့်၍ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ပလ္လေသံနတ်သမီးက သူ့အား ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

အရက်သိုင်းသမီးတို့ဆင်းက ခေါင်းကြိတ်၍ ပလ္လေသံနတ်သမီးအား စိုက်ကြည့်နေရာမှ သူမ၏တင်းမာခက်ယဉ်သော မျက်နှာထားသည် တဖြည်းဖြည်း ပြေလျော့သွားလေသည်။

သူ၏မျက်လုံးထဲတွင် အလွန်လှပချောမောသောနတ်သမီးဟု ဆင်နွှဲမိလေသည်။

ပလ္လေသံနတ်သမီးက ခါးမှာချိတ်ထားသော ဝေဠဝေဠဝ မာလတစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူ၍ ထောင်ပြလိုက်သည်။

"အစ်ကိုကြီးရှင်အောင်မြင်မှုအတွက် ဂုဏ်တေးတစ်ပုဒ်နဲ့ ဧပြီဇြေခါးမယ်"

အရက်သိုင်းသမီးတို့ဆင်း၏ မျက်နှာဘယ်လုံးပြုံး၍ သွားသည်။

"ကောင်းပြီ၊ သီချင်းနှစ်ပုဒ်က တာထဲလဲ"

ပလ္လေသံနတ်သမီးကပြုံး၍...

"မရဏတေးသ"

လူသည် စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ပလ္လေက စတင်မိုက်လိုက်လေသည်။

ပလ္လေသံနတ်သမီး၏ ပလ္လေသံအကြောင်းကို ကြားဖူးကြသော သိုင်းသမီးတို့သည် ထောင်အောက်သို့ အလှူအငှက် ပြေးဆင်းသွားကြကုန်၏။

စနိုးချင်းဆရာတော်နှင့်အတူပါလာသော ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် ယောက်ျားတို့ ပြေးဆင်းသွားကြသည်။

စောတုံးဖိုးက မျက်လုံးတစ်ဖက်လင် အေးသွားတို့အား လက်ဆွဲ၍ သေဟုနိမီးသိုင်းသမီးတို့နှင့်အတူ ပြေးဆင်းသွားကြသည်။

“ပြန်ပေးခြင်း”

စောတုန်းမိုးသည် မျက်လုံးတစ်ဖက်လပ် ဘွားဘွားအား လက်ဆွဲ၍ တောင်အောက်သို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့လေသည်။

သူသည် တောင်အောက်သို့ မရောက်မီမှာပင် ဆရာဖြစ်သူ ရှောက်မွန်ကျင်း နေအိမ်သို့ တာဝန်ကို သတိရလာ သည်။

သူသည်တောင်အောက်သို့ ရောက်ရှိလာသည်နှင့် မျက်လုံး တစ်ဖက်လပ် ဘွားဘွားအား ဦးညှစ်၍ အိတ်ထဲမှ အနီရောင် အထုပ်ကိုထုတ်၍ ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအနီရောင်အထုပ်အား မြီတွေ့လိုက်သည်နှင့် အဘွား အို၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဝိုင်းစက်ပြုံးကျယ်သွားလေသည်။

“မင်း.....မင်း ဒါကို ဘယ်ကရလာတာလဲ”

စောတုန်းမိုးက....

“ကျွန်တော်ဆရာ ရှောက်မွန်ကျင်းက ဘွားဘွားကို ပေးပို့ခဲ့တာပါ”

မျက်လုံးတစ်ဖက်လပ်ဘွားဘွားက အသံတုန်ယင်စွာဖြင့်....

“သူ....သူ အနုဘယ်မှာလဲ”

စောတုန်းမိုးက....

“ကျောက်လိုက်ကုတ်ခဲထဲမှာ တာဝန်အိပ်စက်နေပါပြီ”

မျက်လုံးတစ်ဖက်လပ် ဘွားဘွားက....

“ဪ... သူက အလျင်သွားနဲ့ပြီကဲ၊ ဒီပစ္စည်းက ကျယ်သူ့ကိုပေးခဲ့တဲ့ အမှတ်တရပစ္စည်းလေးပါ၊ အခုတော့ သူက ကျုပ်ကို ပြန်ပေးခဲ့ပြီပေါ့နော်”

အဘွားအိုသည် ပြောနေရင်း မျက်ရည်များ ကျလျာလျာ သည်။

ထို့နောက် ထိုနေရာမှ ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ခွာသွား လေတော့သည်။

စောတုန်းမိုးသည် အဘွားအိုအားပြု၍ ကာလဝေးဝေးစွာဖြင့် ရပ်နေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ပလ္လေသံကို စတင်ကြားလိုက်ရလေသည်။ သူသည် ရုတ်တရက် သတိဝင်လာပြီး မြေပေါ်သို့တင်ချ ကာ အတွင်းအားကျင့်စဉ်ကို ကျင့်လိုက်လေတော့သည်။

...

သိုင်းသမားအားလုံးသည် ခဏသိခြေချင်း၌ စုဝေးနေကြ သည်။

တောင်ပေါ်မှ ထွက်ပေါ်လာသော ပလ္လေသံကို ကြားလိုက်ရုံမျှနှင့် သူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်ဘွင်းရှိ သွေးမျှင်များ ဆူမှက်လာသည်။

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက အားလုံးကို သတိပေးလိုက်သည်။

“ပလ္လသံနတ်သမီးရဲ့ မေ့ပါလေ့အားသံ လုံးပုဒ်ထဲမှာ မရအေးအေးသံဟာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးပါ။ ဒါကြောင့် အားလုံးက ကိုယ့်ကိုကိုယ် အတင်းအားနဲ့ ကာကွယ်ကြပါလို့နိုးဆော်အပ်ပါတယ်”

စန်းချင်းဆရာတော်နှင့်တကွ သိုင်းသမားအားလုံးတို့သည် မြေပေါ်၌ ဆိုင်ချပိုက်ပြီး ဘေးသံလှိုင်းကို နှိပ်နိုင်ရန် အတင်းအား ကျင့်စဉ်ကို ကျင့်နေကြလေသည်။

ပလ္လသံသည် ရွတ်တရက် ရပ်တန့်သွားလေသည်။
မြေပေါ်၌ထိုင်၍ အတင်းအားကျင့်စဉ် ကျင့်နေကြသော သိုင်းသမားတို့သည် မျက်လုံးဖွင့်ပြီး နားစွင့်နေကြသည်။
ဘောင်လေတိုက်ခတ်သံမှလွဲ၍ မည်သည့်အသံကိုမျှမကြားရတော့ပေ။

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက သရုပ်ဆိုက်လေသည်။
သူက သေချာစွာ နားစွင့်ပြီးမှ...
“ပလ္လသံ ရပ်သွားပါပြီ”
ဟု ကြေညာလိုက်လေသည်။
ဘိုလ်သမားများသည် ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ဘောင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားကြလေသည်။

သူတို့သည် သတိကြီးစွာဖြင့် တက်သွားကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ပလ္လသံသို့ မကြားရတော့မှ သင်္ဃာတော် ဘောင်ပေါ်သို့ စိတ်ချလက်ချ တက်သွားကြလေသည်။
သူတို့သည် ဘောင်ပေါ်သို့ ရောက် ကြသောအခါ အားလုံးသည် လှမ်းနေသော ခြေယူခံများ နားတခက် ရပ်တန့်သွားကြသည်။

တောင်ထိပ်မြင့်ကုန်းလပ်တစ်ခုလုံးမှာ ဝူတစ်ယောက် တည်းသာ လဲလျောင်းနေသည့်ကို တွေ့မြင်လိုက်သည်။

စန်းချင်းဆရာတော်တို့က စတင်၍ သူ့ ဦးလျှောက်သွားလေသည်။

ကျန်သူများက သတိကြီးစွာဖြင့် လိုက်သွားလေသည်။
စန်းချင်းဆရာတော်သည် လဲလျောင်းနေသောလူနှင့်အခါ လိုခန့်အကွာ စောင့်ဆိုသောအခါ ခြေလှမ်း ရပ်တန့်လိုက်သည်။

မြေပေါ်၌ လဲလျောင်းသေဆုံးနေသောသူမှာ အရက်သိုင်းသမား တံဆင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

တံဆင်းအိနားနှစ်ဖက် မျက်လုံး၊ နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်တို့မှာ သွေးချွေးမီးဆင်းနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ လေဟုန်စီး သိုင်းသမားက သက် ပြင်း ရှည်တစ်ချက် ချလိုက်သည်။

၃၁၄ ❀ မိုးကျော်သူ

“ဒီလူက မရုဏ်းကေးသံ ဘယ်လောက်ကြောက်စရာ ကောင်းလဲဆိုတာ မသိလို့ခံလိုက်ရတယ်”

ဝေလငါးကျွန်းရှင်နှင့် သိုင်းသမားတို့သည် အရက်သိုင်း သမား တိုဆင်း မရုဏ်းလှ သေဆုံးပုံကိုကြည့်ရှင်း ကျော်ပြင်တစ် ခုလုံး အေးစိမ့်သွားလေသည်။

“ပလ္လေသံနတ်သမီး မတွေ့မိပါလား”

ပေတုန်းစီးသိုင်းသမားက ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သော ကြောင့် ယခုမှအားလုံးက ပလ္လေသံနတ်သမီး တစ်ယောက် မတွေ့သည်ကို သတိရလိုက်ကြသည်။

စောတုန်းဖိုးက စိုးရိမ်လားလေသည်။

“သူတာမျှားဖြစ်သွားသလဲ မသိဘူး”

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ သူစာရေးထားတယ်လေ”

မျောက်ညှိက ဘောင်နှုတ်ခမ်းအနီးမှာ စိုက်ထူထားသော ကျောက်ပြားကို လက်ညှိုးထိုးပြ ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

စောတုန်းဖိုးက ကမန်းကတန်း ပြေးသွားသည်။

ကျောက်ပြားငယ်ပေါ်၌ ရေးထွင်းထားသော စာမျှားကို ဖတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

သိုင်းလောကပထမ

ကျွန်မဘွားပြီ၊ ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ အရက် သိုင်းသမားကို ကျွန်မက ရှင်းပေးလိုက်ပါပြီ၊ ရောင်စုံ မြေပုံကိုလည်း နောက်ထပ် ပြဿနာမပေါ်ရအောင် မီးရှို့လိုက်ပါပြီ။

မှော်တေးသံသာ သိုင်းကုန်ချ (၈) ❀ ၃၁၅

ကျွန်မရဲ့ဘဝမှာ ကံဆိုးမိုးမွှောင်တဲ့အခါမှာပဲ ရှိပါတယ်။ ကျွန်မမှာ ငယ်ရွယ်သူမို့ အာတွေအကြီး နှယ်တယ်၊ ကိုယ်ခံခဲ့ရသမျှကိုလက်စားချေဖို့စိတ်က မိလို့ ဒါ့ပြစ်မဲ့တဲ့ လူတော်တော် ျားချား အလင် ဆုံးရှုံးရပါတယ်။ အစ်ကိုနဲ့တွေ့ဆုံတဲ့ အချိန်ကပြီ။ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တာတွေဟာ အလွန်ကောင်းမယ် ဆိုဘဲ နားလည်လာတာမို့။ နောင်တရတာတယ်။

အခု ကျွန်မက အသက်စွန့်ပြီး အေးချမ်းသွား အောင် ဒီ လူယုတ်မာကြီးကို သတ်ရလိုက်ပါတယ်။ ခါဟာ နောက်ဆုံး လူသေခြင် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မကတိပေးပါတယ်။ အစ်ကိုနဲ့ ငင်းရင်းရင်း နေခဲ့ပြီး အဲဒီအချိန်ကလေးမှာ ကျွန်မရဲ့ ဘဝက နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလာပါတယ်။ အားလုံးအား အတုကံ တစ်ခုခုလုပ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။

အခု ကျွန်မရဲ့ဆန္ဒပြည့်ပါပြီ။

အစ်ကိုနှင့်တကွ အားလုံး နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မသွားပြီ။

ငါဝရသတိရလျက်

‘ပလ္လေသံ နတ်သမီး’

စောတုန်းဖိုးသည် ထိုစာကို ဖတ်လိုက်သောအခါ ရှိတဲ့မှာ လှိုက်လှဲစွာ ခံစားမိလာသည်။

၃၁၆ ❀ မိုးကျော်သူ

“ပလ္လေသံ နတ်သမီးရယ်၊ ခါးလဲ နတ်ကို ထာဝရမပေပါဘူး။”

သူ့ရှင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာသောစကားလုံးများ ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် မည်မျှကြာအောင် ပလ္လေသံနတ်သမီးအကြောင်းကို တွေးတောစဉ်းစားမိလေသည် မသိ။

သူ၏ပရီးအား စာစစ်စာစစ်ထောက်က အသာအယာ ပုတ်လိုက်ခြင်း ခံရစေတာမှ သူ့က သဘောပြန်လည် ရရှိလာသည်။

သူ့က ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိရှိကြည့်ရှုမိလိုက်သောအခါ တောင်ပေါ်တစ်ခုလုံးမှာ လူတစ်သောင်းမျှမရှိတော့ပါ။

သူ၏ပရီးအား ပုတ်လိုက်သောသူမှာ လေဟုန်စီး သိုင်းသမားပင် ဖြစ်လေသည်။

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက ပြုံးပြဲလိုက်သည်။

“သားလုံး ပြန်လုန်ကြပြီ၊ မင်းရော ဘယ်သွားမှာလဲ”

စောထူးဖိုးက...

“အမေ့ဆီကို သွားမယ်”

လေဟုန်စီးသိုင်းသမားက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းလယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် တောင်ပေါ်မှဆင်းသွားကြလေသည်။

“ပြန်လည်တွေ့ဆုံခြင်း”

သီလရှင်ကျောင်း။

စောထူးဖိုးသည်မိခင်နေ့စိုင်းသောသီလရှင်ကျောင်းထဲသို့ ငင်္ဂေရာက်သွားလေသည်။

သူသည် သီလရှင်အဖြစ် တရားထိုင်နေသော မိခင်အား မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူ့ရင်ထဲ၌ လိုက်လံလှည့်လည်နေသော ခံစားမှုများ ပေါ်ပေါက်သည်။

“အမေ”

သူ့က ထောင့်ခေါ်၍ မိခင်ရှေ့တွင် ချီးသောက်၍ခိုင်းကြားလိုက်လေသည်။

မိခင်ဖြစ်သူသည် စောထူးဖိုးအား မချောင့်လင့်ဘဲမြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြဝင်းသာသွားသည်။

သူမသည် စောထူးဖိုးအား ပွေ့ပိုက် ကားလိုက်လေသည်။

BURMESE CLASSIC

၃၁၈ ❀ မိုးကျော်သူ

“သားလေး၊ မင်းငါ့ဆီကို လာသေးတယ်နော်”

စောတုန်းဖိုးက ခေါင်းအကြိမ်ကြိမ် ညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မှားသွားတယ် မေမေ၊ ကျွန်တော် ကို ခွင့်လွှတ်ဗျား မေမေ”

သီလရှင်သည် စောတုန်းဖိုး၏မိခင် နဂါးမလေးပင် ဖြစ်လေသည်။

သီလရှင်က....

“မေမေ ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ၊ အခုညီ မေမေကို လာတွေ့တာ ဘုရားမ လိုက်တာပဲလို့ အခမက ယုံကြည်တယ်”

စောတုန်းဖိုးက ငိုကြွေးလျက်....

“ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ် မေမေ”

သီလရှင်က....

“မငိုနဲ့တော့ သားရယ်၊ နင့်အဖေကိုသိမ်းသွားတဲ့တရားခံ ကျွေးဗူးခံရလား”

စောတုန်းဖိုးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

သူသည် အကျိုးအကြောင်းအားလုံးတို့ကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

သီလရှင်က သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“မကောင်းမှုမှန်သမျှ တစ်နေ့ ဘိုယ်ပဲ ခံရမှာပဲလေ”

စောတုန်းဖိုးက....

“မေမေ....အိမ်ပြန်ကြမယ်လေ”

သီလရှင်က....

မေ့ရတေးသံသာ သိုင်းကွန်ချာ(၈) ❀ ၃၁၉

“မေမေ တစ်သက်လုံး ဒီမှာပဲနေတော့မယ်၊ မင်းမိန်းမကို သာ အိမ်ခေါ်သွားပါ”

စောတုန်းဖိုးက....

“ကျွန်တော် သူ့ကို စော်ကားခဲ့တယ်၊ သူ အိမ်ကထွက်သွားပြီ၊ သူ့ကိုတောင်းပန်ဖို့ ကျွန်တော် ခိုက်ချာပါမယ်”

သီလရှင်က....

“ဘု မေမေ ဆီကို ရောက်နေတယ်လေ”

ထိုအချိန်မှာပင် အခန်းထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

စောတုန်းဖိုးက မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ချိုကွေ့ဟူးပင် ဖြစ်လေသည်။

“ကွေ့ဟူး”

စောတုန်းဖိုးက အံ့သြဝမ်းသာစွာဖြင့် ခေါ်လိုက်လေသည်။

ချိုကွေ့ဟူးက ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

စောတုန်းဖိုးက သူမကလျှောက်သွားပြီးသားပန်စကား ပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကို....အစ်ကို စော်ကားမိတာကို တောင်းပန်ပါဘယ်”

ချိုကွေ့ဟူး မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်သွားလေသည်။

“လင်နဲ့မယားဟာ တစ်ခါတလေဖြစ်မိတာ တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး”

“ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်”

BURMESE CLASSIC

၃၂၀ ❀ ခိုးကျော်သူ

စောကုံးဖိုးနှင့် ချိုကွေ့ဟူးတို့သည် မိခင်ဖြစ်သူအား
အိမ်သို့ အကြိမ်ကြိမ်ပြန်လိုက်ရန် အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်
ကော်းဆိုသည်။

သိသရှင်က လက်မခံပါ။

နောက်ဆုံး....

စောကုံးဖိုးနှင့် ချိုကွေ့ဟူးတို့သည် မိခင်အား ရှိခိုး
ကန်တော့ပြီးနောက် နှုတ်ဆက်ကာ သီလရှင်ကျောင်းမှ
လွန်ခွာသွားလေသည်။

BURMESE
CLASSIC

(ပြီးပါပြီ)